VESTERN

Z. Grej

KAUBOJSKA KRALJICA

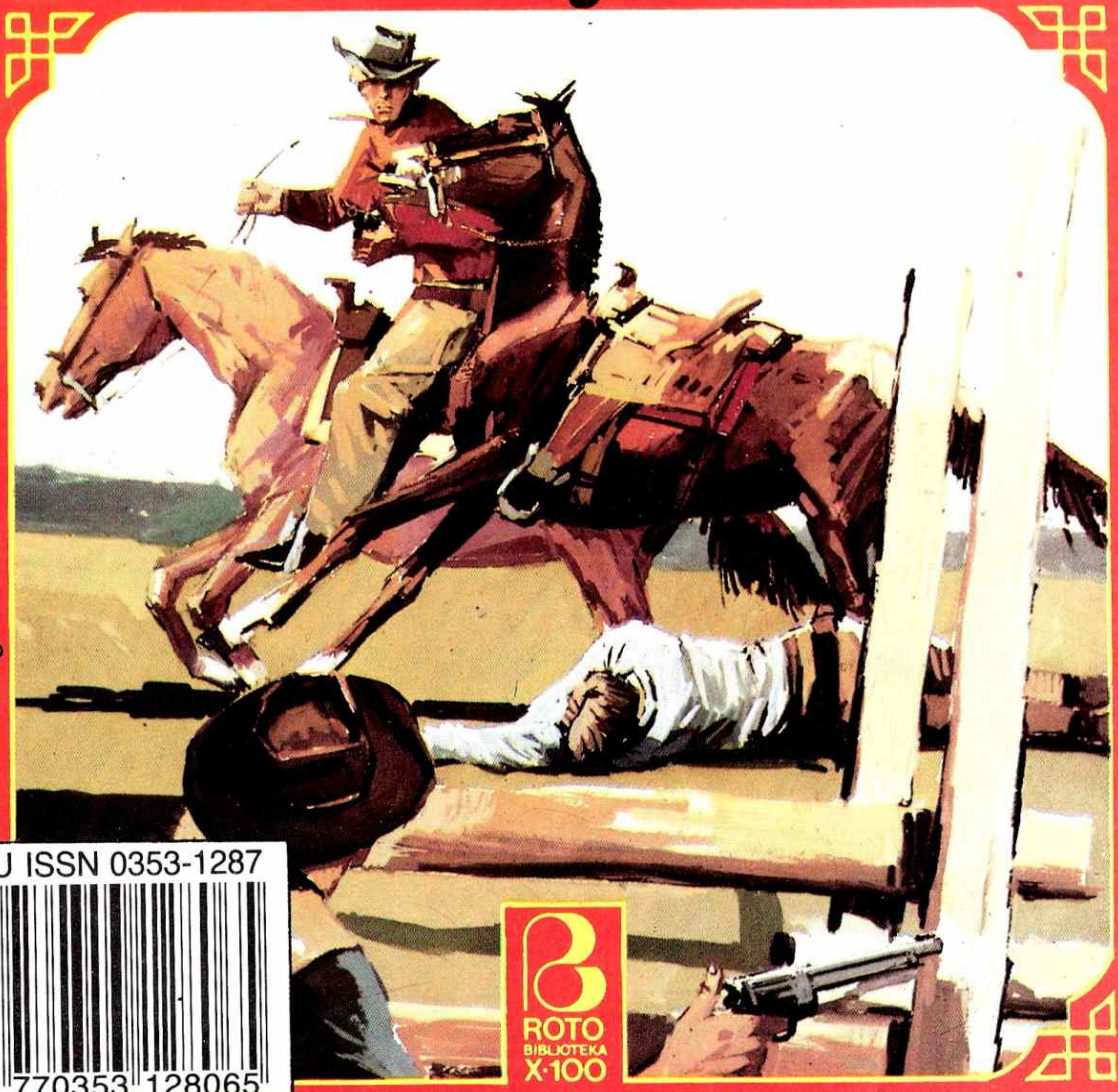

BROJ 141 ● 3550 DINARA

YU ISSN 0353-1287

ROTO BIBLIOTEKA X·100

VESTERN

141

1989

Z. Grej

KAUBOJSKA KRALJICA

X-100

Odgovorni urednik
MILORAD PREDOJEVIĆ

Urednici izdanja
PIROŠKA MATIĆ
JOVAN ČANADANOVIĆ

Recenzent
P. POPOVIĆ

Izdaje i štampa NIŠRO »DNEVNIK«, OOUR Izdavačka delatnost, Vojvođanskih brigada 7. Novi Sad, telefon (021)621-555 ● Žiro-račun 65700-603-6350 ● Direktor NIŠRO »Dnevnik«: ***Jovan Smederevac*** *● Rukovodilac OOUR Izdavačke delatnosti:* ***Ilija Vojnović*** *● Glavni i odgovorni urednik:* ***Todor Đurić*** *● Grafički urednik:* ***Juliš Arvanitidis*** *● Sekretar Redakcije:* ***Zdenka Karabasil*** *● Korektor:* ***Jovan Uglješin***
● Tiraž: *32.000 primeraka*

Z. Grej

KAUBOJSKA KRALJICA

I

ČOVEK IZ NEBRASKE

Smrkavalo se kada se tog dana, početkom juna, diližansa spustila sa planine Vind River u zloglasni rudarski grad Saut Pas, u Vajomingu. Linkoln Bredvej, ukočen od dugog putovanja, sišao je i upitao jednog prolaznika ima li hotela u gradu.

— Saut Pas ima dvadeset hotela, stranče, i salun uz svaki od njih. Možeš da biraš — odgovori ovaj, podsmehnuvši se Bredvejevoj neupućenosti.

Bredvej pogleda niz dugu široku ulicu, ivičenu žutim svetiljkama. Prošao je pored mnogih upadljivih hotela, i konačno našao jedan pansion, podalje od centra. Vlasnica, gostoljubiva žena prijatnog izgleda, tražila mu je novac za sobu unapred. Linkoln joj plati za nedelju dana. Njenom oštrom oku nije promakao svežanj »zelembaća«.

— Odakle do'aziš, kauboju?

— Iz Nebraske. Kako je ovde?

— Dosta živo. Tražiš posao?

— Ne baš.

— To sam i mislila. Kauboji sa toliko novca obično neće da rade dok im novca ne ponestane, a za to u Saut Pasu ne treba mnogo. Ja bih te posavetovala da ga sakriješ.

— Hvala na upozorenju, gospođo. Gde da se hranim?

— Vidi kod Kineza, na pola puta ka centru — predloži ona. — On dobro kuva, a kauboji su mu stalne mušterije.

— Ima li ovde mnogo ovakvih kao ja? — nastavi ležerno visoki kauboj.

— Takvih kao ti nema — odgovori ona. — Ali, u zapadnom Vajomingu ima mnogo kauboja. Ovo postaje stočarska zemlja.

— Gospođo, jeste li ikad čuli za kauboja Džimija Vestona?

— Kako da ne, stranče! Džimi je stanovao kod mene. Izvrstan momak. Šteta... A ko si ti, u stvari!

— Pa, Džimi mi je bio ortak.

— Ortak? Da nisi ti onaj kojim se stalno hvalio? Link, kako beše? — upita ona.

— Taj sam, gospodo, Linkoln Bredvej. A došao sam ovamo da saznam šta se desilo Džimiju.

— Ako si razuman, stranče, prikrićeš tu svoju radoznalost — reče ona nešto izmenjenim tonom.

— Hvala, gospođo. Nemam nameru da to razglasim na sva zvona. Jeste li bili Džimijeva prijateljica? Možete li išta da mi kažete?

— Ne.

— Pa, izvinite. Govorili ste nekako blagonaklono o njemu.

— Stranče, meni se Džimi Veston sviđao. Bilo mi je teško da poverujem da je ubijen zato što je varao na kartama.

— To je grozna laž, gospođo! — odbrusi Bredvej. — Džimi Veston nikada nije varao na kartama.

— Svi u Saut Pasu veruju u te... priče — reče ona uzrujano.

— A vi?

Njeno užurbano klimanje glavom nije ga zavaralo. Izašao je ubeđen da ona zna više nego što govori. Čekao ga je posao. Sa Džimijevog imena trebalo je sprati ljagu. A neko mora da plati za njegovu smrt.

Bredvej je pronašao Kinezov mali restora, sa šankom, klupom i nekoliko stolova zastrtih mušemama. Baš kada je prišao ulazu, tri kauboja pošla su napolje. Link se pomerio u senku dok su oni izlazili. Mirisali su na konje i rum. Treći, poslednji, kauboj bio je visok, mršav, oštrih crta i svetlosmeđe kose.

— Hej, Melb, baš si namćor — procedi jedan od njegovih drugara, mali, krivonogi mladić. — Lusi ti dala korpu, što i nije čudo. Ali, to što si ti ljut nije razlog da ni Monti ni ja ne smemo ni da pisnemo.

— Đavola nije! — odbrusi Mel. — Trtljaj šta hoćeš, Smide, ali ne o tome. Ne u gradu!

— A što ne! Iako se među nama nikad ne govori o tome gde i zašto idu ona nežigosana telad, mi znamo, a i ti jako dobro znaš, Tačeru, gde...

— Ne! Ja to nikad nisam kazao! — prekinu ga Tačer. — O nekim stvarima se ovde ne govori. A ti, budalo, nastavi, pa ćeš proći isto kao Džimi Veston!

Duboko zamišljen, Link uđe u restoran. Čekajući večeru razmišljao je o onome što je čuo. Ime Lusi pojavilo se više puta u Džimijevim retkim pismima. Ko god da je ta devojka, Džimi je bio zaljubljen u nju. A sada je ona, znači, odbila kauboja Tačera... A onda, izgleda da je opasno da se govori o nežigosanoj stoci. Nežigosana telad bila su Džimijeva slabost. Kao i većina kauboja, bio je ubeđen da ona pripadaju svakome.

Pošto se najeo, Bredvej je ustao, platio večeru, i izašao na ulicu. Zavirivao je u svaka vrata. Pažljivo je posmatrao prolaznike sa kojima se susretao. Bili su to rudari, kockari, napadno obučene žene, kauboji i rančeri, kočijaši i ovčari, dobro obučeni putnici...

Pošto je obišao grad, Bredvej krenu po lokalima, redom, od platnenih šatri na početku ulice do prodavnica, saluna i kockarnica. Proveo je čitav sat u marljivoj potrazi pre no što je ponovo naišao na Mela Tačera i njegova dva drugara. Tačer je stajao kraj stola za kojim su se njegovi prijatelji kartali sa dvojicom kauboja. Njegovo mršavo lice odavalo je brigu, ali ne i umor od bančenja, što se videlo na licima ostalih. Linkoln ih je posmatrao neko vreme.

— Zdravo, Tačeru — reče smireno kad se Tačer okrenuo ka njemu. — Dugo te tražim.

— Ma šta mi reče! — odvrati Tačer. — U životu te nisam video. Mora da tražiš nekog drugog.

— Možda, ali nadam se da nije tako. Dođi ovamo za čas — odgovori Linkoln i povede začuđenog kauboja u stranu. — Ja sam iz Nebraske. Link Bredvej. Jesi li ikad čuo za mene?

— Ne.

— Sećaš li se kad ste pre sat vremena izlazili iz kineskog restorana?

— Da — reče Tačer.

— Čuo sam kako si kazao svom brbljivom drugaru da će, ako ne prestane da lupa, proći isto kao Džimi Veston.

Tačer proguta knedlu.

— Kauboju, ja nikad to nisam kazao — reče izazovno.

— Ne teraj me da te nazovem lažovom — odgovori Bredvej. — Čuo sam te. Ja sam godinama bio drugar Džimija Vestona. Zajedno smo jahali i logorovali. On se uvalio u neprilike u Nebraski, pa je zbrisao u Vajoming. Pisao mi je neke neobične stvari o devojci zvanoj Lusi i o nekom...

— Izdajnik! — procedi Tačer. — Ako znaš šta radiš, nećeš više ni zucnuti o tome!

— Tačeru, ja ne mogu da te nate-

ram da govoriš, ali ako si pošten... ako nisi bio Džimijev neprijatelj...

— Pa, nisam ja odgovoran za govorkanja po Saut Pasu — pobunio se Tačer.

— Ne kažem da jesi, ali osećam da ti jako dobro znaš da Džimi nije ubijen zbog varanja na kartama.

— Osećaj nije ništa! Ne možeš da dokažeš da nije.

— Zato sam ovde — reče Link.

— E, onda ti ja savetujem: briši odavde dok si čitav!

— Tačeru, govoriš li iskreno, ono što znaš, ili se ravnaš s podlom kukavicom koja je ubila mog prijatelja?

— Ne mogu da ti kažem... ne znam ništa više — odgovori Tačer.

Linkoln izađe iz bučnog saluna na ulicu.

Svratio je u jednu radnjicu. Mladić koji mu je prodao cigaru izgledao je prijateljski raspoložen.

— Jesi li dugo u ovoj rupi? — upita ga Link.

— Predugo — odgovori momak.

— Da slučajno nisi poznavao kauboja Džimija Vestona?

— Nego šta! Mnogo sam ga voleo. Jeste li ga i vi znali?

— Jesam. Raspitivao sam se ovde o njemu, i čujem da je ubijen. Znaš li gde?

— Kod Emerija. Najveća kockarnica u gradu. Zove se »Ostavi«. Ubili su ga jer je vadio kečeve iz rukava kad je bio veliki ulog... Tako se priča. Niko osim kockara nije video šta je bilo, i niko ne zna ko je ubio Džimija.

— Ima li žena kod Emerija?

— Ima jedna. Kit Bendon. Zovu je »kaubojska kraljica«. Đavolski lepa. Na koga ona baci oko, taj je gotov.

— Ko je ona?

— Ima veliki ranč, »Svitvoter«. Voli nežigosanu stoku. Njen žig je KIT. Unajmljuje kauboje samo povremeno, da skupe i oteraju stoku. Prošle godine poslala je hiljadu dvogodaca u Rok Springs.

Dva nova kupca skrenula su trgovčevu pažnju.

Bredvej zevnu, i izađe iz radnje. Uskoro je preko puta opazio belu jednospratnu građevinu, sa kitnjastim balkonom duž sprata. Iznad vrata na beloj podlozi bilo je ispisano, crnim reljefnim slovima: OSTAVI. Linkoln pređe ulicu i uđe. Našao se u najvećoj sali koju je ikad video. Celom dužinom protezao se bar, sa prostorom za goste sa obe strane. Desetak stolova za razne igre bili su opsednuti igračima, među kojima je bilo i nekoliko žena.

Postepeno se provlačio između kibicera, dok nije ugledao sto pokriven zlatom i »zelembaćima«, za kojim je sedelo šest kockara. Očigledno, to je bila najvažnija igra u kockarnici. Među igračima sedela je lepa tamnoputa mlada žena, od oko dvadeset pet godina. Na sebi je imala crnu haljinu, ukrašenu dijamantom i crvenom trakom oko vrata i struka.

— To je ona! — uzbuđeno prošapta jedan od posmatrača — Kit Bendon »kaubojska kraljica«. Vodi, kao i uvek.

Bredvej uhvati sebe kako zuri u ljupko, bezbrižno, zažareno lice »kaubojske kraljice«. Odjednom, igrač pred njim baci karte na sto.

— Opelješili ste me! Suviše ste dobri za mene — reče on.

Bredvej se ćutke spusti na upražnjeno mesto, pa polako zavuče ruku u džep. Futrola njegovog revolvera zakačila je sto. Uzdrmaše se naređani zlatnici.

— Društvo, ja upadam u igru — reče mirno.

Njegova pojava i žustri nastup privukli su pažnju svih za stolom. Crne, vatrene oči »kaubojske kraljice« zagledaše se u njega.

— Ovo nije igra za kaubojske slepce! — oštro dobaci Emeri.

— Zar ovde novac ne govori isto kao u kockarnicama Dodža i Ebilina? — otegnu Linkoln, i baci na sto svežanj dolara, sa stotkom na vrhu.

— Da, i ovde novac govori, ali ne svačiji — odbrusi Emeri.

— Je li moje ponašanje napadno? — upita Bredvej ženu za stolom.

— Svakako da nije. Samo izvolite — odgovori ona i okrenuvši leđa Emeriju, a osmehnu se Linkolnu.

— Hvala. Gospodine Emeri, onu uvredu raspravićemo kasnije. Da li je ulog ograničen?

— Pet dolara — reče rančer. — Od para žandara pa naviše sami postavljate granicu... Ja sam Li.

— Drago mi je. Ja sam Bredvej.

Čovek do njega, Mek Kiver, podrugljivo se naceri. Bredvej oseti da u njega može da ima još manje poverenja nego u Emerija. Rudar, peti igrač, potvrdno klimnu glavom, i igra poče.

Bio je to pravi poker, posebno za Linka. Karta ga je izvrsno išla. Kit Bendon i dvojica profesionalnih kockara udružili su sve svoje umeće i trikove protiv Bredveja, ali su stalno gubili. Atmosfera oko stola bila je napeta. Kit Bendon bila je pravi kockar. Znala je da gubi, i da uživa u uzbuđenju i opasnosti. Lice joj se zarumenelo, a oči žasjale. Pogledi koje je upućivala strancu odavali su više interesovanja za njega nego za njegovu igru.

Link je igrao i sa boljim kockarima od Emerija i Mek Kivera, ali nikada još nije naišao na tako neskriveno neprijateljstvo. Očigledno, oni su bili odlučili da zaustave pridošlicu. Kad su sve izgubili, pozajmili su od Kit, koja se dobro držala.

— Vi ste prava banka — reče joj Link. — Nadam se da ćete i meni tako pomoći kad jednom sve izgubim.

— Naravno — ljubazno odvrati ona.

— Sa takvom srećom... i naročitim načinom igranja, to se nikada neće desiti — promrsi Emeri, naglasivši ono »naročitim«.

— Stvarno me hoće karta. Ali, u ljubavi nemam sreće — reče Linkoln, osmehnuvši se ženi.

— U to poslednje ne verujem — odvrati ona.

Možda su baš njeni vragolasti pogledi bili razlog slabo prikrivene mržnje u Emerijevim očima.

— Gospodo, i gospođice Bendon, partija je usporila — nastavi Bredvej. — Puno pričamo. Ovde su, izgleda, reči jeftine... skoro kao život.

— E, taj »biser« ti je, slučajno, sasvim tačan! — odbrusi mu Emeri.

— Ako u tome ima išta lično, gospodine kockaru, znajte da svako kome je moj život jeftin kreće pre mene među crve — mirno odvrati Link.

— Ko si, do đavola, ti?! — upita Emeri radoznalo.

— Link Bredvej. Nećak Kola Jangera, ako ti to nešto znači.

— Da odigramo još jedan krug — predloži Li.

Karte su podeljene, novac uložen. Link je zadržao par dvojki, i prvi put nije izvukao ništa iz njih. Licitiranje je bilo lako. Kad je Bredvej podigao ulog, pre Emerija, ovaj je, za ostalima, s gađenjem bacio karte. Onda je Link pokazao svoje karte.

— Sve nas je oljuštio — nasmejao se Li. — Ako se ja razumem u poker, igrao je pošteno.

— Hvala — reče Bredvej. — A sad, Emeri, povuci ono o mom »naročitom« igranju.

Krug posmatrača se ustalasao.

— Nisam hteo da vredam, Bredveju — reče Emeri.

— Svaki tvoj pogled i svaka reč bili su uvredljivi. Izazivam te!

Kit Bendon se iznenada umešala:

— Bredveju, ovi moji prijatelji često zaboravljaju da je ovde i jedana dama. A vi ste kavaljer.

— Hvala, primetio sam da ste suviše dobri za ovakvo društvo.

— To mogu i da potvrdim.

Nije se bojala Bredveja, niti se obazirala na svoje prijatelje.

— Kit, zaboravila si šta se desilo poslednjem kauboju u koga si se bila zagledala — ubaci Emeri.

— O, ne, nisam! — odgovori ona.

Pošto je pokupio novac, Link je levom šakom lupio po stolu. Desna mu se nije videla.

— Dosta, gospođice Bendon! Pustite Emerija da govori sa mnom.

— Bredveju, budi razuman — ciknu Emeri. — Kako da povučem nešto što sam možda slučajno rekao.

— Povuci! Kukavice smrdljiva! Gospođice, ustanite i sklonite se!

Kit Bendon kao da je bila opčinjena dramom u kojoj je mladi naočiti stranac napadao njene prijatelje.

— Emeri, ti si slab kockar. Ne umeš da gubiš, đubre lažljivo. Dalje ruke od toga prsluka! — viknu Bredvej.

Bat užurbanih koraka mešao se sa uzdasima uzbuđenja. Emeri je polako spustio ruku na sto. Krajičkom oka Bredvej je primetio kako Mek Kiver zavlači ruku pod kaput.

Bredvej je silovito gurnuo sto i skočio, vadeći revolver.

II
PRIJATELJ

Kit Bendon se baš bila pridigla kad ju je teški sto gurnuo, pa je opet pala, i otkotrljala se u stranu. Oba kockara našla su se na podu; Emeri i pod stolom. Ali, Mek Kiver se iskobeljao, i posegnuo za pištoljem. Od Linkolnovog hica ruka mu je mlitavo klonula, a pištolj odleteo na pod. Mek Kiver je bolno vrisnuo.

Link je sklonio sto sa Emerija, i on je polako ustao.

Crvena od besa, Kit je ustala i stresla prašinu sa svoje crne haljine.

— Idioti! — planu razjareno. — Je li... je li ubio Meka?

— Izgleda — promrmlja Emeri.

— Samo sam mu potkresao krila — progovorio je Bredvej. — Gospođice Bendon, izvinite zbog ove grubosti.

— Primam izvinjenje — reče Kit tiho, susrećući svojim crnim očima njegov pogled.

— Emeri, malopre si ovoj dami spomenuo šta se desilo poslednjem kauboju u koga se ona zagledala — reče Link. — Nije li taj kauboj bio Džimi Veston?

Zabezeknuti i prestrašeni kockar nije mogao da izusti ni reč. Kit Bendon je uplašeno zurila u Linka.

— Veston mi je bio prijatelj — nastavi Bredvej. — Iz njegovih pisama naslutio sam šta mu se desilo, pa sam došao da to dokažem. Izlazi, Emeri!

Link podiže Kiverovo pištoljče i pogleda ga. Bilo je neobično velikog kalibra. Stavio ga je u džep.

Kit Bendon je stajala pred Bredvejem i taman je zaustila da nešto kaže, kad je on upita:

— Kako to da se tako otmena devojka kao vi druži sa ovakvim šljamom?

— Mek je Emerijev prijatelj, a ne moj — užurbano prošapta ona. — Džes i ja... imamo zajednički posao, sa stokom. Deo ove kockarnice je moj. To je duga priča. Bredveju, moramo da se vidimo... da porazgovaramo.

— Pa, ovo nije ni vreme ni mesto za to — odgovori on hladno i okrete se.

Gomila se razdvojila, da mu napravi prolaz. Izašao je, i pridružio se reci prolaznika u glavnoj ulici Saut Pasa. Sve vreme se osvrtao, da vidi da ga neko ne prati. Nije mogao da bude siguran sve dok nije prošao centar. Mimoišao se sa poslednjim prolaznicima na svojoj strani ulice, a zatim je prešao preko. Primetio je dvojicu koji su se sumnjivo ponašali. Naglo se okrenuo, izvadivši revolver. Oni se brzo povukoše u mračni prolaz. To mu je omogućilo da stigne do svog pansiona pre nego što su njegovi progonitelji mogli da vide kamo je otišao.

Svukao se i, ugasivši svetlo, legao. Razmišljao je u tami, i, pre nego što je zaspao, zaključio je da ne sme da dopusti da mu osećanja nadvladaju razum. Morao je da sazna više. Ko

je Lusi? A ko zanosna, zavodljiva Kit Bendon?

Kad je san počeo da ga savladava, poslednje o čemu je mislio bila je »kaubojska kraljica«.

*

Zrak sunca koji se probio kroz mali prozor probudio je Linka. Sad je opet sređeno razmišljao.

Izašao je na ulicu, da osmotri Saut Pas po dnevnom svetlu. Bio je prijatno iznenađen. Nikada ranije nije video tako slikovit rudarski grad.

Ušavši u restoran, Link zateče nekoliko ranih gostiju, suviše gladnih da bi obratili pažnju na njega. Naručio je obilnu porciju, dovoljnu za ceo dan i, ako treba, i duže. Zatim je opet izašao na ulicu.

Grad je već bio živnuo.

Link pređe ulicu, i susrete se sa Tačerom, koji je baš izlazio iz prodavnice.

— Ti mora da si napravljen u duplikatu — reče Tačer, trgnuvši se.

— Dobro jutro, Mel. Ja sam te prvi video — veselo odvrati Link.

— Da, sigurno si uvek prvi.

— Slušaj, Tačeru, pogrešno si me razumeo. Ja nisam tako loš kad mi se neko svidi.

— Možda. Bio sam sinoć u salunu kad si izazvao one kockare. Priznajem da mi se dopalo, a i ostalima.

— Misliš da će da me udese?

— Svakako. Sinoć si udario u osinjak. Bilo bi najbolje da uhvatiš poštanska kola u osam i da zbrišeš.

— Hvala. Ti si pravi drugar. Ili, možda, jedva čekaš da mi vidiš leđa.

— Do đavola, Bredveju, zar nećeš da poslušaš dobronameran savet od kauboja?

— Ne, ako mi se kaže da bežim — reče Link, pa krenu poprečnom ulicom.

Na kraju ulice bila je banka. On uđe, i za šalterom zamoli da mu zamene zlatnike za sitniš i papirne novčanice. Za to vreme dolazile su nove mušterije, među njima i rudari, sa vrećama zlatnog praha. Linku nije trebalo mnogo da shvati da zlato tu nije retkost.

Pri povratku u centar, ugledao je konjušnicu, i požurio ka njoj. Gazda, nasmejan riđobradi čovek, nalik na rudara, izađe mu u susret, hramljući.

— Zdravo, kauboju!

— Zdravo, rudaru! — otpozdravi Link. — Otkud to da radiš s konjima?

— Pa, sinko, kad sam slomio nogu, preuzeo sam ovaj posao od Džefa Smita, i evo me ovde. Ne ide mi loše.

— Svi poslovi sa konjima su dobri. Ja sam Bredvej.

— Ja sam Bil Hedli.

— Bile, hoću da kupim konja, i da mi ga neko pazi dok sam u gradu.

— Imam dva konja, kojima nema ravnih u Svitvoteru. Jedan kauboj kome je loše krenulo... dobio je nogu... pa došao u grad. Piće i kartanje... Ostavio mi je svoje konje. Treba da se pojavi oko deset, po pare.

— Koliko?

— Pa, koliko je tražio. Ja ne kupujem konje. Morao sam tih sto dolara da uzmem na zajam.

— Samo sto za dva dobra konja?! Evo, uzmi dvesto. Kupujem ih.

Konjušar uskoro izvede jednog riđana i jednog dorata. Konju su bili izvrsni. Snažni dorat, sjajne dlake, zaneo bi svakog kauboja.

— Evo dolazi Vins — reče Hedli.

Jedan snažan, krivonogi kauboj polako je prilazio konjušnici.

— Hedli, nemoj odmah da pominješ prodaju — reče Link.

Koliko je samo puta video kauboje kako tako dolaze, ili odlaze! Kada je mladić prišao, Link vide prijatno, suncem opaljeno mlado lice, osenčeno dvodnevnom bradom.

— Zdravo, Vinse — reče Hedli. — Upoznaj se s ovim momkom što je baš svratio kod mene. Link Bredvej... Vinse, kako ti ono beše prezime?

— Vins je dovoljno. Što gledaš moje konje? — upita kauboj.

Bio je trezan, ali malo naprasit.

— Tražio sam konja, i Bil mi je pokazao tvoje. Ovaj ridan je jako lep. A i dorat bi mi odgovarao. Kojeg ti više voliš?

— Kojeg više volim?... Oba sam podigao, otkad su bili ždrebad. Brik je najbolji konj u Svitvoteru. A ni Bej nije lošiji.

— Vinse, ja sam baš kupio oba tvoja konja — tiho reče Linkoln.

— Onda je suviše kasno?

— Izvini, Vinse. Plaćeni su, a evo i tvojih sto dolara — ubaci Hedli.

— Ja isto imam slabost prema dobrim konjima — reče Bredvej. — Kupio sam Brika, ali ti ga vraćam.

Iako je Vinsov izraz lica odavao nevericu, na njemu se nazirao i tračak nade.

— To je samo poklon bogatog kauboja drugaru kome je loše krenulo.

— Ali, šta ti imaš od toga?

— Ništa — odgovori Link. — Samo mi je bilo žao što si morao da prodaš svoje konje. I što su te otpustili. A i dopadaš mi se.

— Dopadaš se i ti meni. Ali, zar nemaš nikakav drugi razlog?

— Nikakav. Daleko sam od kuće, a stekao sam i neprijatelja.

— Stekao si i jednog prijatelja. Jednog što će biti uz tebe ma šta se desilo.

— Gde ti je revolver? — upita Bredvej. — Zar ga ne nosiš?

— Nosim — odgovori Vins. — Ali založio sam ga.

— Ne možeš da jašeš sa mnom nenaoružan — reče Bredvej.

— Lusi, ovaj kauboj je moj prijatelj.

— On me je napao. Baš sam pokušavala da razdvojim ove dečake...

— Da, u pravu je. Mislio sam da je on... ona... dečak... i da je suviše blizu kolovoza. Pokušao sam da je zaustavim. Izvinjavam se.

— Lusi, ovo je Link Bredvej.

Link je bio prenerażen kad je začuo ime Lusi, i kad je primetio kako se devojka odjednom promenila.

— Šta kažeš?! Link Bredvej? — promuca ona.

Onda uhvati Linka za ruku i nagnu se ka njemu.

Učini mu se da će ga poljubiti.

— Link Bredvej — prošapta ona. — Ja te dobro poznajem. Bila sam devojka Džimija Vestona... Lusi Bendon.

III

PUSTINJSKI CVET

— Lusi Bendon — promuca Link

Zurili su jedno u drugo, ne primećujući zbunjenog Vinsa.

Gledajući u divno lice, Link požele da Lusi ostane uz njega čitavog života.

— Džimi mi je pričao o tebi. Obožavao te je.

— Jesi li bila verena s njim? — upita Bredvej.

— Nismo stigli tako daleko.

— Zaljubljena u njega?

— Ne baš. Jako mi se sviđao. Možda bih se vremenom i zaljubila u njega. Ali, to se dogodilo, i...

— On je ubijen?

— Zar ću da jašem s tobom? — radosno upita kauboj.

— Nisi li maločas rekao da ćeš biti uz mene?

— Moram da ti kažem da sam u ovom kraju kao kauboj propao.

— Hoćeš da kažeš kako ne možeš da dobiješ posao?

— Ne u ovoj dolini. Ne mogu sve da ti kažem, prijatelju.

— Ne govori mi ništa. Hajde da povratimo tvoj revolver. Bile, odsad još bolje brini o Briku i Beju.

Pošli su ulicom. Link dade nešto novca Vinsu.

— Otkupi svoj revolver, a posle da se nađemo ispred radnje sa opremom.

Link je polako šetao, promatrajući ulicu. Neki dečaci igrali su se suviše blizu kolovoza, i jedna zaprega umalo ih nije zakačila. Koškali su se na daščanom trotoaru. Jedan od njih najstariji, sagnuo se da nešto dohvati.

— Hej, momče, već si suviše velik da bi puzao ispred konja — oštro reče Link, i pokuša da ga uhvati, ali se on izmače, i, spotaknuvši se, pade preko trojice manjih.

Ali, brzo i ustade.

Kauboj ugleda crveno lice i zažarene oči devojke, obučene u muško odelo.

— Jesi li ti pri sebi?! — besno upita ona.

— O! Devojka... izvinite... gospođice — promuca Link. Ja... mislio sam da ste dečak.

— Ma nemoj! — odvrati ona. — Dalje ruke od mene!

Zveckanje mamuza najavi Vinsa, koji stade između devojke i Linkolna.

— Nisam na to mislila. Ali, ne možemo da razgovaramo na ulici.

— Lusi, moramo da se nađemo, Molim te, pruži mi tu mogućnost.

— I ja hoću da se vidimo. Ali, ovde, u gradu, to ne možemo. Ja baš sad krećem kolima kući. Sama. Tetka Kiti je strašno potresena. Ona ostaje ovde. Mene šalje kući. Molim te, kreni za mnom, na konju. Stigni me na bregu.

Ona ode, ostavivši Linkolna uzbuđenog.

— Ta devojka ne može da bude... ono što umalo nisam pomislio — promrmlja Link. — Što mi Džim nikada nije nagovestio kakvo je čudesno stvorenje ona?

— Druže moj, ja ti kažem da je Lusi Bendon čista i divna kao pustinjski cvet. Razlikuje se od svoje tetke kao dan od noći.

— Kiti Bendon je njena tetka!

— Aha — reče Vins.

— Džimova devojka... nećaka Kiti Bendon! Rekla mi je da pođem za njom. Izjahaćemo iz grada, uz potok. Naći ćemo na put iza brda. Ali, nećemo zajedno. Ti idi milju-dve iza mene.

Link krenu, između brda i grada. Još pre nego što je stigao do potoka, kod poslednje kuće ugledao je Lusi kako se kolima, koja su vukla dva konja, penje vijugavim putem. Posmatrao ju je sve dok je nije izgubio iz vida. Prošao je pola prevoja, a da je nije ponovo ugledao. Čudio se kako je mogao da je ne primeti. Odjednom, obišavši gomilu stena, opet je vide. Bila je usporila.

— Mislila sam da te je nešto omelo — viknu nasmejana devojka. — A kad sam te konačno primetila, izgledalo je kao da me nećeš stići.

On sjaha, i sa šeširom u ruci, priđe kolima i stade kod prednjeg točka.

— Oh, Link, strašno mi je neprijatno što sam se tako ponela prema tebi pred Vinsom...

— To sam i zaslužio, Lusi. Ali, hoću opet da se vidimo... Da se često viđamo... Toliko toga hoću da ti kažem! Koliko ima do tvoje kuće?

— Dvanaest milja odavde.

— Dvanaest milja je premalo za sve što hoću da ti kažem. A mislim da i ti imaš šta meni da kažeš. Hoćeš li da malo zastanemo?

— Imam ceo dan vremena da stignem kući. Možda će mi toliko i biti potrebno...

Link je blago prekide.

— Lusi, mislim da znaš zašto sam došao ovamo. Morao sam da dođem kad sam čuo šta se desilo... šta se priča o Džimiju. Ali, nisam očekivao da si ti takva. Naravno, znao sam iz Džimijevih pisama da postoji neka slatka devojčica Lusi. Ali nisam to primao ozbiljno. Bojim se da moji prvi utisci o tebi nisu bili baš laskavi.

— Ti si bio Džimov idol, a postao si i moj — reče ona jednostavno.

— A ako bih ti ispričao o sebi ono što Džim nije znao? — tiho reče kauboj.

Imao je dvadeset tri godine, ali bio je mnogo zreliji od svojih vršnja-

ka. Rođen je negde u Misuriju, a njegov otac, koga nikad nije video, bio je brat ili rođak zloglasnog Kola Jangera starijeg, ozloglašenog desperadosa. U stvari, Link uopšte nije znao ni svoju majku ni oca. Kada mu je bilo šesnaest godina, stigao je u Nebrasku. Tamo se združio sa Džimijem Vestonom, i tamo je radio kao kauboj sve dok mu nije stigla vest o Džimovoj smrti.

— Da li nekog očekuješ? — upita devojka. — Primetila sam kako se osvrćeš.

— Rekao sam Vinsu da me prati.

— Pazićemo da nam ne promakne. Tako sam uzbuđena i srećna što ću ti pokazati svoj Vajoming.

— Sačekaj trenutak, molim te — reče Link, uhvativši je za ruku, da je zadrži. Ona ostavi svoju ruku u njegovoj. — Sad je na tebe red, da mi pričaš o sebi. To je važnije od svih pejsaža na svetu.

— Moja priča je, isto kao i tvoja, ispunjena samoćom. Majku ne pamtim. Znam samo tetku. Bilo mi je dvanaest godina kad smo došli na Zapad. Prvo smo živeli na jednom ranču blizu Čejena. Onda je neki čovek jurio Kiti. Ona ga je ubila! Ubila je još dvojicu otkad smo došli u Saut Pas, pre nekoliko godina. Jednog kockara i jednog stočara.

— Tako lepa žena, a ubica.

— Izgleda kao da joj je dvadeset pet godina, ali starija je.

— Čovek ponekad prosto mora da upotrebi revolver. Ali, dosta o njoj. Hoću da saznam još o tebi.

— Nema baš mnogo da se sazna... Tetka Kiti je čudna žena. Uvek je bila dobra prema meni, dok nismo došle u Saut Pas. Onda je odjednom počela da je privlači kocka. Ona je vlasnik saluna »Ostavi«. Posle toga kupila je ranč na Svit Voteru, i počela da odgaja stoku. Naravno uz to su došli i kauboji. Ja sam bila jedina devojka u tom kraju. Izgledalo je da im se sviđam, ali im ona nije dozvoljavala da mi priđu. Onda je došao Džimi. Upoznala sam ga slučajno, kao i tebe, samo što on nije bio tako nepristojan — nasmeši se Lusi. — Posle toga viđali smo se dovoljno često da se dopadnemo jedno drugom, pre nego što je Kiti saznala za to. Bila je strašno besna. Zabranila mi je da viđam Džimija. Ali, ja nisam mogla da ga sprečim da me sačekuje na ranču ili u gradu. Uprkos onome što je osećao prema meni, Džimi se zagledao u Kiti, kao i svi ostali kauboji. Posvađali smo se. Počeo je da se kocka i da pije, i nije više bio onaj bezbrižni kauboj koji mi se dopao. Pomirili smo se. Oprostila sam mu, jer se zakleo da će održati obećanje koje mi je dao. Ali, prekršio je zakletvu. Više ga nisam videla. Ubrzo posle toga ubijen je. Tužna pričica, zar ne?

— Tužna i tragična — odgovori Linkoln. — Hvala ti što si mi se poverila, Lusi.

— Linkolne, rekao si jutros da si došao ovamo da obaviš jedan prilično mučan posao. Kako si znao gde da dođeš?

— Iz Džimijevih pisama. Džimi je bio slab, ali pošten. Nije bio prevarant. Siguran sam da je mučki ubijen.

— Džimi ti je verovatno rekao da ćeš ako se njemu nešto desi.

— Lusi, šta bi ti mislila o meni kada bih dozvolio da Džimov ubica prođe nekažnjeno?

— Osveta ne može da povrati Džima.

— Ne! Ali ja više ne bih poštovao sebe ako ne bih osvetio svog prijatelja.

— Oni će te ubiti! — viknu ona.

— Ko su oni?

— Emeri i njegovo društvo. Čula sam šta si sinoć uradio. Oni neće otvoreno da ti se suprotstave. Ima mnogo dripaca koji će te zaklati ili ubiti na Emerijev mig. Ja ne želim da te ubiju.

— Zašto misliš da me Emerijeva bagra progoni? Zato što sam ga odrao na kartama?

— O, dešavalo se to i pre, zbog mnogo manjih stvari. Noćas sam u hotelu čula kako Kiti viče na Emerija. Bili su u njenoj sobi, do moje. Pričali su tiho dok nisu počeli da se svađaju. Kiti je rekla: »Neću ti dozvoliti da ubiješ Bredveja«. A Emeri: »Idi do đavola, Kiti! Taj kauboj je opasan, i mora da nestane. Ne možemo da ga pustimo da se smuca ovuda, sa pismima koja je dobio od Vestona. Valjda si dovoljno razumna da to shvatiš!«

— Znači, u tome je stvar. Lusi, možda je i postojala mala mogućnost da me nagovoriš da pobegnem, ali ne sada.

— A zašto ne sada?

— Lusi, recimo da sam se zaljubio u tebe na prvi pogled.

Ona uzdahnu.

— Muškarcima je, izgleda, lako da to kažu... i da urade... Sa devojkama je to drugačije.

— Priznajem da tebi nije tako lako da se zaljubiš u mene kao meni da se zaljubim u tebe.

— Mislila sam da si ti drugačiji — reče devojka.

— Ja sam muškarac. Poznajem te tek nekoliko sati, osim iz Džimovih pisama. Ali, zar postoji ikakav razlog da se ja u tebe ne zaljubim?

— Oprosti, Linkolne. Nisam htela da te povredim.

— Šta sam učinio, ili šta činim što devojku kao što si ti odbija, Lusi? — upita on, uhvativši je za ramena.

— To te ne bi sačuvalo od nje... Nije ni Džima — odgovori ona sa gorčinom.

— Od koga? — upita on.

— Oh, znaš ti! Od nje!

— Zaista mrziš svoju tetku?

— Da. Nekad sam je volela. Ali, otkad mi je preotela Džimija, i upropastila ga, omrznula sam je.

— Istina je da je Kiti Bendon neodoljiva žena. Ali, ti možeš da me sačuvaš od nje. Želiš li to?

— Da, želim, Link, više nego išta u životu. Ali, devojka ne može tek tako da pokloni svoje poverenje i ljubav, Linkolne. Ja sam tako slaba, a ona je tako snažna! Samo treba da mrdne prstom. A muškarci... I tebe će hteti da iskoristi.

— Baš si bila zle sreće. Lusi. Ali, pokušaću da to ispravim. Smučio sam se sam sebi, što sam te tako uznemirio. Lusi, ti si viđala samo crnu, tešku stranu svega. Postoji i svetla strana. Ti si odvažna devojka, što si mi jasno pokazala jutros u gradu. Ne moraš da ostaneš sa svojom tetkom ako ti to teško pada...

— Ti mi ulivaš malo nade. Ali, ja ti nisam rekla sve.

— Ne moraš ni da mi kažeš ništa od onog što misliš da ne treba da se kaže. Saznaću sam šta mogu. Da sam došao ovamo pre nego što je bilo prekasno, pomogao bih i Džimiju. Sada mi ostaješ samo ti.

— Sad bih da krenem, Link.

— Videćemo se opet

— Da. Ovog puta Kiti neće moći da me spreči.

— Često jašeš?

— Da. Trenutno nemamo kauboja. Mnogo jašem. Pazim na stoku, ali se ona ipak razilazi po celoj dolini.

— O! Onda možemo da se nađemo bez problema. Možeš li da vidiš dimne signale odavde?

— Da, kad je vedro.

— Onda, za tri dana. To će biti sreda. Pazi na dim posle doručka. Možda neću moći da dođem. Imam toliko toga da uradim.

— Čekaću dimne signale u sredu — reče ona.

Linkovo budno oko najednom opazi Vinsa kako galopira putem.

— Zdravo, Vinse. Šta ima novo?

— Neka kola su baš skrenula sa glavnog na ovaj put — odgovori Vins. — Lusi, nikad nisi tako lepo izgledla!

— I ti si se doterao — odvrati ona.

— Lusi, možda bi bilo bolje da kreneš, i zađeš za brdo pre nego što neko naiđe ovim putem. I, ne zaboravi! — reče Link.

— Ne zaboravi ti! — odgovori Lusi.

Onda potera konje. Posle nekoliko trenutaka skrenula je levo.

IV

IZAZOV

Bilo je kasno popodne kad je Link Bredvej ujahao u Hedlijevu konjušnicu. Način na koji ga je bivši rudar dočekao pokazivao je Linku da ga je Vins lepo predstavio. Ipak je dodao svoj deo. Izgledalo je da je i Bil imao slične poglede.

Na ulici je bila tolika gužva da se Link osećao prilično bezbedno. Prvi koga je sreo bio je Li.

— Zdravo, pukovniče — odvrati Link na južnjakov srdačan pozdrav.

— Tražim te čitav dan — reče Li.

— Pa, retko se pojavljujem — odgovori Linkoln.

— Pokazao si da imaš razuma. Mogu da ti dam posao u dolini.

— Hvala, ali imam posla ovde.

— Voleo bih da se sprijateljimo. Sinoć si, u najmanju ruku, stekao moje poštovanje. Hajde na večeru sa mnom. Možemo da popričamo.

— To je bilo riskantno za tebe. Očekujem pucnjavu svakog časa.

— Da, i biće je, ali teško da će to biti na otvorenom Bredveju, posao koji ti nudim, je da predvodiš grupu jahača. Organizujem tajni odred, nešto slično »Kalifornijskim čuvarima«. Ti si pravi čovek za vođu.

— Čuvari, a? A čega? Ovde još nema velikih kradljivaca stoke.

— To ti misliš, mladiću — jetko odgovori Li. — Malo znaš o Vajomingu. Ima više razloga što hoću da ti poverim odgovoran posao. A imam i jedan naročit razlog za to! Razmisli, Bredveju. Videćemo se sledeće nedelje.

Nekoliko minuta kasnije Link pronađe rukom ispisanu doktorovu tablu, i uđe u ordinaciju.

— Dobar dan. Dr Vilijamson? — upita.

— Na žalost, taj sam. Šta mogu da učinim za tebe? — odgovori doktor, čovek smrknutog lica, buljavih očiju i crvenog nosa. — Izgledaš mi prilično zdravo, kauboju.

— Da li bi voleo da zaradiš sto dolara?

— Mladiću, u ovom tužnom gradu ja bih uradio sve za taj novac, makar to i nemalo veze s mojim zanimanjem.

— Da li se sećaš kada je ovde ubijen Džimi Veston?

— Da. Otprilike pre dva meseca. Ima tačan datum.

— Znaš li gde je sahranjen?

— Mogu da ti nađem njegov grob. Znam tipa koji ga je sahranio.

— Nađi ga i neka... neka iskopa Vestona... pa utvrdi da li je ubijen ovakvim pištoljem — reče Link, izvadivši mali derindžer.

— To je neobičan zahtev, kauboju — odgovori doktor. — No, učiniću to za svotu koju si mi ponudio, ali da platiš unapred. Izvini zbog toga. Ovde ljudi previđaju lekarske račune, pa i činjenicu da i lekar mora da živi, kao i ostali.

— Evo novca. Kad mogu da dođem po izveštaj?

— Sutra u ovo vreme.

Linkoln izađe iz ordinacije i krenu ulicom. Uskoro zađe za ugao, i krenu, zaobilaznim putem, ka svojoj sobi. Nikog nije sreo usput. Polako se oprao, obrijao i presvukao košulju. Pripasao je i drugi revolver.

Pošao je ulicom; trgao se kada se Vins pojavio iza daščane ograde.

— Protivnici, druže moj, ko god da su, povukli su prvi potez. Računaju da si ti kao i svi kauboji: Da ne možeš bez karata dok imaš love. A ako bi se i uzdržao, tu je Kiti Bendon da te privuče. Rekao bih da hoće prvo tvoje pare, a onda život.

— Kiti Bendon neće da me ubiju... bar ne odmah — promrmlja Linkoln. — Lusi ju je čula kako se baš oko toga svađa sa Emerijem.

— Pa, možda »kraljica« ima neki poseban razlog da te želi živog za neko vreme. Ne verujem toj ženskoj,

prijatelju, čak i ako ti se zalepi, što će, sigurno da uradi! Kako bilo, moraćeš ponovo da se zakačiš s njima. A jedan revolveraš iz Atlantika, susednog rudarskog grada, došao je da te sredi.

— Vinse, Emeri nema mnogo u glavi. To mi nije dobar način da mene ukloni s puta.

— Šta se to njega tiče! Probaće sve, samo da se sam ne sukobi s tobom. Saut Pas još nije dovoljno star da se opameti, jer još mnogo toga nije iskusio. Ovde još nije bilo pravih revolveraša, osim ako ti nisi taj. Ova kocarska bagra može da nađe jeftinog ubicu.

— Znači, bolje da ja krenem prvi — promrsi Link.

— Pa, ako nameravaš da isteraš svoje, još jedan napad na njih može samo da te osnaži. Samo, tamo će biti još nekih koji će da probaju da te smaknu.

— Kako si to saznao?

— Bil mi je rekao. Taj dasa dojahao je iz Atlantika. Zovu ga Revolver Heskel. To ti je neka ljudeskara, naoružan je sa dva revolvera. Bil kaže da je brbljivac, i da ne krije da su ga pozvali ovamo da ukloni jednog kočopernog kauboja.

— Baš me zanima šta namerava.

— To je bar lako. Prvo će da te nađe, da te odmeri, a onda će da te izvređa, ili će da te izazove da mu se suprotstaviš u partiji karata kod Emerija.

— Vinse, ti baš i nisi tako spetljan. Bićeš mi od velike pomoći, naročito ako umeš da koristiš taj revolver. Idi kod Emerija i izvidi šta se dešava. Ako primetiš Heskela, ili bilo koga sumnjivog, budi na vidiku kad ja uđem. Ako te vidim, neću ništa započeti.

— Važi. A ja ću se pobrinuti da ti se niko sumnjiv ne nađe iza leđa.

Link je posmatrao kako njegov prijatelj odlazi ka salunu. Zatim se polako uputio za njim, sredinom ulice. Video je kako Vins ulazi u jarko osvetljen Emirijev lokal.

Kada je on zakoračio u salu, Vins prođe pored njega i došapnu mu:

— Briši nazad!

Istog trenutka Link primeti belu priliku u podnožju stepenica desno od ulaza. Kiti Bendon potrča da ga uhvati za ruku. Njeno lice, obično rumeno, sada je bilo iste boje kao i njena haljina.

— Čekaj! Hajde sa mnom!

Mada je bio spreman da izvuče revolver i ubije neprijatelja, Bredvej se osećao bespomoćno pred prelepom ženom. Ona ga uhvati pod ruku i, privlačeći ga k sebi, skoro ga odvuče uz uzano stepenište. Tavanica u hodniku bila je toliko niska da je Link morao da se sagne. Jedna otvorena vrata vodila su u malu sobu s prigušenim svetlom. Kiti Bendon uvuče zbunjenog kauboja unutra i zatvori vrata.

Link se tada prvi put okrenu da je pogleda. Bela haljina isticala je njenu raskošnu lepotu. Primetio je i sjaj dijamanata. Njeno lice ga je opčinjavalo; toliko je bilo strasno i zavodljivo.

— Poljubi me — prošapta ona.

Kao da mu je vatra zamenila krv u žilama, a kolena mu se razmekšala. Ipak, oslobodio se njenog zagrljaja. Kasnije nikada nije mogao sebi da objasni kako je mogao da odoli tim primamljivim usnama. Ali, odoleo je.

— To bi bilo sve... Kiti — rekao joj je promuklim glasom.

— Ali bilo je izvrsno, zar ne? — odvratila je ona. — Link, hoćeš li da dođeš na moj ranč?

— Zašto?

— Da se izvučeš iz klopke koju su ti spremili.

— To ne mogu, Kiti. Ja ne bežim ni od koga.

— Onda se suprotstavi Heskelu. Napolju, na ulici. Ti se baš ne bojiš za sebe?

— Ne mnogo.

— Heskel je dripac, i brzo puca — nastavi ona. — Rekla sam Emeriju da ti se muški suprotstavi ako sme.

— To si mu rekla?! Kiti Bendon, ja te uopšte ne shvatam! — uzviknu Linkoln, sa prizvukom divljenja u glasu.

— Ja sam, što kažu, hirovita žena — odgovori ona, osmehujući se — ali kažem ti da nikada nisam upoznala kauboja kao ti. Ili tako opasnog čoveka koga bih mogla da volim!

Ona se ponovo bacila na njega, ali se on hladno izvukao iz njenog zagrljaja i pomerio se unazad.

— Kiti, molim te, ne prvi budalu ni od sebe ni od mene. Mora da si mnogo puta prošla kroz ovo. Samo dvaput si me videla... samo jednom bila sa mnom! Ja sam kauboj koji se ne vezuje lako, ne vara lako, i ne ubija lako. Ne teraj me da pomislim da si gora nego što jesi.

— Nijedan čovek ne bi se usudio da mi to kaže, čak i da misli tako! — viknu Kiti.

Njen glas, maločas pun topline, sada je bio hladan i pun besa. Niko je nikada nije tako odbio.

— Ti ćeš me još moliti da te volim! — viknu ona, skoro očajnički.

— Kiti, ja neću da te molim ni na šta, osim da se razumno ponašaš — reče on. — Hajde da ovo završimo. Hvala ti što si me upozorila da ne upadnem u veći sos nego što sam očekivao.

— Šta ćeš da radiš?

— Prvo ću da potražim tog Heskela.

— Hoću da vidim kad se sukobiš sa njim. Ali, nemoj unutra. Pusti da siđem s tobom. Čak ni te džukele neće smeti da te ubiju dok si sa mnom.

Ona otvori vrata i izađe na stepenište. Link primeti da je u lokalu neobično tiho.

Kiti pogleda preko ograde, pa mahnu Linku da izađe.

On pođe za njom i, pustivši prodoran kaubojski krik, od koga su svi zanemeli, preskoči ogradu i doskoči na pod.

Tresak je uzdrmao čaše na policama za barom.

Kada je Link pošao ka delu za kartanje, niko od prisutnih desetak ljudi nije se ni pomerio. Za Emerijevim stolom sedela su petorica. Među njima, nasuprot jednoj praznoj stolici, i čovek sa velikim zulufima. Emeri je spustio ruke preko karata, da prikrije drhtanje.

Dva rudara i jedan dobro obučen čovek ostadoše mirni, za stolom.

Linkoln im kratko mahnu levom rukom. Desna mu je bila spremna, na boku.

— Vi ste, momci, u lošem društvu — učtivo im reče. — Znate li to?

Vins se tad pojavi, glumeći pijanog kauboja, i nasloni se na zid iza Emerija.

— Da ti slučajno ne tražiš mene, Heskele? — upita Link.

— Ko si ti? — obrecnu se revolveraš.

— Ja sam Link Bredvej. Da li ti to nešto govori?

— Baš ništa. Do danas nisam čuo za tebe. Ali, danas sam čuo ovde da si ti dobar kockar i da si mnogo zaradio. Hteo bih da izvučem nešto od toga.

— Ti si lažov! Hvalio si se po salunima u Saut Pasu da si došao ovamo zbog nečeg drugog. Svi u gradu to znaju. Da ti nisi kukavica, Heskele?

— A, tako, znači! — besno će Heskel.

— Znam takve kao što si ti — nastavi Bredvej. — Ti si jeftin folirant. Revolver Haskel. Dobar vic! Nosiš li revolver? Ili nosiš neku igračkicu, kao ovaj prevarant Emeri?

Ljudeskara se izveštačeno nasmejao, pa je pogledao oko sebe, da vidi kako ostali reaguju. Uplašio se.

— Ne nosim nikakve dečje pištoljčiće — procedio je, dok mu je desna ruka polako klizila sa stola.

— Potegni ako imaš petlju! — viknu Link.

Heskel nije reagovao na to. Njegova ruka odmače se od revolvera.

Bredvej je malo sačekao, a zatim se opustio.

— Heskele, izazvao sam te, a ti si se uprpio. Dovoljno si pametan da sačuvaš glavu. Ali, glup si što se družiš sa ovim šljamom.

Idući unazad, Linkoln pođe ka baru. Kada se udaljio, čuo je kako Heskel udara šakom po stolu i viče na Emerija.

Kiti Bendon stajala je u podnožju stepenica. Sačekala je Linkolna sa osmehom, i pogledom za koji bi svi muškarci dali sve na svetu.

— Link, to je bila prava predstava. Samo, zašto ga nisi ucmekao? Moraćeš to da učiniš pre ili kasnije. Oni mu neće dati mira dok te ne napadne. Hajde sa mom.

— Ne, moram na ulicu.

— Dobro. Ja ću s tobom.

— Bože, kakva si ti žena — uzviknu Bredvej.

— Ni za šta ne bih propustila da vidim kako sređuješ tu budalu. A ni divlji konji me neće odvući odavde kad budeš izazvao Emerija.

Link žurno izađe na ulicu, da se skloni od »kaubojske kraljice«. Gomila pred salunom razmače se, da mu napravi prolaz. Osećao je na sebi mnoštvo pogleda.

Čevrt sata kasnije ceo grad znao je da je borba neizbežna. Posmatrači su se poređali sa obe strane ulice, na bezbednom odstojanju. Čim je prošao pored kockarnice, Bredvej je prešao na suprotnu strnu široke ulice, koja je bila više u senci. Njegovo budno oko primetilo je kako se na malom balkonu iznad saluna otvaraju vrata. Ostala su otvorena, iako se na njima niko nije pojavio. Od tog trenutka nije skidao pogled sa njih. Nije ga iznenadio prigušen revolverski pucanj, ni čovek koji je, posrćući, izleteo na balkon. Ruke su mu bile podignute. Iz jedne mu je na ulicu ispala puška, a mrtvo telo skljokalo na trotoar. Začuli su se prigušeni uzvici posmatrača koji su stajali na drugoj strani ulice. Mislili su da je to pao Revolver Heskel. Ali, nije bilo tako. Jedan od Emerijevih ljudi bio se iskrao na sprat, i, s puškom, stajao je tamo, u mraku. Vins se pobrinuo za njega. Gomila pred kockarnicom se naglo utišala. Iznutra su se čuli povici i smeh, koji su govorili da tamo i dalje podbadaju Heskela.

Odjednom se na vratima pojavila bela prilika Kiti Bendon. Ona mahnu belom maramicom.

Za njom izlete Heskel, sa revolverima u obe ruke.

— Heskele, vrati se! Ako baš hoćeš da ubiješ nekoga, neka to bude ona zmija Emeri! — doviknu mu Bredvej.

Heskel se sapleo preko nepomičnog tela, i šutnuo je pušku ka trotoaru.

— Gde si, kauboju? — zagrmeo je.

— Dovoljno daleko, Heskele — upozori ga Linkoln.

Od revolvera mu se odbijalo svetlo iz obližnjeg izloga. Revolveraš ga je spazio, pa je krenuo preko prašnjave ulice.

— Kauboju, imaš oštar jezik. Ubiću te!

Dva, skoro istovremena, hica zaustaviše Heskela.

Bredvej pritrča mestu gde je bradati džin pao i nagnu se nad njega.

— Neka neko dođe ovamo! — viknu posmatračima. — Ko god ima hrabrosti!

Dva posmatrača pritrčaše. Jedan je bio mladi kauboj, u čizmama, sa mamuzama, a drugi onaj dobro obučen čovek koji je bio za Emerijevim stolom.

— Heskele! — uzviknu Link. — Da li te je Emeri nagovorio na ovo?

Heskel je kolutao očima, a brada mu se tresla, dok je Link pokušavao da ga podigne da sedne.

— Šilover... došao... ponudio mi... hiljadu.... Emerijev...

Bilo je to sve što je rekao.

— Ljudi, čuli ste? — upita Linkoln dvojicu pokraj sebe.

— Naravno da jesmo — odgovori kauboj, a drugi svedok klimnu glavom, brišući znoj sa čela.

Dok se Bredvej uspravljao, Kiti Bendon mu pritrča i uhvati ga za ruku. Ali, on je odgurnu. Morala je da trči da bi držala korak s njim.

— Pošteno si ga udesio, Link — rekla je.

Ali, Linkoln kao da je nije čuo. bio je usredsređen na sledeći potez.

Emeri je, sa šestoricom ljudi, stajao pod jarkim svetlom. Oči su mu sijale, a lice mu je bilo kao pepeo. Kada je video kako Bredvej prilazi sa Kiti, koja ga je vukla za ruku, užurbano je krenuo ka vratima, ali ga je jedan čovek otuda gurnuo.

Ling vide da iza Emerija stoji Vins. Sada je bilo kasno da kockar pobegne.

— Kiti, pusti tog kauboja! — viknu Emeri, i ona ga posluša. — Svi koji te vide kako si se zakačila za tog stranca pomisliće da si na njegovoj strani.

— I jesam, ali mi on ne veruje — odvrati ona. — On je sam protiv svih ovih zlikovaca. Vidiš, kazala sam ti!

— Zaveži, kučko nezasita!

Bredvej pogleda mrtvo telo koje je ležalo na trotoaru.

— Je li ovo Silover? — upita Emerija.

— Ne — odgovori Emeri. — To je Majk. Šta god da je hteo, sam je to smislio.

— Hoćeš li reći da je i Silover na svoju ruku odjahao u Atlantik po Heskela? — podsmehnu se Link, pokušavajući da se oslobodi žene koja ga je držala za ruku. — Nema svrhe da lažeš. Heskel mi je rekao da si ti iza ovoga. Imam dva svedoka, Oni su ovde.

Linkoln podiže revolver i pokaza prema kauboju i putniku, koji su sada stajali na trotoaru.

— Tako je, gospodine Emeri — prvi progovori kauboj. — Ja sam to čuo.

Putnik, bledog lica, očigledno nevoljan da ga uvuku u obračun, ipak je potvrdio kaubojev iskaz.

Emeri jedva da je pogledao u pravcu svedoka, a onda se okrenuo ka »kaubojskoj kraljici«.

— Gospođice Bendon, ako i vi stanete uz ta dva svedoka, Bredvej će me naterati da mu izađem na dvoboj. U tom slučaju zamoliću ga za malo vremena, da mu dam neka obaveštenja o vama, koja će rado čuti.

Udarac po licu ne bi imao veći uticaj na Kiti Bendon od te kockareve pretnje. Kao da je naglo ostarela.

— Džese, ja nisam čula šta je Heskel rekao. Ja sam bila uz ovog kauboja samo zbog poštene borbe. Ti me bar znaš.

— Kako da te ne znam! — zarežao je Emeri. — Naročito kad su u pitanju kauboji.

— Slušaj, Emeri! — umeša se Bredvej. — Ne uplići ovu ženu. Ima jedna stvar zbog koje neću sada da te umlatim.

— Da ta jedna stvar nije ovo ljupko stvorenje koje se izgleda zatreskalo u još jednog kauboja?

— Ne! — zagrme Bredvej. — Ta stvar je da hoću da te vidim kako visiš!

Kockar se zablenuo. Iznenađenje je nadvladalo sva druga njegova osećanja. Vešanje još nije bilo stiglo do Saut Pasa.

Emeri je pokušao da uzmakne, ali ga Vins ponovo gurnu.

— Ko će to da uradi? — promucao je.

— O tome možeš sam da razmišljaš — odgovori mu Link. — A ja ću ti rado pomoći da nađeš odgovor.

Naglo se okrenuvši, Link kliznu u senku, i brzo se izgubi iza gomile koja se bila okupila.

V

ĆORSOKAK

Bilo je podne, u Saut Pasu, najtiše doba dana. Prošavši kroz centar, Bredvej ode u Hedlijevu konjušnicu.

— Vins je otišao pre nekog vremena — rekao mu je konjušar.

Linkoln se vratio u malu sobu, iz koje je posmatrao ulicu i prolaznike.

Nešto kasnije Vins se pojavio.

— Svuda te tražim— reče on.

— Vinse, izgleda da imaš puno novosti. Da ih čujem.

— Rančeri u dolini organizuju tajnu grupu jahača. Kradljivci stoke operišu blizu Crvene pustinje. Čuo sam da će, ako se Kiti Bendon posvađa sa Emerijem, Emerija najuriti iz grada. Ona je jutros otišla na svoj ranč. Video sam i Emerija. Bio je besan kao đavo. Sedeo je sa Siloverom. Izgleda da je izgubio i ono malo ugleda što ga je imao u ovom gradu.

— Kad bih samo mogao da se pritajim i da čekam. Ali, to je nemoguće u ovakvom poslu. Sad moram do doktora Vilijamsona. Sačekaj me u najbližem restorančiću, u sumrak.

— Važi, drugar.

Doktor je bio u ordinaciji.

— Vidim da si tačan — rekao je.

— Imaš li novosti za mene? — upita Linkoln.

— Da — odgovori doktor. — Veston je ubijen pištoljem malog kalibra, i to spreda.

Malo kasnije Bredvej je zamolio doktora da ga povede do Mek Kivera.

— Ovaj pištoljčić, koji sam ti pokazao, pripada njemu — reče Linkoln.

Vilijamson zatim povede Bredveja u hotel »Oldam«. Bez kucanja je otvorio vrata Mek Kiverove sobe. Link uđe za njim. Mek Kiver je sedeo naslonjen na jastuke. Jedan tamnoputi čovečuljak smeteno ustade kada su ušli.

— Zdravo, Mek — reče Vilijamson, a onda se okrete ka čovečuljku: — Silovere, rekao sam ti da mi ne uznemiravaš pacijenta.

— Znači, to je Silover — reče Link.

— Imam o nečem da popričam s tobom.

— Ko si ti? — zabrinuto upita Silover.

— Ti jako dobro znaš ko sam ja.

— Silovere, ovo je Bredvej, kauboj koji me je ranio — progovori Mek Kiver.

— Tažio sam te — reče Link.

— I našao si me — reče čovečuljak.

— Hoću da mi objasniš kakva je bila tvoja uloga u onom poslu sa Heskelom.

— U kakvom poslu sa Heskelom?

— Doveo si ga ovamo da me ubije.

— To nisam uradio. Rekao sam Heskelu da ovde ima jedan kauboj koji je dobio gomilu love. Heskel je rekao da je to baš prilika za njega.

— A meni je on rekao, pre nego što je umro, da si ti išao po njega i da je sve to Emerijevo maslo — reče Linkoln.

— Pa, lagao je, i to je sve — odgovorio je Silover.

— Ti lažeš.

— Bredveju, ja nisam naoružan — pobunio se Silover.

— Slušaj, ti, smrdljivko jedan! — reče kauboj. — Potrudi se da budeš naoružan sledeći put kad se sretnemo!

Silover, zabrinut, užurbano izađe iz sobe.

— Evo ti tvoj pištoljčić, Kiveru. Nije napunjen, pa nemoj opet da pogrešiš — reče mu Link.

— Ne pada mi na pamet — odgovori kockar. — Jesi li očekivao da ćeš naći Silovera ovde? Šta te je dovelo?

— Nisam ga očekivao. Došao sam da ti vratim pištolj i da se izvinim.

— Meni! Zašto? — zapanjeno upita Mek Kiver.

— Mislio sam da si ti ubio mog prijatelja Vestona ovim pištoljčićem. Utvrdio sam da nisi.

— Drago mi je što mogu da kažem da ga nisam ubio.

— A znaš li ko je?

— Ne znam.

— Doktore, pregledaj svog pacijenta, a onda me malo ostavi nasamo s njim.

— Pa, mislim da će to biti u redu — odgovori doktor.

Uskoro je doktor Vilijamson bio spreman da krene, ali je, pre nego što je pošao, zamolio Linkolna da neuzbuđuje njegovog pacijenta.

— Kiveru, ti si pokušao da potegneš pištolj na mene, i ja sam te ranio. Siguran sam da ti se to neće opet desiti. Znači, mi smo kvit. Ako ti hoćeš da na tome ostane.

— Meni tako odgovara.

— Ti pripadaš Emerijevoj družini. Uprkos tome, hteo bih da ti postavim nekoliko pitanja.

— Hajde, ali džabe traćiš vreme — odgovori Mek Kiver.

— Imaš li ikakav poseban razlog da budeš veran džukeli Emeriju?

— Nemam baš nikakav. Osim kockarske časti.

— A imaš li razloga da štitiš Kiti Bendon?

— Taman posla! Napravila je budalu od mene, isto kao i od Lija i njegovih prijatelja stočara, i kao što pravi budalu od Emerija. I kao što će, verovatno, i od tebe.

— Ja mislim da je ona zanimljiva žena. Da li bi mi, za dobru nadoknadu, rekao štogod o njoj?

— Ne. Ni za sve zlato u Saut Pasu!

— Bojiš se?

— Ljudi ne odaju Kiti Bendon... da ne bi izgubili glavu — odgovori kockar.

— Što je ravno priznanju da ima šta da se oda - brzo reče Bredvej.

— Da li tvoja kockarska čast važi i za Emerija?

— Šta hoćeš da znaš? — upita Mek Kiver.

— Kakva je njegova veza sa Kiti Bendon?

— Pitaj nju.

— Aha. Da li znaš da Emeri nije ubio Vestona?

— Ne!

— Vestona je ubio neko drugi — brzo će Linkoln.

— Sve što ja znam jeste da je neko ubio Vestona zbog varanja na kartama.

— Neko! Ja tražim tog nekog. Taj neko dovukao je Vestona u Saut Pas kolima, mrtvog.

Bredvej je to rekao nasumice, podstaknut sumnjom da njegov prijatelj možda nije bio ubijen u kockarnici. Kiverovo iznenađenje bilo je očit dokaz da zna da Veston nije bio ubijen tamo.

— Ko ti je to rekao?

— To je moja stvar.

— Bredveju, kunem se da ne znam ko je ubio Vestona, ni kako je to učinjeno — reče Mek Kiver, i bilo je očigledno da govori istinu.

— To ti verujem — reče Bredvej, pa ustade i izađe iz sebe.

Kada je izašao na ulicu, krenuo je na mesto sastanka sa Vinsom.

Pošto su izašli iz grada, Link ispriča Vinsu šta mu je doktor Vilijamson otkrio.

— Zatim smo ja i doktor otišli u posetu Kiveru — nastavio je, i ispričao je o susretu sa Siloverom i razgovoru koji je posle vodio sa kockarem.

— I ja sam pokupio neke informacije, dok si se ti zamajavao sa Siloverom. Sreo sam Bila Hejnsa — reče Vins. — Bil je krupan momak, kao trokrilni orman, a ima samo jedno oko. Obogatio se u rudniku, onda je kupio stoku. Njegov ranč je na oko dvanaest milja niz ovaj potok. On mi je prijatelj. Kaže da bi bilo najbolje da brišem odavde.

— Zašto?

— Nije rekao. Ali, mislim da se nešto sprema, pa bi mi bilo zdravije da odem.

— Ti imaš iskustva sa krađom stoke?

— Kako si pogodio? — upita Vins.

— Mogu li da dokažu da si krao nežigosanu telad?

— Uhvatili su me na delu. To jest, jedan rančer me je uhvatio.

— Zašto su te pustili?

— Stočari ovde još nisu počeli da vešaju kradljivce.

— Možda bi bilo bolje da kidneš.

— Ne, ostajem uz tebe. Pored toga, i meni je dozlogrdilo.

— Zbog koga?

— Li je najurio svog nadzornika Tačera.

— Tačera? Dobar kauboj — reče Linkoln.

— Boljih nema. Li to zna.

— Da li je Tačer možda malo zastranio zbog neke teladi?

— Li ga je najurio zato što je odbio da se priključi tajnom odredu koji on organizuje.

— Jesi li siguran?

— Mogu da se zakunem. Li ne može da stvori takav odred od kauboja u ovom kraju.

— Meni on izgleda kao jak i snalažljiv stočar. Siguran sam da će uspeti da organizuje taj odred.

— Možda negde drugde u Vajomingu, ali ne ovde.

— Vinse, shvataš li ti kako je to opasna izjava?

— Ovo je opasna zemlja, prijatelju — odgovori Vins. — Sutra ideš kod Lusi. Pozdravi je. Kad se vratiš, imaću još novosti za tebe. Laku noć.

Sledećeg jutra Linkoln je otišao u prodavnicu, gde je kupio bisage, šatorsko krilo i nešto hrane. U konjušnici je našao svoje sedlo, uzde i džak zobi, što mu je Vins pripremio. Bilo je još uvek rano kada je krenuo na zapad od Saut Pasa.

Stigao je do stenovitog mesta oivičenog patuljastim jelama, gde je trebalo da se sastane sa Lusi. Sjahao je, vezao konja i počeo da sprema drva za vatru. Raspalio je vatru, i bacio je na nju nekoliko naramaka zeleniša, da napravi dim. Oblaci dima, signali dogovoreni sa Lusi, dizali su se jedan za drugim u nebo. Htio se da li ih devojka vidi, iz tetkine kuće u dolini.

Vreme je prolazilo. Bilo je skoro podne.

Šta je moglo da zadrži Lusi? Rekla je da je ništa neće sprečiti da se vida s njim. Nešto, očigledno, jeste.

Linkoln odjednom postade svestan da ona neće doći. Možda joj je tetka saznala za dogovor.

Ponovo se našao pred neprobojnim zidom, na koji nailazi otkad je došao u Vajoming. Ugasio je vatru, pa uzjahao konja i krenuo nazad.

Konj mu je odjednom naćulio uši. Link ga zaustavi, da ne zarže. Šuštanje na vrhu jednog drveta sa desne strane privuče Linkolnovu pažnju. Visoko, na velikoj usamljenoj vrbi, spazio je čoveka sa durbinom uperenim u pravcu ranča Bendonovih.

Sjahao je s konja i izvukao revolver, pa viknuo:

— Hej, ti, gore na drvetu! Šta to radiš?

VI

OPASAN KAUBOJ

Čovek sa durbinom toliko se uplašio da umalo nije izgubio ravnotežu i pao sa drveta.

— Silazi brzo, inače mogu da pomislim da si veverica! — naredi mu Linkoln.

Čovek se užurbano spustio niz rapavo stablo. Pride Linkolnu, oklevajući, ali časak kasnije pouzdanje mu se vrati.

— Nisi li ti onaj kauboj Bredvej? — upita.

— Nije važno ko sam ja. Ko si ti?

— Ja sam Blum Berton. Suvlasnik sam stada sa Džimom Hargrouvom.

— A što sad nisi preplašen kao malopre?

— Hargrouv nam je rekao da si ti jedini kauboj koji će biti na našoj strani.

— Na vašoj strani! A koja strana je vaša?

— Pa, mi smo rančeri iz doline Svitvoter.

— Šta si radio gore na drvetu?

— Je li izgledalo da berem cveće? — odvrati Berton.

— Izgledalo je da špijuniraš.
— Pa, valjda sam to i radio.
— Na svoju ruku? Ili po naređenju?
— Bolje da kažem: na svoju ruku.
— A šta ako te sad odvedem kod Kiti Bendon i kažem joj gde sam te uhvatio?
— O, zaboga... ne čini to, Bredveju! Ona nosi revolver i ume da ga upotrebi. Ubila bi me dok lupiš dlanom o dlan.
— Ako malo propevaš, neću te odati.

— Pa, već sam suviše izbrbljao... što se tiče mene i mojih ortaka.
— Hoću da mi kažeš sve što znaš o smrti Džimija Vestona.
— Zaista ne znam mnogo, Bredveju — odgovori stočar.
— Zar nije ubijen?
— Mi rančeri mislimo da jeste.
— Rančeri! Šta kauboji misle?
— To niko ne zna. Neće ni da zucnu o tome.
— Veston je ubijen negde van grada?
— Da, dovezli su ga u Saut Pas noću.

— Odakle?
— Odnekud iz doline. Neki kauboj, po imenu Henk Miler, bio je kočijaš kod Hirša, mog komšije. Nije bio dugo u ovom kraju. Dovezao je Hiršova kola u grad te noći... i od tada ga niko nije video. Kola su ostala u gradu, a Vestonov šešir nađen je u njima.

— Henk Miler? Jesi li ga ikad video? Opiši mi ga.
— Žilav kauboj. Mlad. Zgodan. Džef Slokum, vozač poštanskih kola, video ga je pre dva dana u Rok Springsu. To sam čuo danas. I to je sve što znam o Vestonovom slučaju.
— Hvala, Bertone — reče Linkoln, uzjahavši. — Kaži svom ortaku Hargrouvu da ću ga uskoro posetiti.
— Reći ću mu.
— Nemoj da mu kažeš da sam te uhvatio na delu.
— Hvala, Bredveju. To mi više odgovara. Ideš li pravo na ranč Bendonovih?
— Da. Jako me zanima šta se tamo dešava. Zdravo, Bertone. Nadam se da ćemo se uskoro videti. Ako si prijateljski raspoložen, ne treba da brineš.
— Jesam prijateljski raspoložen, Bredveju. Do viđenja! Oni jahači su opasni ako ih neko razljuti. Ali oni su mormoni, i verovatno su pošteni.

Uskoro se Linkoln približio velikoj beloj brvnari koja je stajala na čistini. Odvažno je ujahao u travnato dvorište. Pokucao je na vrata. Nije bilo odgovora. Ponovo je pokucao, jače.

Kiti i njena nećaka su bile kod stoke.

Uzjahao je i krenuo ka oblacima prašine, koji su pokazivali da tamo skupljaju stoku. Glavno stado video je tek kada se popeo na vrh brda. Malo ga je iznenadilo što vidi oko dve hiljade grla. Približavajući se, primetio je četiri kauboja. Jahali su oko stada, i odvajali junad i telad.

Kada im se približio na oko petsto metara, svi su bili na okupu. Trojica su stajali na zemlji. Čak i sa te daljine mogao je da vidi da su svi naoružani. Prišao im je ležerno, i sjahao.
— Zdravo — reče im on.
— Zdravo i tebi — zlovoljno mu odgovori najbliži kauboj.

Svi su ga radoznalo posmatrali, ali ne baš mnogo prijateljski.
— Gospođica Bendon ponudila mi je posao — reče on.

— Otišla je u Rok Springs sa svojom nećakom Lusi — odgovori mu jedan kauboj.
— Kad su otišle?
— Jutrošnjim poštanskim kolima.
— A kad se vraćaju?
— Neće skoro. Treba nam nekoliko dana da oteramo stoku u Rok Springs.
— Vidim da odvajate junad i telad. Skoro petsto grla, koliko se ja razumem u kaubojski posao.
— Biće ih šest stotina, ako se to tebe uopšte tiče — odvrati mu jahač.

— Pa, ako baš hoćeš da znaš, i te kako me se tiče — reče Linkoln. — Gde je Kiti Bendon našla toliko teladi?

— To nije naša briga. Mi smo unajmljeni da ih oteramo do pruge.

— Čujem da ste mormoni.

Njihovo ćutanje potvrđivalo je njegovu tvrdnju.

— Čak i ako ste mormoni, nemate razloga da se tako sumnjičavo ponašate prema čoveku druge vere.

— Mi ovde ne sklapamo prijateljstva ni sa kim, čak ni sa kaubojima.

— Je li to zato što ste po prirodi odbojni, ili vam je tako naredila Kiti Bendon?

Ovo pitanje bilo je domišljato postavljeno, i, mada je usledio negativan odgovor, Link je primetio da mormon nerado laže. Zaključio je da, ako tu ima ičeg sumnjivog, krivicu za to snosi Kiti Bendon.

— Kako se zoveš? — upita Linkoln.

— Luk Metjuz.

— Nije li ti palo na pamet da se zapitaš otkud tolika telad i junad?

— Jeste, ali to nije naša stvar.

— Sva su bila nežigosana, i vi ste ih žigosali.

— Ne, nismo. I pojma nismo imali da su bila nežigosana — izjavi Metjuz.

— Do đavola, neko je žigosao tu telad, i to na brzinu i nemarno, što se i vidi. Luk, jesi li ikad čuo da u ovom kraju Kiti Bendon zovu još i »kraljica žigosane teladi«?

— Ne, nikad to nismo čuli.

— Pa, izgleda da vi nemate veze s tim. Ali, poslušajte kauboja iz Nebraske, koji zna stočarske zavrzlame za koje vi, mormoni, nikad niste čuli. Neka vam ovo bude poslednji takav posao.

Rekavši to, Link je uzjahao konja i krenu ka ranču, misleći: »Ako ovo ispričaju Kiti Bendon, ona će me odrati živog. Ali, šta sam drugo mogao? Morao sam da saznam jesu li i oni umešani«.

Kada je stigao do korala, sve ih je obišao. Ubrzo, iza jedne duge štale, do koje se dolazilo stazom oivičenom s dva reda zašiljenih stubova, nađe ono što je očekivao: jedan manji koral u kome nije bilo ničega. Samo su u jednom uglu bila uredno složena, sitno iscepana drva. Takvim drvetom kauboj može da raspali dobru vatru za nekoliko minuta. Pod nastrešnicom je stajala polica sa alatom za žigosanje. Linkoln primeti ostatke vatara po zemlji. Sjahao je, da pogleda ugarke.

To, međutim, nije bio nikakav dokaz protiv Kiti Bendon. Mnogi rančeri žigosali su stoku u koralima, a ne na poljima. Ipak, Link je mogao da zamisli kauboja kako noću dovlači tu nežigosano tele, brzo potpaljuje vatru i užurbano greje gvožđe, da udari žig.

Saznavši sve što je bilo moguće, Link okrenu konja ka Saut Pasu. Razmišljao je o tome da sutra krene poštanskim kolima u Rok Springs, i pronađe Lusi Bendon, ako ne bude mogao da nađe Henka Milera.

Kad su poštanska kola krenula iz Saut Pasa ka zapadu, Linkoln je sedeo pord kočijaša Džefa Slokuma. Pre polaska Slokum ga je dobro odmerio od glave do pete.

— Bredveju, čuo sam kako si udesio one folirante u Saut Pasu. Sinko, ti nekog tražiš.

— Da nisi slučajno video Henka Milera u Rok Springsu?

— Nego šta. On te zanima?

— Da, pomalo.

— Imaš nešto protiv njega?

— Nikad ga nisam video.Nemam protiv njega baš ništa... što bih mogao da dokažem. Ubiću ga ako mi ne objasni kako je, i zašto, dovukao mog mrtvog prijatelja, odnekud iz doline, u Emerijevu rupu u Saut Pasu.

— Pre tri dana prišao mi je Henk Miler u Rok Springsu — reče Slokum, poteravši četvoropreg malo brže. — Bio je podosta nakresan. I jako besan. Pitao me je da li je Kiti Bendon stigla mojim kolima. Kazao sam mu da nije. A on prosikta: »Ka-

ži joj, kad se vratiš u Saut Pas, da bi joj bilo bolje da požuri ovamo, kao što je rekla!«

Rok Springs je bio veći grad od Saut Pasa, i važna železnička stanica na pruzi »Union Pacifika«. Bio je i centar ugljenokopa. Kao takav, izgledalo je da poseduje red i stabilnost.

Hotel »Elk« bio je velika građevina, preko puta od železničke stanice. Link je ušao da pita da li su tu odsele gospođice Bendon. Kada je dobio potvrdan odgovor, uzeo je sobu, a onda se raspitao za najbolju prodavnicu odeće u gradu. Kupio je odelo prilično napadnog kroja, koje mu je pristajalo baš kao da je šiveno za njega. Bio je uveren da će Bendonove ostati u Rok Springsu dok im stoka ne stigne. Kiti Bendon će je prodati, ili poslati železnicom, pre nego što ode iz grada.

Okupao se i obrijao, pa obukao novo odelo. Veliki revolveri smetali su malo sakou, ali ga je on namestio tako da može brzo da ih izvuče u slučaju potrebe. Zatim izađe iz sobe i siđe u predvorje.

Tu je bilo bučno i veoma živo. Glasni povici i zveket čaša odjekivali su iz bara. Iz salona se videla trpezarija, u koju su ulazili gosti.

Jedan kauboj uđe u hol. Odgovarao je opisu koji je Linkoln dobio od Bluma Bertona, osim što je njegova pojava odavala vitalnost i hladno držanje grubog i bezobzirnog kauboja. Nosio je revolver, i to prilično nisko. Linkoln nije mogao dobro da mu osmotri lice. Kauboj je nekog tražio, i bio je toliko nestrpljiv da se stalno vrpoljio. Link je bio skoro siguran da je to Henk Miler, i da je došao da se nađe sa Bendonovima.

Sa mesta na kome je sedeo, Link je mogao da vidi hol, kroz koji su Kiti Bendon i Lusi morale da prođu kad siđu sa sprata. Tek što se okrenuo u tom pravcu, one se pojaviše. Pogledom je gutao vitku devojku, odevenu u plavo. Ali, ona je bila samo bleda senka raskošne Kiti. Zastale su ispod lustera. Link ih je radoznalo posmatrao. Lusi je držala tetku pod ruku, dok je ona pogledom prelazila po predvorju. Bez uobičajenog osmeha, zabrinutog lica, Kiti je izgledala starija. U tom času priđe im onaj kauboj.

Malo kasnije, priđe im i Link. Kiti je bila zauzeta razgovorom sa kaubojem, koji je leđima bio okrenut Linku. Kada im se Link približio, Lusi ga je prepoznala, i naglo se trgla i rebledela.

— Gospođice Bendon, evo i mene — reče Link, obraćajući se Kiti. — Izvinite što sam zakasnio.

Kiti se okrenu.

— Link Bredvej! — uskliknu. — Došao si za mnom?! Oh, mili dečače! Lusi, ovo je onaj kauboj, onaj prijatelj o kome sam ti pričala! Link Bredvej. Izgleda da je i kockar i glumac. Bog zna šta je još!

Lusi se blago nakloni, i skrenu pogled.

— Link, ovo je naš prijatelj Henk Miler — razdragano nastavi Kiti.

Miler nije pružio ruku, a i da jeste, Link se ne bi rukovao.

— Zdravo, Bredveju — otegnu Henk. — Nikad ne bih rekao da si kauboj.

— Zdravo, Mileru — odvrati Link. — Ni ja ne bih rekao to za tebe. Pomislio bih da si kočijaš.

— Kočijaš?! — ponovi Miler.

— Da, kočijaš.

Govoreći to Link se odvoji od Kiti i koraknu u stranu. Nije mu bilo prvi put da nailazi na takve ljude. Miler je bio opasan kauboj. Njegovo preplanulo lice je pocrvenelo.

— Bredveju, taj štos treba da objasniš — procedi on.

— O, pa tebi mora sve da se objašnjava, kao u zabavištu! — odvratio je Link.

Pogodio je Milera u najosetljiviju tačku.

— Ej, vi, ljubomorni petlići! — umešala se Kiti Bendon. — Ne pravite nam scene ovde u hotelu! Zar ne umete lepo da se ponašate?!

Uhvatila je Milera pod ruku.

Bredvej reče:

— Izvinite, dame. Izgleda da se vašem prijatelju nije dopalo ono što sam rekao. Ja sam nepromišljen čovek, Mileru, izvini.

— Ma, idi do đavola! — progunđa Miler.

— Hvala. Moguće je da ti tamo stigneš pre mene.

— Henk, prekini! — umeša se Kiti. — Link, hoćeš li da večeraš s nama?

— Sa zadovoljstvom, ako ja plaćam — odgovori Link.

— Lusi, ti se postaraj za njega, i smiri ga, za ime sveta! — naredi Kiti vodeći Milera ka trpezariji.

— Lusi, ne veruj u ono što ti je pričala! — reče Lin.

— Licemeru! — prošapta Lusi.

— Lusi, molim te... — pobuni se Link.

— Nalickani kockaru! — Lusin osmeh je bio hladan kao led. — I Džimi Veston je bio lažov! Bila sam luda što sam mu verovala!

— Sigurno da jesi. A ja bi mogao da odem đa mi pregledaju glavu, što sam se zaljubio u tebe!

Linkov odgovor ućutkao je Lusi. Pošli su ka uglu salę, gde su imali rezervisan sto. Kada je Kiti odredila ko će gde da sedne, Linkoln upita:

— Gospođice Bendon, mogu li ja da sednem tako da imam dobar pogled na salu?

Pošao je ka stolici u uglu.

Kiti sede desno, a Lusi levo od njega. Miler se nasmeja.

— Ja se ne plašim da okrenem leđa bilo kome. Mene niko ne traži! — reče.

— Mileru, rekao bih da grešiš — reče mu Linkoln.

Njihov razgovor je razljutio Kiti.

— Možete li vas dvojica da budete džentlmeni bar dok jedemo? Ako morate da se ujedate, izađite posle večere na ulicu.

— Što se mene tiče, može. Prilično sam gladan — reče Miler, i nasmeši se Lusi.

On je, kada se zanemari njegovo uvredljivo ponašanje, bio izuzetno privlačan.

— Gospođice Bendon, da li u ovoj rupi služe šampanjac? — upita Linkoln.

— Naravno da služe — odgovori Kiti nasmešivši se. — Ja sam već naručila večeru za nas, a ti možeš da naručiš šampanjac.

Pošto su večera i vino bili naručeni, napetost je popustila.

— Da li je trebalo sa nekim da se nađete u holu? — upita Link, kao uzgred.

— Da, imala sam sastanak... u vezi s prodajom stoke — odgovori Kiti izbegavajući pravi odgovor.

— Čujem da vam stado sutra stiže — nastavi Link.

— Otkud to znaš? — upita Kiti.

— Odjahao sam prekjuče na vaš ranč. Vaši kauboji bili su spremni da pođu.

— Ti se mnogo zanimaš za tuđe stvari — odvrati Kiti, tonom kakvim mu se nikad ranije nije obratila, a onda je veselim osmehom pokušala da sakrije uznemirenost.

Služenje večere prekinulo je razgovor. Šampanjac kao da je razveselio Kiti. Nagnula se prema Linku baš kada joj je hotelski dečko doneo neku poruku. On ju je gledao kako čita, i primetio da joj se raspoloženje menja.

— Henk, naš... moj poslovni partner čeka napolju — reče ona. — Link, moraćemo da izađemo za neko vreme. Žao mi je, ali važno je. Gde ćete nas čekati?

— Ostalo je još šampanjca — odgovori Link. — Možda ću moći da ubedim Lusi da popije još jednu čašu.

— Ne, ne ovde! — brzo odgovori Kiti.

Izgledalo je da užurbano razmišlja. Linkoln je shvatio da ona neće da on i Lusi vide osobu sa kojom se ona i Miler sastaju.

— Hajde, Henk, moramo da idemo. Čekajte nas u salonu na spratu. Nećemo dugo.

— Ne žurite zbog nas — reče Linkoln.

— Razumem te, Bredveju — reče kauboj, pa se okrenu Kiti koja je bila ustala od stola. — Ti idi, i nađi se s tim tipom, a ja ću ostati ovde.

— Budalo! — preseče ga Kiti — Ti ideš sa mnom!

Uhvatila ga je pod ruku, i skoro odvukla, Okrenula se jednom, da mahne Lusi i Linkolnu.

Oni pođoše za njima, Linkoln malo iza devojke. To je bila prava prilika za njega, i jedva je uspevao da se obuzda. Poveo je Lusi uz široko stepenište.

VII

TAJNA

Link je skrenuo ka ulazu zastrtom zavesom i provirio je unutra. Zatim je povukao zavesu i okrenuo se ka Lusi.

— Dođi reče joj.

Bio je to poziv, a ne zapovest.

Malo je oklevala da uđe, ali konačno prođe kraj njega, ne gledajući ga, i priđe otvorenom prozoru.

Linkoln polako pođe za njom, ka drugom prozoru, i pogleda u mrak.

— Lusi — reče joj, odmakavši se od prozora — imamo samo nekoliko minuta da razgovaramo, i neću da protraćimo dragoceno vreme na svađu oko toga što ti je neko napričao o meni.

— Što mi je neko napričao! — odvrati ona.

— To sam rekao, Kiti Bendon ti je pričala nešto o meni. Hoćeš li da mi kažeš šta?

— Suviše mi je mučno da to pomenem.

— Pa, šta god da ti je rekla, to nije istina. Ona mora da ima još neki razlog za to, osim što želi da svom spisku doda još jednog kauboja.

— Molim te, prestani — prošapta Lusi.

— To je samo zato što grešiš.

— Kako grešim, kad ti priznaješ?!

— Šta god da ti je ona ispričala, Lusi, ovo je istina: Pozvala me je u svoj salon, u kockarnici, da me upozori. Zagrlila me je i poljubila. To je sve što se desilo, Lusi, kunem ti se.

— Ti si samo još jedan slatkorečivi kauboj koji pokušava, da me iskoristi... kao i svi ostali.

— Ne vređaj me, Lusi. Nastoj da mi veruješ. Strašno je važno za nas oboje!

— Isti si kao i ostali! Mrzim kauboje! Svi lude za mojom tetkom. To i ne bi bilo tako strašno da...

Ugrizla se za usnu, shvativši da se umalo nije odala.

— Molim te, veruj mi, Lusi — reče on iskreno. — Prava istina, Lusi, jeste da sam se zaljubio u tebe, na prvi pogled, i od tada te sve više volim.

— Ja... Ne verujem ti — promrmlja ona.

On je zagrli i privuče k sebi.

— Pusti me! — viknu ona.

— Neću, dok se ne urazumiš!

— Ti nisi samo lažov nego i grubijan! Šta bi bilo da sad moja tetka dođe i vidi te?

— Lusi, dajem ti reč, toga se ne bojim.

— Ubila bi te!

— Ubila bi me?! — oštro upita on. — Mene nije tako lako ubiti. Mnogo me zanima ta tvoja tetka. Ali to nema nikakve veze sa njenim šarmom. Lusi, moraćeš da mi veruješ na reč.

— Neću!

On je čvrsto steže, a zatim je pusti.

Stajala je ćutke gledajući ga, a onda mu naglo okrenula leđa i počela je uzrujano da uvrće svoju kosu.

— Ne bih poljubio devojku koja misli da sam đubre, ma koliko da sam lud za njom... Pustimo sad to! Došao sam ovamo da nađem Henka Milera.

Devojčine plave oči ispuniše se užasom.

— Čuo si nešto u vezi sa Džimijem?

— Tako je Lusi. Međutim, nisam očekivao da je tako gadan tip. Izgleda da on očekuje nešto i od tebe.

— Nema on šta da očekuje od mene! — ljutito reče Lusi. Zatim se okrenu ka prozoru i nasloni lice i ruke na staklo.

— Želiš li ti da mi veruješ Lusi? — upita je Link.

— Više nego išta na svetu — odgovori ona.

— Mogu da dokažem da je ono što sam rekao istina.

— Reči su jeftine.

— Oženiću se tobom ovog trenutka, ako hoćeš.

Ona se zapanjeno okrenu prema njemu, kao da ga nije dobro čula.

— Lusi — nastavi on — gore na prevoju navela si me da pomislim kako možda možeš da me voliš. Ja sad nisam ništa drugačiji nego onog dana kada sam te upoznao. Zar mi to ne veruješ?

— Tako nešto mogu da shvatim, ali ovo s venčanjem je sumanuto. To je nemoguće.

— Možda i nije. Ovo je dovoljno veliki grad da ima sveštenika. Da idem da ga potražim?

— Ne! Ti si lud!

— Možda sam lud, ali volim te. I mislim da je to način da se oboje spasemo.

— To nas ne bi spaslo! — kriknu ona. — Ona bi nas ubila oboje! Nisam ti to rekla ranije, jer sam se bojala. Kiti je zaljubljena u tebe. Ona računa da će se udati za tebe. A kad ona nešto odluči, ništa ne može da je spreči.

— Lusi — reče on, uzevši je za ruke i privukavši je k sebi — tvoja divna ljubav prema meni nije mogla da se ugasi u jednom trenutku, zar ne?

— Pokušala sam da je uništim, ali nisam mogla. Muči me...

On poljupcem prekide njene reči. Osetio je kako ona drhti.

— Pusti me — molila ga je.

— Ne, Lusi, Draga, nikada te neću pustiti!

On je opet poljubi.

— Molim te, Linkolne. Ovo je sumanuto...

— Kaži da ćeš se udati za mene.

On je čvrsto privi uza se.

Zurila je u njega široko otvorenim očima, a onda joj je glava klonula na njegove grudi. Popustila je.

— Kunem ti se, draga, da nećeš požaliti dok si živa.

— O, Linkolne, požuri, pre nego što izgubim hrabrost — odgovori ona.

On istrča iz sobe. Na stepeništu se pribrao, pa je smireno prošao predvorjem. Kiti Bendon i njeno društvo nisu bili na vidiku. Kod prvog ugla Linkoln pređe ulicu, i u jednoj prodavnici zapita da li u Rok Springsu ima sveštenika. Rekli su mu da sveštenik Smit drži službu u crkvi pored stanice. Crkvena vrata bila su otvorena, a mala petrolejka treperila je nad ulazom. Iznutra su se čule orgulje. Bilo je vreme za početak službe.

Dečak koji je otvorio obavestio je zadihanog Linka da sveštenik živi u kućici kraj crkve.

Nasmejani čovečuljak, okrugla lica, odeven u crno, ljubazno dočeka Linkolna.

— Jeste li vi sveštenik? — upita ga Linkoln.

— Jesam, dobri moj gospodine. Šta mogu da učinim za vas?

— Hoću da se oženim.

— Pa, gde ja mlada? — upita sveštenik.

— Mogu da je dovedem za pet minuta. Šta mi sve treba?

— Prsten i njen pristanak. Ostalo ću ja da sredim.

— Vraćam se za pet minuta.

Linkoln odjuri, istim putem kojim je došao. Stigavši do prodavnice sa nakitom, ulete unutra i kupi burme.

Kada se približio hotelu, usporio je. Ustrčao je uz stepenice, i uleteo u salon. Poljubio je Lusi, i stegao je za ruku, a onda ju je izveo iz sobe i poveo niz stepenice.

— Ne osvrći se, Lusi. Dobro je što

sam imao hrabrosti da te zaprosim i što si ti imala vere da pođeš sa mnom.

Na Linkolnovo kucanje sveštenik se pojavi, i tiho ih uvede.

— Pa, trebalo vam je manje od pet minuta — reče. — Ovo je moja žena.

— Drago mi je — reče sveštenikova žena.

— Kako se zovete? — upita sveštenik.

— Linkoln Bredvej.

— A dama?

— Lusi Bendon — prošaputa Lusi.

— Pa, ako vam se toliko žuri, mogli bismo da obavimo to — reče sveštenik, uzimajući Bibliju.

Kao opčinjen, Linkoln je slušao i tiho je odgovarao na pitanja. Lusi je takođe govorila jedva čujno. Njemu su ruke drhtale tako da je jedva uspeo da joj stavi prsten. A onda su potpisivali. Linku je srce bilo ispunjeno srećom kada ju je poljubio. Sveštenikova žena čestitala im je, i poljubila je Lusi. Link se pribrao. Izvadio je novčanik i dao sto dolara sveštenika.

— Učinili ste me najsrećnijim čovekom na svetu — iskreno je rekao.

Sveštenikove oči zasijaše kad vide novčanicu.

— Da li bi bilo suviše da vas zamolimo da ovo neko vreme ostane tajna? — upita Lusi.

— Naravno — ljubazno odgovori sveštenik.

— Oh, Linkolne, baš mi je milo što si bio hrabar i naterao me da se udam za tebe. Strašno sam srećna! Ali, još ne možemo da im kažemo! — rekla je Lusi kad su izišli na ulicu.

— Ne sada — složio se Linkoln.

Popeli su se uz stepenice i ušli u predvorje. Unutra je bilo jako svetlo, buka i dim. Linkovo oštro oko brzo je prešlo preko prisutnih, dok konačno nije ugledalo Henka Milera.

— Eno Milera — prošaputa Linkoln. — Video nas je. Dolazi. Lusi, budi hrabra.

Ona je na njegovo upozorenje odgovorila mirnim glasom, i upitala ga je da li negde vidi njenu tetku.

— Ne. Izgleda da se još nije vratila.

Uto se Miler pojavio pred njima. Lice mu je bilo smrknuto. Videlo se da nije prestajao da pije od večere. Dograbio je Lusi za ruku i grubo ju je privukao od Linkolna.

— Gde ste, do đavola, bili?! — zarežao je.

Lusi uzmače od njega, ali u njenom ponašanju nije bilo straha.

— Henk, pusti mi ruku! Boli me! — reče mu.

— Gde ste bili? — ponovi on.

— U šetnji. Dosadilo nam je da čekamo. Zamolila sam gospodina Bredveja da prošetamo.

— A, je li? To i liči na tebe.

Miler se okrenu Lusinom pratiocu.

Kada su im se sreli pogledi, Linka obuze čudnovata, hladna mirnoća. Sad je znao da će morati da ubije Milera.

— Gde je gospođa Bendon? — upitao ga je.

— Unutra je. Pogađa se sa onim stočarom. Znači, Bredveju, pošlo ti je za rukom...

— Šta to?

— Otimaš mi devojku. Video sam ti to po pogledu

— Tačno. U ljubavi i u ratu sve je dozvoljeno — odvrati Linkoln. — Lusi, idi gore.

— Da, gubi se sad odavde, droljo mala — dodade Miler. — Ali, razgovaraćemo kasnije.

— Mileru, to nije baš mnogo uljudan način da se obratiš jednoj dami — reče Linkoln. — Naročito ako ti se ona sviđa.

Lusi ih je obojicu pogledala, pa je užurbano otišla stepenicama, ne osvrćući se.

— Kako se usuđuješ! — planu Miler.

— Mileru, možda te zanima da znaš da sam ja ovamo došao tebe da nađem.

— A, tako. Pa, sad si me našao. Šta hoćeš?

— Prvo, da sredimo ovo što si izvređao Lusi.

— Biće to prevelik zalogaj za tebe.

— Možda — odvrati Link.

— Pa, šta ćeš da uradiš?

— Evo, ovo! — odgovori Link, i svom snagom zviznu Milera, tako da on odmah pade, preko stolica, na pod.

VIII

SUDBONOSNI OKRŠAJ

Tresak stolica i tup udar Milerovog tela o pod uskomešali su prisutne. Ali, ubrzo se sve utišalo. Linkoln je čekao da vidi da li će Miler da se podigne. Ali, on je bio onesvešćen. Ležao je na podu, naslonjen glavom i ramenima na zid.

Jedan visoki čovek, opuštenih brkova i oštrog pogleda, izdvoji se iz gomile i priđe Bredveju.

— E, momče, pošteno si ga odalamio — reče.

Linkoln se okrenu, i ugleda na čovekovom prsluku srebrnastu značku.

— Da, šerife, dobro sam ga tresnuo — mrko reče.

— A zašto?

— Vređao je devojku koja je malopre došla sa mnom.

— Video sam je. Mlađa Bendonova. U tom slučaju neću ništa da preduzimam, osim da te posavetujem.

— Može, samo brzo — odvrati Link.

— Znaš li koga si udrio?

— Prvi put ga vidim večeras. Ne znam ništa o njemu, sem da je gad. Bojim se da sad ne mogu nazad.

— Tu si u pravu — reče šerif. — Miler je došao iz Kalispela. Znam neke stočare koji ga poznaju iz Montane, gde je bio ozloglašen. Usijana glava, i brzo poteže.

Gomila posmatrača napravi prolaz užurbanoj Kiti Bendon. Prilazeći, ona pogledom obuhvati Linka i šerifa, a zatim opruženog Milera.

— Šerife — šapnu Link — uhapsi me.

— Shvatam — promrmlja šerif, pa stavi ruku Linku na rame.

— Link, otkud ti ovde?! — besno će Kiti Bendon. — Gde je Lusi? Šta ste to ti i Henk zamutili?

— Lusi se umorila čekajući, pa me je zamolila da je izvedem u šetnju — odgovori Link. — Kad smo se vratili, Miler je bio ovde, i pokušao je da je zgrabi za ruku. Lusi mu se otrgla. Izmenjali su nekoliko reči, a onda se Miler okrenuo meni. Rekao sam Lusi da ode gore. Tad ju je Miler izvređao. Malo smo popričali, pa sam ga tresnuo.

— Izvređao Lusi?! — uzviknu Kiti. — On nema šta da traži od nje. Što si prljao ruke njime? Što ga nisi sredio revolverom?

— Mislio sam, ali bilo je puno sveta...

— E, sad ćeš morati! — ubaci Kiti. — Miler mi je rekao kako će da te izazove.

— Hajde sa mnom, momče. Kako se ono zvaše? — reče šerif.

— Nisam ni rekao. Ja sam Linkoln Bredvej.

— Šerife, zar ćeš da ga pritvoriš? — umeša se Kiti.

— Ne, ali izvešću ga odavde. Biće gužve kad se Miler osvesti.

— Pa, to je smešno. Ja ću se pobrinuti za njega.

— Žao mi je, ali vodim ga sa sobom.

Šerif povede Bredveja ka vratima.

Miler je polako dolazi sebi. Jedan od prisutnih mu priđe i kleknu kraj njega.

Kiti Bendon stade do njih, besno gledajući zavaljenog kauboja.

Izlazeći, Link preko gomile primeti kako Lusi, bleda i zabrinuta, stoji na stepeništu.

— Sigurno bi ti piće dobro došlo — predloži šerif dok je vodio Linka osvetljenom ulicom.

— Bi, ali prestao sam da pijem.

— To je uvek pametno. Bredveju, ne ličiš mi na kockara.

— Pa i nisam — reče Link. — Moja kaubojska odeća je stara i prljava, pa sam hteo nešto pristojnije, a ovo je sve što sam u ovom gradu mogao da nađem.

— Hteo si da se dopadneš ženama?

— Pa, jesam, jednoj od njih.

— Kiti Bendon dosta dobro znam, a nećaku sam joj video samo nekoliko puta. Slatka mala. Izvini što sam radoznao, ali jesi li se ti zagledao u Kiti ili u Lusi?

— Šerife, nećeš verovati, ali samo u Lusi.

— To je teško da se poveruje, ali ne kažem da Lusi Bendon nije dobra i lepa devojka. No, uz tu njenu tetku svaka žena izgleda bledo. Hteo sam još da te pitam o njima, Bredveju, ali dosta je za sada.

— Šerife, neka ovo ostane među nama — reče Link.

— Mladiću, ne znam da li bi bilo dobro da ti predložim da još večeras brišeš odavde.

— Šerife, ja ne bežim ni od koga.

— Onda ćeš morati da sutra izađeš na dvoboj. Koliko se ja razumem, moraćeš da pucaš jako brzo i precizno. Mislio sam da možda nećeš gužvu dok su devojke ovde.

— Čuo si Kiti Bendon. Ona bi volela da sredim Milera.

— To mi nije promaklo — brzo će šerif. — Odvešću te do jednog hotelčića u ovoj ulici. Idi u sobu, i sutra ne izlazi dok ja ne dođem da ti kažem kako se stvari razvijaju.

— Zaista, šerife?

— Sa zadovoljstvom. Nema svrhe da večeras uhapsim Milera. Ne mogu da ga zadržim, a sve dok si ti u gradu, sukob je neizbežan. Nadam se da ćeš ti biti onaj koga ću posle morati da uhapsim.

— U to ne treba da sumnjate, šerife.

Zaustavili su se oko sredine sledećeg kvarta i ušli u jedan miran hotel, gde je šerif udesio da smeste Bredveja.

Kada su ga uveli u sobu, na prvom spratu, Link je zaključao vrata i navukao zavesu, pa seo da razmisli o najuzbudljivijoj večeri u svom životu.

Spavao je dosta dugo; ostao je u krevetu i kad se sunce već bilo visoko popelo. Onda, se obukao i sišao u trpezariju, na doručak. Spora usluga mu je baš odgovarala. Za vreme doručka čitao je novine, i povremeno virio preko njih, kad bi začuo korake. Ušlo je nekoliko gostiju, ali niko nije obraćao pažnju na njega. Tačno u deset sati ušao je šerif Hot, i odmah mu je prišao.

— Dobar dan, kauboju! — veselo reče šerif i sede.

— Zdravo, šerife. Uplašio sam se da nećeš doći.

— Pa, pozornica je spremna.

— Da? Znači, video si Milera.

— Tako je.

— Da li me traži po gradu?

— To sam i ja očekivao, ali nije tako ispalo. Miler je u hotelu, sveže izbrijan, trezan, kao da sinoć nije bilo ništa. Imao sam sreće da ga vidim, sa Kiti Bendon, malopre. Svadali su se. Rekao bih da ga ona ne nagovara da te ostavi, nego baš suprotno. Zastao sam na stepeništu, da pripalim cigaru, a zapravo da čujem šta pričaju. Posle sam u holu, prošao pored Milera. Frkće i duva kao pastuv kad prvi put vidi konopac. Šeta gore-dole, i svaki čas izlazi na ulicu. Tebe čeka, ne zvao se ja Hot.

— Neće morati dugo da čeka — odgovori Linkoln ustajući. — Šerife, mnogo ti hvala.

— Nema na čemu. Hoću da imate jednake šanse. Sad kreni suprotnom stranom ulice i drži oči otvorene. Ja ću biti blizu hotela. Ne moram da ti pričam u šta si se uvalio. Sačekaj koji minut, pa pođi za mnom.

Šerif se okrenu, i izađe. Linkoln naruči još jednu kafu, ali nije je popio. Ubrzo i on ustade i izađe. Bilo je

divno, sunčano prepodne, jasno i sveže. Na ulici je već bilo mnogo sveta. Nekoliko kola škripalo je ulicom.

Nekoliko gostiju stajalo je pred hotelom, a videlo se i da je predvorje puno.

Nešto privuče Linkov pogled, na prozor na spratu. Iza okna je stajala Kiti Bendon, pogleda uprtog na ulicu. Bredvej je brzo spustio pogled.

Tog časa Miler izađe iz hotela.

Sa rukama spuštenim kraj bokova, kauboj polako siđe niz stepenice i odvažno pođe preko ulice. Nemarnim pokretom desne ruke pokaza Linku da siđe s pločnika. To, i način na koji je Miler nosio revolver, uverilo je Linka da je on levak. Spustivši kaput preko ograde, Linkoln postrance pođe putem, ne skidajući pogled sa svog protivnika. Miler je bio obazriv, a ipak smeo; očigledno, nije mu se žurilo.

Još uvek su bili dosta udaljeni jedan od drugog.

Miler se prvi zaustavio, a Link odmah za njim. Bili su udaljeni jedan od drugog desetak metara.

— Igra počinje, kauboju — reče Miler. — Ali, baš sam ljubopitljiv. Odakle si?

— Iz Nebraske. Znači li ti to šta?

— Baš ništa! — odbrusi Miler. — Jesi li jedan od njenih lovaca na nežigosanu telad?

— Taman posla! — odvrati Linkoln.

— Meni je kazala da jesi.

— Slagala je.

— Rekla je da će se udati za tebe.

— Ona može da misli šta hoće. Možda ne zna da sam ja oženjen.

— Muvaš Keti, zamajavaš Lusi, a oženjen si?

— To tebi tako izgleda, ali grešiš. To je sve što hoćeš da mi kažeš?

— Ne kapiram tvoju igru.

— Ukapiraćeš ubrzo.

Milerov bes mogla je da izazove samo Kiti Bendon.

— Kiti nije mogla da ti kaže ono što ne zna: Lusi je moja žena — reče Link.

Za tren, Miler kao da je ostao bez reči, a onda je zagrmeo:

— Ne verujem!

Sasvim je zaboravio da je izazvao čoveka na dvoboj. Zbunjeno je zavrteo glavom.

— Ali, do đavola, stranče. Kiti Bendon mi je rekla...

— Greška, Mileru — prekide ga Link.

— Sto mu gromova!

— Ja sam prijatelj Džimija Veston. Zato sam došao u Vajoming.

— Štaaa?! Šta kažeš?!

— Ja znam, Mileru, da si ga ti dovukao sa ranča Kiti Bendon, živog ili mrtvog.

— Ne živog, već mrtvog! — planu Miler, potežući revolver.

Preko plamena iz svog revolvera Linkoln vide blesak iz Milerovog, ali je njegov metak pogodio cilj delić sekunde pre Milerovog.

Od snažnog udara Link se zateturao; oštar bol prođe mu kroz rame.

Miler ispusti revolver, s licem koje je odjednom izgubilo svaki izraz, pade na zemlju. Linkoln pođe nekoliko koraka ka njemu, gledajući da li će se pomeriti. Ali, Miler se nije micao.

Link je čuo uzbuđene glasove i užurbane korake, a onda mu se odjednom smrklo. Pokleknuo je, ali nije pao, niti je izgubio svest. Čuo je prodoran ženski krik, a zatim ga je neko prihvatio i pomogao mu da ustane. Glava mu se na trenutak razbistrila, i vide šerifa, kako ga pridržava.

— Jesi li teško ranjen, Bredveju? — upita šerif.

— Ne... znam... Valjda nisam — odgovori Link.

Šerif uze njegov revolver. Nekoliko ljudi nagnulo se nad Milerom, koji je bio mrtav.

— Gde te je potkačio? — upita šerif.

— Negde... visoko...

— Osećaš krv u ustima?

— Ne.

— Da pogledamo — reče šerif, cepajući Linkovu košulju.

— Nije strašno. Previsoko je da bi stradala pluća — reče sa olakšanjem, pa presavi maramu i stavi je na Linkovo rame. — Za dlaku te je promašio, Bredveju. Hajde, neka mi neko pomogne — obratio se posmatračima.

Jedan građanin priđe i prihvati Linka s druge strane. Treći pođe za njima, noseći ranjenikov kaput. Išli su preko ulice. U tom času Kiti Bendon strča niz stepenice, preplašena i zabrinuta. Zaustavila se pred njima i šapatom upitala:

— Je li. . . je li ti loše, Linkolne?

— Ni. . . nije mi ništa — odgovori on, jedva čujno.

— Dobro mu je — reče šerif. — Odvešću ga do mene i pozvaću lekara.

Ona krenu uz njih. Uspela je da uhvati Linka za ruku. Prešli su možda tek nešto više od pola bloka, kad Linkoln poče da gubi svest. Pre nego što mu se sasvim smrklo, osetio je kako ga podižu i nose.

Kada je opet došao svesti, ležao je na krevetu, u sobi sa kamenim zidovima i rešetkama na prozorima. Neko je bio nagnut nad njim. Osećao se jak miris antiseptika.

Kiti je sedela s druge strane kreveta, i zabrinuto ga je posmatrala.

— Kako mu je, doktore? — čuo je kako pita šerif.

— Odlično — odgovori doktor. — Metak je samo prosvirao. Nije zakačio ključnu kost.

Kiti ustade, i položi svoj dlan na ranjenikovo čelo.

— Da li te mnogo boli? — upita.

Linkoln zavrte glavom, kao da je pogledom tražio nekog, u sobi.

— Gde je Lusi? — prošapta.

Kiti ne odgovori.

— Polako, Kiti — reče šerif. — Njemu je dobro, ali treba mu mira. Bolje da ga ostaviš meni. Moja domaćica i ja pazićemo ga na smenu.

— Dobro, idem — reče Kiti. — ali morate redovno da me obaveštavate kako mu je.

Ona se sagnu i poljubi Linka u čelo.

— Biće dobro, Link. Sad ćuti i trpi.

Rekavši to, požuri napolje.

Doktor izađe u malo pretsoblje, odakle ga je Link čuo kako pere ruke. Zatim se vratio po kaput, instrumente i lekove.

Šerif Hot je sa osmehom posmatrao kauboja.

— Baš me je bilo strah, Bredveju. Video sam dosta dvoboja, ali ne ovakvih. Sigurno je ovaj bio različit zbog žena. . . Miler je bio jako gadan tip. Da sam znao kako si brz, ne bih toliko brinuo. Zanima li te šta je bilo s njim?

Linkoln klimnu glavom.

— Bio si brži, ali ne baš mnogo. Tvoj hitac pogodio ga je u grudi. On je potegao prvi, ali sam, ipak, morao da te uhapsim.

— Znači. . . ja sam u zatvoru? — upita Link.

— Jesi, ali zvaćemo sad ovo bolnicom.

— Mogu. . . mogu li da pošaljem poruku svojoj. . . gospođici Bendon? — upita Link.

Oči mu se zatvoriše. Više nije mogao da razazna šta mu šerif govori. Kada se opet osvestio, osetio je jak, pulsirajući bol. Povremeno je čuo korake i prigušene glasove.

Bio je ranjavan više puta, i ozbiljnije nego ovog puta. Bol i groznica nisu bili neizdrživi. Više se plašio teškog osećaja koji neizbežno dolazi posle ubistva. Prisilio je sebe da ne misli o tome da je ubio čoveka. Pitao se kako se oseća Lusi. Jednom ga je nazvala ubicom.

Zašto Lusi nije došla da ga obiđe? Kiti je došla. Možda Kiti ne dopušta njegovoj ženi da ga poseti.

Konačno, pred zoru, uspeo je da zaspi, a kada se probudio, sunce je sijalo kroz prozor sa rešetkama. Osim što ga je bolelo rame, osećao se mnogo bolje. Groznica je prestala. Kad se šerif vratio, on mu reče:

— Dobro jutro.

Šerif veselo otpozdravi, pa mu reče da dobro izgleda, i da ne treba da brine.

— Šerife, ne puštaj nikog kod mene danas, čak ni gospođicu Bendon. Mogu sam da ustanem, ako zatreba. Neću ništa osim hladne vode.

— Znam kako ti je, Bredveju. I ja sam ubio neke zlikovce u svoje vreme.

— Ti si čudan šerif — prošapta Link osmehnuvši se.— Trenutno više volim da sam ovde, nego bilo gde drugde. Ali, zašto si me uhapsio?

— Kazaću ti kad bude vreme za to. Neću sad da te uzbuđujem.

— Ta žena. . .

— Koja? — upita šerif, bockajući ga.

— Kiti Bendon, naravno. Imam utisak da ona hoće da budem ovde. Pa, lepo. . . Šerife, hoćeš li da odeš do hotela po moju torbu i odelo?

— Šta da kažem damama? — upita šerif.

— Reci Kiti da mi je jako loše, a kad vidiš Lusi, reci joj istinu.

Šerif izađe, teškim koracima. Posle sat-dva vratio se sa Linkovim stvarima. Potom je otišao. . .

Link je čuo kako se ključ okreće u bravi.

Pridigao se, da prošeta po sobi. Rame ga je jako zabolelo, i uhvatila ga je nesvestica. Ali, procenio je da bi u slučaju preke potrebe mogao da uzjaše konja i odjaše. Prošetao je po sobi, a onda je ponovo legao.

Dan je prošao, a on je još uvek bio pod uticajem crnih misli. Kada je pala noć, lagano je počeo da ih se oslobađa, i konačno je ponovo uspeo da zaspi.

Sledećeg jutra opet je bio onaj stari. Rana ga je još štrecala, ali misli su mu bile smirene. Obrijao se i obukao čistu belu košulju. Ali, pošto nije mogao da izlazi iz zatvora, vratio se u krevet. Domaćica mu donese doručak iz hotela. Na poslužavniku je bilo i cveća. Linkoln je mogao da pogodi ko mu ga je poslao.

Tek što je završio doručak, uđoše šerif, doktor i Kiti Bendon. Bila je obučena u belo, i ljupka kao cveće koje je poslala.

Pregled je bio kratak. Kao zaključak, doktor reče:

— Šerife, danas možeš da ga pustiš odavde.

— Ne, ne mogu. On je uhapšen.

— Pa — reče doktor — moj posao je gotov. Mladiću, kad te oslobodi, dođi do mene.

— Hvala, doktore. Doći ću uskoro.

Kiti sede na krevet do Linka i poče nežno da ga miluje po čelu.

— Lepo izgledaš, Link. Tako sveže obrijan i u beloj košulji! Mora da si očekivao nekoga. Da li te šta boli?

— Ništa fizički — odgovori on, gledajući je netremice.

Dok je gledao njene crne oči, i osećao blaženstvo od dodira njenih ruku, setio se kako mu je Lusi rekla da je Kiti ludo zaljubljena u njega.

— Gde je Lusi? — upita Link, tobože usput.

— Nije htela da dođe. Od juče je jako uznemirena. Jadno dete, misli, izgleda, da je sve to bilo zbog nje.

— A zar nije?

— Ni slučajno, dragi!

— Da li je Lusi videla. . . dvoboj?

— Na sreću, nije. Ali ja jesam. . . Bio mi je to najuzbudljiviji doživljaj u životu, dok nisam videla da si pogođen, i da si umalo pao. Umalo sam umrla, Link! Znala sam da je Miler brz kao munja, pa sam se plašila. Oh, bilo je jezivo!

— Pa, Kiti, pošto tri nije dobar broj, a i Bredveju sad nisam potreban, ja idem — umešao se šerif, namignuvši svom zatvoreniku, i izašao je.

Iznenađen i zbunjen, Link oseti kako ga Kiti steže, privijajući se uz njega. Zagrlila ga je i poljubila. Osećao je njene grudi na svojima. Blago je drhtala.

— Kiti, ovaj. . . to je. . . vrlo lepo i saosećajno s tvoje strane — mrmljao je Linkoln, — Ali, dosta si teška. . . pritiskaš me.

— Oh, izvini, Link! Za trenutak sam se, izgleda, potpuno oslobodila straha, koji me je juče obuzeo. Ali, saosećanje. . . Pogrešno si me shvatio, kauboju. Ono što ja osećam je milion puta lepše. Kad ti bude malo bolje. . . Pa, nije važno.

— Koliko će šerif da me drži ovde?

— Ne znam — odgovori ona. — Možda nedelju dana.

— Ali, zašto? — upita Link.

— Rekao je da je sudija otišao u Solt Lejk. A on mora bar malo da se pretvara da sprovodi zakon.

— Pa, meni je i ovde dobro, sve dok treba da se oporavljam. Ti i Lusi se vraćate na ranč?

— Ne. Nisam prodala stoku. Osim toga, ne pomišljam da krenem dok ti ne izađeš. . . Link, nije li ti već palo na pamet da ja možda imam neke vrlo ozbiljne planove?

— Valjda jeste — uzdržano odgovori Link.

— I šta misliš, zašto. . . zašto se ja toliko zanimam za tebe?

— Nisam mnogo razmišljao o tome. Poznato je da se ti zanimaš za kauboje, naročito nove.

— To bi trebalo da ti kaže koliko sam sada iskrena — odgovori Kit. — Da li. . . Jesi li čuo nešto o meni u Saut Pasu?

— To bi bilo dosta teško da se izbegne. . . O tebi svi pričaju.

Ona pocrvene, a pogled joj se zažari. Ali, uspela je da se savlada.

— Dobar deo toga je istina, Linkolne — reče najzad. — Kad se sredim, reći ću ti više nego što sam rekla ikome u životu. . . Linkolne, u tebi ima nečeg na šta nisam navikla kod muškaraca. Nikad to nisam našla ni kod koga. . . Možda puštam da mi osećanja zamute razum. . .

— Pa, draga moja — nasmejao se Linkoln — nadam se da će te to brzo proći. To jest, moraće da te prođe.

Ona se zagleda u njega. Kao da je odjednom osetila kako postoji volja jača od njene. Rumenilo joj je iščezlo sa lica. Pobledela je.

— Linkolne, moraću da te ubedim u mnoge stvari. Voljna sam da mnogo žrtvujem. I da se borim za čoveka kog volim.

— Kiti, iznenađuješ me svaki put kad se vidimo. Ne znam šta smeraš. . . To, valjda, niko i ne bi mogao da otkrije. Ali, postoje razlozi zbog kojih bi trebalo da prestaneš da mi se poveravaš.

— Linkolne! Zašto!

Ona zavrte glavom, pa upita:

— Tebi uopšte nije stalo do mene?

— To ne bih rekao — odgovori Link. — Niko na koga ti baciš oko ne može da bude ravnodušan. Lepa si, opasna, tajanstvena.

— To mi je kompliment — osmehnu se ona. — Ako već jesam tajanstvena, opasna i lepa, ne vidim razloga za brigu. Sve što treba da uradim jeste da okrenem leđa prošlosti.

— Kiti, ili sam ja skrenuo, ili ti — odvrati on. — Za danas smo dosta rekli.

— Još hoću da razgovaram s tobom. O tvom dvoboju sa Milerom.

— Ja ne bih ni o tome — hladno odgovori Link.

— Žao mi je, ali moraćeš — reče ona. — Shvataš li ti da bi vaš dvoboj, da nije bilo mene da razdražim Milera, bio jedan od onih u kojima ginu oba protivnika.

— To mi je padalo na pamet. Ti si ga razjarila, i naterala si ga da se sukobi sa mnom. Ali ja sam mu rekao nešto što ga je još više pogodilo. Hoćeš li da znaš šta?

Za trenutak je izgledalo da se trgla. Nastavila je:

— Probala sam da ga ubedim da te izbegne. Naravno, samo sam se pretvarala. Rekla sam mu da ćeš ga pobediti. Lagala sam o tebi i Lusi. I poslala sam ga da te pita nešto.

— Ti si baš htela da on nastrada?

— Jesam. Bio je gadan. Izluđivao je Lusi. Od mene je tražio novac. Ali, to nije važno, Link. Htela sam da ga ubiješ, da on ne bi ubio tebe.

Bila je iskrena i ubedljiva, ali je Link slutio da ona ne govori celu istinu.

— Je li pokušavao da te ucenjuje?

— Da, ali to je bio samo blef. Ma koliko da je bio loš, Henk ne bi rekao ništa protiv mene, čak i da je znao.

Neverovatno uverenje u sopstvenu moć bilo je očigledno u Kitinim rečima.

— Miler me je na ulici pitao odakle sam.

— Da, hteo je da zna ko si, a ja nisam htela da mu to kažem. A je si li mu ti rekao?

— Smišljao sam šta da mu kažem, da ga uzdrmam. Rekao sam mu da sam Lusin muž.

Kiti se nasmejala.

— Jesi ti neki dovitljivac! Znači, to je to... Šta je on na to kazao?

— Pa — odgovori Link — izgleda da ga je to pogodilo.

— Šta si mu onda rekao?

— Kiti, moj revolver je ispričao ostalo.

Kiti se okrenu od prozora, smirena.

— Linkolne, milo mi je što je sve prošlo, i što su mi sad stvari jasne. Ti si oštrouman isto koliko i brz na revolveru. Sad idem. Vratiću se kasnije.

Nagnula se da ga poljubi.

Trenutak kasnije šerif Hot ju je pustio da izađe, i zaključao je opet vrata.

IX

VATRA U ŽILAMA

Linkoln je bio sam do podne, kada mu je kelner doneo ručak, iz hotela. Bio je to izvrstan obrok za kauboja.

Šerif, koji je baš bio ušao, pecnuo ga je:

— Pogospodio si se, momče. Najbolja klopa, i vino!

— Šerife, koliko ćeš još da me držiš ovde?

— Ja sam mislio da ti hoćeš da te držim neko vreme.

Dok je Linkoln jeo, šerif ga je pronicljivo posmatrao.

— Da, rekao sam to — odgovori Link. — Ali, sad mi je dobro, i hteo bih napolje.

— Pa, sinko, ja sam razglasio da je to zbog zakona... Ali, nije to u pitanju.

— Dobro. To mi se dopada. Ali, šta je pravi razlog?

— Ovo je strogo poverljivo, Bredveju. Kiti Bendon je iza toga. Hoće da budeš ovde neko vreme.

— Ali, zašto?! Ima li Milerovih ortaka u gradu, pa se plaši da se ne sudarim s njima?

— Ne. Miler je bio sam. Tražila je da te pritvorim, i nisam imao izbora.

— Do đavola! — uzviknu Link. — Što hoće da me drži pod ključem? Plaši se da ću se umešati u neki njen sumnjiv posao?

— To ja ne znam. Možda je u gradu neko koga ona neće da ti upoznaš. Ili hoće da te udalji od svoje nećake. Ili te, prosto, hoće samo za sebe.

— Jesi li je video sa nekim?

— Sa jednim stočarem, koga ne znam — odgovori šerif. — Neki iz Utaha. Ne liči mi na mormona. Znam da ona prodaje gomilu teladi, koja su juče stigla u Rok Springs. Bio sam juče da ih vidim.

— Koliko grla? — upita Linkoln.

— Ne mnogo. Nešto manje od tristo. Ali, ima mnogo godišnjaka među njima.

Zatvorenik je shvatio da šerifa veoma zanima Kiti Bendon, ali da malo zna o njoj.

— Šerife, da ti nešto razjasnim. Ja nisam zaljubljen u Kiti, niti imam ikakve veze s njom.

— Pa, to me je kopkalo. Dobro je što si mi sam to rekao, jer nisam hteo da te gnjavim. Sinko, pazi šta radiš.

— Kako to misliš?

— Kiti je luda za tobom. A ona je

prava vatra? Ne bih voleo da se nameri na mene.

Šerif izađe, ali, namerno ili slučajno, ne zaključa vrata. Ubrzo zatim Linkoln je začuo galamu iz šerifove kancelarije, i trgao se kad je prepoznao glas. Bio je to Vins. On se raspravljao sa šerifom, i to sve žučnije:

— Pa, šta hoćeš? Da napravim nešto da me strpaš u taj tvoj glupavi zatvor? Kažem ti da će me Bredvej primiti ako mu kažeš da ga traži njegov drugar Vins!

— U redu je, šerife! — doviknu Link. — Uvedi ga.

Šerif nevoljno pristade, i uvede Vinsa. Ovaj je bio prljav, neobrijan i upalih očiju.

— Zdravo, drugar! Šta je, do đavola, ovom šerifu? Nije hteo da me pusti!

— Bredveju, nisam hteo da rizikujem. Je li ti on stvarno prijatelj, kao što tvrdi? — obrati se šerif Linku.

— Jeste. Mora da se uvalio u neku gužvu, čim ovako izgleda... Vinse, upoznaj se sa šerifom Hotom.

— Izvini, kauboju — reče šerif, pružajući ruku. — Drago mi je da se upoznam sa Bredvejevim prijateljem.

Šerif potom izađe, da ih ostavi nasamo, Link mu doviknu:

— Zaključaj vrata, šerife, i ne puštaj nikoga, a naročito ne Kiti Bendon, ako se slučajno vrati!

Vins priđe krevetu i sede, pa obema rukama uhvati Linka za ruku.

— Vinse, izgledaš kao strašilo — reče mu Link, smejući se. — Nije ni čudo što šerif nije hteo da te pusti. Šta ti je bilo? Kako si me našao?

— Do đavola! Desilo mi se mnogo šta. Nije važno. Šta je s tobom?

— Zar još nisi čuo?!

— Čuli smo razne priče...

— Ko to? — upita Link.

— Mel Tačer i ja. Došao je sa mnom.

— Kako to? — iznenađeno upita Link.

— Pa, ja i Mel smo se dosta združili. On je bio švorc, i nije mogao da nađe nikakav posao. Li je pokušao da ga istera iz Šaut Pasa, pa i iz kraja. Izgleda da sam ga ja zadržao da se ne uvali u gužvu. Bio mu je pao mrak na oči. Odvukao sam ga do mene, u konjušnicu, i držao sam ga tamo dok se nije ohladio. Bilo bi svašta da ga ja nisam smirio. Pitao sam ga za tebe, i video sam da je na tvojoj strani. Pre ili kasnije, biće ti potrebni ljudi, da rade i da se bore za tebe, a ja ti preporučujem Mela Tačera.

— I na mene je Tačer ostavio dobar utisak — reče Link. — Hoće li da progovori?

— To nikako. Isti je kao ja. Ali, to ne znači da će uvek tako biti... Pričaću ti posle šta se desilo meni i Melu. Kad smo stigli, u prvom salunu čuli smo za tvoj sudar sa Milerom. Posle, što smo više pitali, priča je bila sve gora. Naleteli smo na Kiti Bendon. Da pogled ubija, Mel i ja bismo odavno bili mrtvi. Zbrisali smo joj s puta.

— Kako ti ja izgledam? — upita Link.

— Ko da si u medenom mesecu!

— Za pravi medeni mesec potrebno je dvoje — nasmejao se Link. — Ali, ja se baš lepo osećam.

— Gde te je kresnuo? — upita Vins, pažljivo dodirujući Linkov zavoj.

— Ispod ključne kosti. Ništa nije zakačio. Već mi je dobro.

— Pa, što si, onda, ovde? Bio je fer dvoboj. Šerif nema pravo da te drži.

— Pričaću ti kasnije — odgovori Link. — Ali imam neke novosti, Vinse, koje jedva čekam da ti kažem. Čim sam stigao ovamo, naleteo sam na Kiti i Lusi, i na Milera.

Link ispriča kako se oženio s Lusi.

— Šta?! — upita Vins, s nevericom. — Ti si se oženio s Lusi?

— Izgleda kao san, ali tako je.

— A Kiti Bendon se zatreskala u tebe...

— To ne znam, Vinse. Ali, ona dolazi ovamo, i ponaša se kao da jeste.

— Potpisao si sam sebi smrtnu presudu. Pa, imaš li ti mozga? Nisi mogao da sačekaš? Imaš li ti pojma kakva je ona žena? Ubiće te, nesrećo jedna, a sigurno i jadnu Lusi!

— Ali, Vinse, ona još ne zna za to. Pored toga, ja neću da sedim skrštenih ruku ako je Lusi u opasnosti.

— Jesi li rekao popu da ne priča?

— On sigurno neće nikome reći.

— Ko još zna?

— Samo Lusi... Rekao sam i Mileru, sekund pre nego što je stradao.

— Bože! Baš si hladnokrvan! Lusi, valjda, dobro zna Kiti, pa će da ćuti. A ti, gospodine mladoženjo! Možeš li da se ne odaš?

— Ne znam, Vinse. Ponekad se bojim da ne mogu. Ako me ona previše izazove...

— To je dovoljno — reče Vins. — Ostalo mogu da zamislim. A sad me slušaj. Objasni sve Lusi, bez obzira na rizik. Pusti Kiti da se zaleće koliko hoće, makar ti se i smučilo. Bolje ti je da to izdržiš, nego da izgubiš glavu.

— Vinse, ne mogu da dozvolim da Kiti pravi budalu od sebe — pobunio se Linkoln.

— Ma šta ne možeš!

— Ne mogu... Jer, prosto ne verujem sebi kad je u pitanju ta žena. Znam da je mutna, i da je možda umešana u Džimijevo ubistvo. Ali, uprkos tome, ne mogu da je mrzim. Ne bih mogao da je volim, ali ni da je mrzim...

— Njenim žilama teče paklena vatra! — prekide ga Vins. — Poslušaj me, i čuvaj tajnu dok ti i Lusi ne zbrišete, ili dok se nešto drugo ne desi. A sigurno će se desiti.

— Na šta misliš, Vinse?

— Ne znam. Ne znam ništa više nego ti. Ali, čak i ovde, u Vajomingu, gde nema ni reda ni zakona, prosto ne mogu da verujem da jedna žena, makar koliko da je lepa, može večito da pravi budale od muškaraca i da radi šta hoće.

— Dobro, Vinse. Čuvaću tajnu, ako budem mogao da ubedim Lusi da mi veruje.

— Biće gadno, ali ti si oženjen njome, i tu Kiti ništa ne može... Sad slušaj šta imam da ti kažem. U Saut Pasu je bilo svačega otkad si ti otišao. Kauboji su uznemireni, jer se priča da će ih rančeri sve otpustiti, i dovesti druge, iz Kaspara i Čejena. Li je predvodnik rančera. Jedni kažu da je lud za Kiti, a drugi da je mrzi. Ja mislim da je i jedno i drugo istina, jer ga je ona namagarčila, kao i ostale. Hargrouv, Berton, Nezbit, Simor, Nil — svi stočari iz okoline bili su u gradu dva dana. Imali su tajni sastanak. Hoće da se udruže, protiv kradljivaca stoke. Razljutili su se. Mogu da pogodim zašto. Teško onom koga uhvate u krađi.

— Pa, Vinse, to se spremalo kad sam ja bio u Saut Pasu.

— Da, ali tad još nije puklo. Dan nakon što sam upoznao Tačera čuo sam od Bila Hejnza da su jednog kauboja uhvatili na delu, i da ga drže kod reke. Te noći smo Tačer i ja odjahali tamo. Oko ponoći stigli smo do Hargrouvog ranča, ali nismo mogli da nađemo ništa, pa smo se ulogorili. Sutradan samo se krili, i tražili tragove. Tačer je otišao na jednu stranu, a ja na drugu. Kasno popodne Tačer se vratio i rekao mi da je video dosta kola i jahača na putu ka Hargrouvu. Prikrali smo se kroz vrbak, pa smo ih videli. Kad su prošli, krenuli smo za njima. Zaustavili su se na Hargrouvom ranču. To je bilo u sumrak. Malo posle videli smo nekog čoveka kako izlazi iz vrbaka, niže od nas, osvrće se, kao da neće da ga vide, a onda je brzo prešao preko puta, u dvorište ranča. Ukopčali smo da će kazati rančerima gde drže zatvorenika. I, da skratim, čim je pao mrak, grupa ljudi krenula je u gustiš, jedan po jedan. Tačer i ja smo ih pratili. Posle pola milje videli smo svetlo na jednoj čistini, i rešili smo da se razdvojimo, pa da pridemo što bliže može. Dogovorili smo se da se posle nađe-

mo kod našeg logora. Ugledao sam vatru na oko sto koraka. Pritajio sam se, i gledao. Bilo ih je trinaest, ne računajući momka koji je bio vezan za jednu mladicu. Nisam mogao dobro da mu vidim lice, ali bio mi je poznat. Prepoznao sam Lija, Hargrouva, Bertona, Nezbita i Samersa. Bilo je kao priprema za vešanje. Li i Hargrouv su govorili; nisam mogao da ih razumem, ali sam jasno čuo kad je kauboj rekao »ne«. Ponovio je to nekoliko puta, odmahujući glavom. A onda su mu strgli košulju i tukli su ga po golim leđima. Li je prvi uzeo bič. Ubrzo je prestao, i ponovo nešto pitao kauboja. Bilo mi je jasno da ga tera da nešto prizna. Čuo sam kako Hargrouv kaže: »Ali, uhvatili smo te u krađi teladi«. A kauboj je viknuo: »Obesite me, i nosite se!«. Onda su ga opet tukli, ali ga nisu obesili. Odvezali su ga i odveli. Možda su mislili da će ga kasnije naterati da progovori. Čekao sam dok nisu otišli, pa sam se vratio u naš logor. Tačer je došao posle dva sata. Ispričao sam mu šta sam video, i očekivao da mi on ispriča svoje. Rekao je samo: »Čekaj!« Kao da je bio ošamućen. Rano ujutro vratili smo se u Saut Pas, na vreme da uhvatimo poštanska kola.

Link je dugo ćutao.

— Vinse, ja i bez toga imam dovoljno problema... Kako bi bilo da se obriješ i obučeš jednu od mojih čistih košulja? Uzgred, je li i Tačer tvoga kova?

— Nije baš, ali tu je negde.

— I obojica ste, naravno, švorc.

— Pa, meni je od onih para što si mi dao ostalo taman da stignem dovde.

— Dobro, naći ću ja još. A sad se sredi, i kidaj odavde!

Dok se Vins užurbano spremao i doterivao, Link je ležao i razmišljao o onome što je čuo. To je bilo prvi put da rančeri odu tako daleko da objave rat kaubojima.

Situacija u dolini bila je ozbiljna. U gužvu je bila umešana Kiti Bendon, sa svojim mućkama, dosta kauboja, ako ne i svi, a verovatno i više rančera.

Šta je cilj grupe stočarskih zaštitnika? Da spreče krađu stoke? Ili nešto drugo?

— Moraću da požurim u Saut Pas, da to saznam — zaključio je Link.

— Pa, šefe, kako izgledam? — upitao je Vins.

— Mnogo bolje, kauboju. Sad uzmi ovaj novac i nađi Tačera. Neka se i on dotera. Najedite se kako treba. A onda držite oči otvorene, i ne pravite gluposti! Pustite piće, čarke, i izbegavajte Bendonove. Važi?

— Važi. Mel će se oduševiti što si ga zaposlio!

— Dobro. Dovedi ga ovamo rano ujutru.

Vins se sreo sa šerifom u hodniku.

— E, kauboju, sad mnogo bolje izgledaš — reče šerif. — Samo, gurni malo taj revolver pod kaput, da ne bude tako upadljiv.

Tek što je Vins izišao, a šerif uvede Kiti i Lusi.

Link sasvim zaboravi na oprez. Nemarno je pogledao Kiti, a onda se zagledao u Lusi, koja, jedva primetno, odmahnu glavom. On se brzo okrenu prema Kiti. Ova, očigledno, ništa nije primetila.

— Zdravo, Link — reče Kiti. — Htela sam malo da svratim, i jedva sam ubedila Lusi da dođe sa mnom.

— Kako si, Lusi? — upita Link.

— Dobro veče — smireno odvrati ona, pa priđe krevetu i pogleda ga. Bila je bleda, a oči su joj svetlucale pod slabašnim svetlom. — A kako si ti?

— Dobro... za bogalja — odvrati Link. — Baš lepo od tebe što si došla da me posetiš.

U tom času pojavio se kelner i spustio poslužavnik na stočić kraj Linkovog kreveta.

— Hvala — reče mu Link. — Baš ste svi dobri prema meni, ali ja ne-

mam nameru da ovde večito ostanem.

— Naravno da nećeš — reče Kiti. — Ali, sad jedi, da se jelo ne ohladi. Šerife, povedi Lusi u kancelariju, dok ja obavim poslovni razgovor sa Bredvejom.

Pridigavši se, Link ponovo uhvati Lusin pogled i, nadajući se da će ga ona dobro razumeti, blago joj klimnu glavom, pa reče:

— Ti pričaj, Kiti, dok ja jedem.

Ona je sačekala da šerif izvede Lusi. Link je primetio da je Lusino raspoloženje splasnulo, i da su joj oči tužne.

— Ti ćeš morati da pričaš, kauboju — reče Kiti. — Zanimaju me neke jako važne stvari.

— Kakve stvari? — mirno upita on.

Prema Kiti je imao prednost u svakom pogledu, osim u vezi s Lusi.

— Linkolne, baš sam naletela na Mela Tačera i onog bivšeg kauboja Vinsa. Poznaješ ih?

— Sreo sam Tačera u Saut Pasu, a Vinsa dobro poznajem.

— Da nisu oni slučajno došli ovamo zbog tebe?

— Nisu slučajno, nego namerno — mirno odgovori Link.

— Znači, pogodila sam. Kakve oni veze imaju s tobom?

— Pa, rekao bih da Vins može da bude dobar drugar. Tačer takođe.

— Otkud sad sve to?

— Naleteo sam na Vinsa u Saut Pasu. Loše mu je išlo. Bio je bez prebijene pare, gladan. Sprijateljio sam se s njim, i to je sve. Kako Vins kaže, i Tačer je pao na niske grane. Li ga je otpustio, a nigde ne može da nađe posao. Vins ga je doveo ovamo, da vidi hoću li ja da ga primim da nam se priključi.

— Jesi li ti neki Samarićanin? — upita Kiti, pomalo sarkastično.

— Kiti, možda je to slabost, ali ja sam veoma sklon da se stavim na stranu nekog ko gubi, naročito ako mi je drag. Tačer mi se dopada, a mislim da je Vins dobar momak.

— Šta nameravaš s njima?

— Pa, kao što znaš, para imam dosta, i vodiću ih neko vreme sa sobom.

— To ne možeš! — reče Kiti glasnije, ustajući sa stolice.

— Molim? — učtivo upita Link.

— Rekla sam da to ne možeš — ponovi ona.

— A zašto?

— Zato što ja to neću da dozvolim.

— Izvini — nasmeja se Link — ali ono što ja radim, s kim se družim, koje kauboje plaćam, sve to nema nikakve veze s tobom.

— Link! — iznenadi se ona.

— Kiti, ti si zaista bila veoma dobra prema meni otkad sam ranjen, i ja sam ti, naravno, zahvalan, ali moraš da znaš da ja ne mogu da primam naređenja od tebe.

Kiti nije bila naviknuta na takvu ravnodušnost. Sa naporom je savladala bes.

— Linkolne, ja imam velike planove... koji imaju veze s tobom.

— Ti si baš ljubazna. Ali, zar ne misliš da bi trebalo da prvo pitaš mene, pre nego što počneš s takvim planovima?

— Hoću da prodam stoku i ranč, i da se preselim u nenaseljen kraj nizvodno od mesta gde sam sad... Sutra idem u Solt Lejk, kod mog bankara, da se dogovorimo o prodaji imanja. Imaću popriličnu svotu kad to bude gotovo. Hoćeš li da odeš iz ovog kraja sa mnom?

— Kao?

— Kao ortak.

— Kiti, ja takvu pogodbu s tobom ne mogu da prihvatim.

— Zašto?

— Pa, ima nekoliko jakih razloga. Još uvek imam posla u Saut Pasu, a ne bih ni da izneverim Tačera i Vinsa. Ne sviđa mi se kako stvari stoje u dolini Svit Voter, a i ne bih da išta delim sa tvojim drugim ortakom, Emerijem.

— Otarasiću se Emerija.

— Pa, to je nešto. Ipak...

— Ne sviđa ti se kako stvari stoje u dolini? — prekide ga ona.

— Tačer i Vins doneli su neke jako neprijatne vesti.Izgleda da u čitavom kraju počinje rat između stočara i kauboja.

— To se već dugo očekivalo — odgovori ona mirno. — I zato hoću da se iselim odavde pre no što pukne. Ali, ti stočari sporo reaguju... Ima mnogo nepoverenja među njima. Pitanje je da li bi izdržali zajedno ako prigusti.

— Ja ne delim to mišljenje, Kiti — hladno reče Linkoln. — Žuri mi se u Saut Pas, da vidim šta se zbiva. Izgleda da se nešto dešavalo ovih dana. Možda je zanimljivije nego što ti misliš.

— Kako to? — upita Kiti.

— Pa, tim stočarima je dozlogrdilo. Koliko sam ja video, ne vole te. Neki od njih hteli su da se ožene tobom, i grubo su odbijeni. A ima i drugih razloga, koje ti verovatno znaš bolje od mene. Li, Hargrouv, a, koliko znam, i drugi, su dosta neprijateljski raspoloženi prema tebi.

— To je moguće — zamišljeno odgovori Kiti. — U stvari, znam da je tako. Ali, šta mi mogu? Vraćamo se kući odmah čim se vratim iz Solt Lejka. Sad idem.

— Kiti, ne mogu da ti obećam da ću biti ovde kad se vratiš — reče Link, ustavši od stola.

Nije to mislio ozbiljno, ali ga je zanimalo da vidi kakva će biti njena reakcija.

Trgla se. Očigledno uzbuđena, prišla mu je, i tad mu je bila privlačnija nego ikad. Zagrlila ga je i strasno poljubila.

— Linkolne, ubija me tvoja ravnodušnost. Možda sam ti prerano otkrila svoja osećanja. Uvek je bilo onako kako sam ja htela. Ali o... Sad to nije važno. Samo me poljubi.

Link zaboravi šta je obećao Vinsu; kao da ga je zahvatila matica. Njeno lice se zarumene. Veselo se nasmejala, i potrčala ka vratima. Link je čuo kako se razdragano javlja šerifu i Lusi.

Sa prozora je gledao kako šerif i Kiti zamiču iza hotela, a Lusi za njima. Srce mu je zastalo. Zar Lusi neće ni da se okrene da mu mahne?! Ali, ona se okrenula i vrlo obazrivo, poslala mu poljubac. To ga je utešilo, a istovremeno se i postideo zbog onoga što je malo ranije učinio.

X

NEODOLJIVA KITI

Linkoln je ostao kraj prozora neko vreme. Onda je seo. Sreća mu je odagnala tmurno raspoloženje.

Možda ima nade da se njegova i Lusina ljubav srećno ostvari.

Sutradan se probudio u zoru. Dok se oblačio, primetio je odblesak sunca na snežnim vrhovima Utaha. Sa drugog prozora videli su se, u čistom jutarnjem svetlu, poznati obristi bregova Vajominga. Jutro je bilo sveže i hladno.

Hot upade u sobu, dobro raspoložen. Posle kratkog razgovora, stigao je Linkov doručak, a zatim i Vins i Tačer. Oba kauboja imala su na sebi čiste farmerke, i izgledali su odmorno. Šerif je stajao kraj vrata dok su oni ulazili.

— Dobro jutro, momci! Nadam se da neću morati da vas ovamo uvodim službeno dok ste u Rok Springsu — rekao im je.

Zatim je izišao i zatvorio za sobom vrata.

— Baš ste stigli na vreme za kafu, a možda i za još nešto. Donose mi iz hotela obično više nego što mogu da pojedem.

— Doručkovali smo — reče Vins. — Ali, kafa bi nam dobro došla.

— Vinse, danas se vraćaš u Saut Pas.

— Važi — odgovori Vins. — Sta zapovedaš, šefe?

— Sačekaj — reče Link. — Tačeru, hoćeš li da nam se pridružiš?

— Evo ruke, Bredveju — reče kauboj. — Mislim da si pošten. Bio sam

u stisci nekoliko dana, ali ova tvoja ponuda je za mene novi početak.

Link se rukovao sa njim, posmatrajući topao sjaj u njegovim očima.

— Dobro — reče. — Znači, to smo rešili.

— Bredveju, jesi li ti došao ovamo da se obračunaš sa Milerom? — upita Tačer.

— Delom, U stvari, došao sam po Lusi. Je li ti Vins rekao za nas dvoje?

— Ne, Vins nije mnogo pričao... Ali, ja sam to naslutio.

— Trebalo je da se Lusi i ja nađemo u Pasu. Pošto se ona nije pojavila, zabrinuo sam se i, pomislio sam da će biti najbolje da pođem za njom. Bojao sam se da će je Kiti ubediti da me je smuvala.

— To bi ličilo na Kiti — nasmejao se Tačer. — Miler te je izazvao?

— Jeste.

— Bredveju, mislim da vas dvojica ne biste pucali bez reči.

— Pa, baš smo se ispričali.

— On te nije poznavao.

— Tako je. Nije znao ni da sam ja prijatelj Džimija Vestona.

— Znači, pitao si ga nešto za Džimija? — upita Tačer.

— Da. Rekao sam mu: »Znam da si ga dovezao ovamo sa ranča Kiti Bendon, živog ili mrtvog.« A Miler mi je odgovorio: »Ne živog, već mrtvog!«

— Miler je, izgleda, hteo da kaže kako je on ubio tvog prijatelja. Ali, nije on.

Vins tiho zviznu. Link se zablenu u Tačera.

— Ja i nisam uveren da je Miler ubio Džimija — nastavi Link. — Krivica koju je pokazao pred smrt bila je sasvim drugačija.

— Nije važno otkud to znam, ali istina je — užurbano zaključi Mel, brzo ispijajući kafu.

Link spusti pogled. U tom času nije želeo ništa više da otkrije. Mel mu je dao novi povod za razmišljanje. Bilo je moguće da on zaista zna ko je ubio Džimija, ali to što se uzdržavao da išta više kaže navodilo je na pomisao da je umešana Kiti.

— Hvala, Mele — reče Link zamišljeno. — I to je nešto. Ne govorimo sada više o tome.

— Izvini, šefe — oglasio se Vins — ali mislimo da je vreme da te zamolim za nešto. Ne za mene, ili za Mela, nego za Lusi. Sad, kad je i ona tu, ne možeš više kao ranije.

— Dobro, Vinse, izjasni se.

— Ne uzimaj mi za zlo, ali zar... zar ne bi bilo dobro da, Lusi za ljubav, zaboraviš na tu petljavinu sa Džimijem.

— Šta ti je, Vinse?! Kako bih to mogao, čak i Lusi za ljubav?!

— Pa, to je samo moje mišljenje. Da li je pošteno prema Lusi da i dalje prekopavaš po tome? Biće još pucnjave, a ne možeš biti siguran da ćeš stalno imati sreće.

— Vinse, shvatam, ali ne mogu da odustanem. Dovoljno sam uporan, možda i dovoljno uobražen, pa mislim da mogu da osvetim Džimija, a da se izvučem živ i zdrav.

— To je u redu, Link. Šta god bilo, Mel i ja smo uz tebe.

— Dobro. Vratimo se poslu. Evo vam nešto novaca. Ti i Mel krenite odmah u Saut Pas. Ja dolazim za dva-tri dana, možda i ranije. Hoću da saznam više o tome šta rančeri tamo rade. Iščačkajte sve što možete. Ako budete nekud išli iz grada, recite Bilu Hedliju gde mogu da vas nađem. Ja ću odmah za vama. Ne treba više da vas podsećam da ne pijete. Moramo da budemo bistre glave!

— Bredveju — upade Tačer — moram da ti kažem nešto što nisam rekao Vinsu. Hteo sam da dobro razmislim o tome. Prepoznao sam kauboja kojeg su tukli one noći. Zove se Bad Hrkinis. Dobro sam ga poznavao. Pravi kauboj. Ako ga ne obese, Hraknis će ubiti Hargrouva, jer, iako je Li vođa, Hargrouv i njegovi ljudi namestili su Harkinisa.

— To samo pogoršava situaciju —

reče Link. — Onda će sigurno izbiti rat između rančera i kauboja.

— To će i da se desi ako stočari ne ostave kauboje na miru — reče Vins.

— Ali, zar treba bičevati kauboja po golim leđima zato što je ukrao tele?! Tu se još nešto krije! — glasno će Link.

— Možda ga nisu tukli zbog teladi — smrknuto reče Tačer.

— Hteli su da ga nateraju da progovori — reče Link.

— Naravno — složi se Tačer. — Ali, Harknis neće ništa reći.

— Šefe — umešao se Vins — moramo da požurimo, ako ćemo da uhvatimo ta kola. Imaćemo još šta da ti kažemo kad se vratiš u Saut Pas. Bilo bi dobro da dođeš što pre.

— I ja tako mislim — ozbiljno odgovori Link. — Očekujte me prekosutra. Do viđenja, i srećno!

Nije se usuđivao da se nada kako će Lusi doći da ga poseti. Ipak, postojala je i ta mogućnost. Kiti verovatno ne bi povela Lusi sa sobom u Solt Lejk.

Dok je o tome razmišljao, začuo je kako se šerif pozdravlja s nekim napolju.

Vrata se otvoriše, i Hot proviri, smeškajući se.

— Bredveju, imaš li vremena da primiš jednu mladu damu koja nema šta da radi?

— Hote, uvedi je!

Šerif gurnu vrata, i iza njih se ukaza Lusi, obučena u nov plavi kostim, ukrašen vezicom cveća. Linkolnu se činilo da nikada nije video ništa lepše od plavetnila njenih očiju i rumenila njenih obraza.

— Samo napred, gospođice! — reče šerif. — Izgleda da ipak hoće da te vidi... Pa, omladino, ja ću da zaključam vrata i da čuvam stražu.

On zatvori vrata, smeškajući se.

Lusi i Link su stajali gledajući se, a onda mu je ona uletela u zagrljaj.

Link je privuče sebi, ljubeći njene zarumenele obraze, oči, usne.

Za trenutak je njena opijenost bila ravna njegovoj, a onda se odmakla od njega.

— O, Link, bilo je jezivo! Naročito kad sam čula za tebe i Henka, kad sam čula da si ranjen.

— Znači, istina je? — nežno upita on.

— Šta je istina?

— Da me zaista voliš?

— Da te volim! Oh, Link, strašno te volim. A od one noći i sa više nade.

— Kad je tvoja tetka rekla da ide u Solt Lejk, ponadao sam se da ćeš možda doći...

— Nije mogla da reši da li da me povede ili ne, ali kad sam joj rekla da bih više volela da je sačekam ovde, otišla je sama. Vraća se večeras, a sutra ujutru idemo kući.

— Lusi, i ja idem istim kolima.

— Divno! A hoće li šerif da te pusti?

— On ne može više da me drži. Ni ranije nije imao stvarnog razloga za to. A i rame mi je izlečeno.

— Ne mogu da ostanem ovde koliko bi ti želeo — prošapta Lusi. — Moram da se pakujem. Mogu da ostanem samo do ručka. Je li to dosta?

— Zavisi koliko slatka i ženstvena možeš da budeš — reče on, opet se prepustivši radosti i žudnji za njenim usnama.

Zagrljeni, sasvim su zaboravili na vreme.

Zatim se Lusi odmakla, da skine šešir i cveće.

— Gde ti je prsten: — upita je Link.

— Evo ga — odgovori ona, i drhtavim rukama okrenu kragnu, otkrivajući bele obline grudi i malu svilenu maramicu zakačenu za steznik. — Evo ga — prošapta. — Stalno ga nosim ovde. Svaki ga čas proveravam da li je tu, da je i Kiti to primetila. Pitala me je da li sam se prehladila, ili me nešto boli. Sad ću biti pažljivija.

— Moraš, Lusi. Mnogo zavisi od

toga. Nikad ne smeš da zaboraviš da naša tajna ne sme da se otkrije... Kad smo već kod toga, moram još nešto da ti kažem. Izgleda da se Kiti zaista namerila na mene. Još uvek misli da niko ne može da joj odoli. Ja sam u nezgodnom položaju. Ona se uopšte ne libi da pokaže šta oseća, bez imalo smernosti.

— Ali, Linkolne, ne bi valjalo da... da pokažeš šta stvarno osećaš... dok mi...

On je poljubi. Bilo mu je milo što ga je shvatila.

— I Vinsu sam to obećao... Neću se odati. Drugim rečima, za neko vreme, dok ne vidimo kako ide, moraću da pustim da bude po njenom. Jesi li sigurna da zbog toga nećeš biti nesrećna, ni ljubomorna... da nećeš izgubiti poverenje u mene?

— Nikad više neću biti nepoverljiva prema tebi, Link. Nisam toliko sigurna da neću biti ljubomorna. Izdržaću, jer ćemo uskoro biti na svome. Kad to znam, sve mogu da izdržim. Samo, kad te ona... ako te bude toliko saletala, ne pričaj mi o tome!

— Lusi, ti si izvanredna. To je jedino čega sam se bojao. Mislim da mogu sam da izađem nakraj sa ostalim.

— Hoćemo li uskoro moći da se izvučemo iz ove zbrke?

— Verovatno ćemo morati. Ali, ne pre nego što obavim svoj posao ovde.

Lusi skrenu pogled, i ne reče ništa.

— Lusi, kad isplivamo iz ovoga, ne bih hteo da se suviše udaljavamo od ovog dela Vajominga — nastavi on. — Ovde mi se sviđa. Kraj je divan, zemlja plodna, ima vode, trave i divljači. Ima mnogo dobrih rančeva. Imam dovoljno para za početak. Čim se izvučemo iz ove gužve, počećemo da se kućimo.

— Linkolne, ima jedno mesto koje moraš da vidiš. U gornjem toku Svitvotera... Dolina o kojoj sam ti pričala, tamo gde živi moj prijatelj stari traper. On je zauzeo jedan deo, a iznad je najlepša zemlja na svetu.

— Čini mi se da je to blizu Saut Pasa.

— Jeste blizu — zamišljeno reče Lusi — Dvadesetak milja.

— Možeš li da jašeš tamo kad god hoćeš?

— Da. Jedino tamo mogu da idem, i da mi Kiti ne prigovara. Znaš, prilično je pusto, nema stada ni kauboja. Retko se nađe poneki Indijanac. Nikad ne idem u vreme lova. Nailazila sam na medvede i jelene. Pitomi su kao krave.

— Dobro. Ali, reci mi kako je...

Sati su prolazili dok su zaljubljeni sanjarili i planirali, gledajući kroz prozor ka planinama iza kojih je Svitvoter. Sasvim su zaborvili da su u zatvoru i da je Link još uvek zatvorenik. Podne je stiglo, i Lusi je nevoljno rekla Linku da mora da ide.

— Divno pričaš, Linkolne, i volela bih da ostanem duže, ali moram da idem. Jesmo li nešto zaboravili?

— Nismo se dogovorili kada ćemo se opet naći.

— Pa... recimo, od danas nedelju dana.

— Ali, to je strašno dugo!

— Neće biti dugo, dragi, uz sve što treba da obavimo. Ja ću za nedelju dana, u sredu, rano ujutru krenuti uz reku. Ti pođi iz Saut Pasa u zoru, uz potok, do kanjona, pa do vrha, onda na zapad. Posle četiri-pet milja pruža se pogled na Svitvoter. Biće malo gadno spuštanje niz strminu, ali bez problema možeš da ideš po strani i da nađeš stazu. Čekaću te kod traperove kolibe, ili na našem platou.

— Biću tamo, draga — reče Link.

Pokucao je na vrata, da pozove šerifa.

Čas kasnije Lusini koraci odzvanjali su hodnikom.

Ta noć bila mu je duga. Često se budio, ali je u zoru odmah ustao, zadovoljan što je došlo vreme da ide iz Rok Springsa. Spakovao je crno

kockarsko odelo, misleći kako se nije baš mnogo isplatilo šta ga je kupovao. Međutim, onaj prvi suset s Lusi, kada ga je jedva poznala, bio je nešto što se pamti. Pažljivo se obrijao, a zatim je obukao svoje iznošene farmerke, kariranu košulju, obuo čizme i stavio mamuze. Oko vrata stavio je crvenu maramu. Kratka jakna otkrivala je revolver, na boku.

Nekoliko minuta pre nego što je Link bio spreman da krene, uđe šerif.

— Pa, sinko, vidim da me napuštaš.

— Hote, ti si najbolji šerif koga sam upoznao. Nikada neću zaboraviti da si me upozorio na Milera. Možda ti dugujem i život. Zbogom. I, ako bude sreće, da se opet vidimo!

Linkoln je potom otišao u restoran, u jednoj od sporednih ulica. Dok je doručkovao, naručio je da mu spreme ručak, da ponese. Raspitao se kako se stiže na stanicu poštanskih kola, i otišao je pravo tamo. Uskoro su naišla kola, i bio je zadovoljan što osim Kiti i Lusi nije bilo drugih putnika. Kiti nije ni pokušala da prikrije iznenađenje što ga vidi. Lusi je sedela do kočijaša, obučena u dug sivi mantil. Pogledala ga je živahno, mada mu je samo blago klimnula glavom, u odgovor na pozdrav. Kočijaš, krupan čovek, koga Linkoln nije znao, prihvatio je njegov prtljag i rekao mu da sedne unutra. Kiti se bila pribrala, i nagnula se napred, da ga pozdravi.

— Zdravo, Kiti — otpozdravi Link. — Izgleda da nećemo imati društvo.

— Da, baš imamo sreće! Ovo je prvi put da se vozim kući bez gužve.

Kola se nagnuše, i zaškripaše, dok se kočijaš peo na sedište. Ubrzo su izašla iz grada. Vukla su ih dva para odmornih konja. Link provuče glavu kroz prozor, i, nadvikujući topot kopita i tandrkanje točkova, obrati se Lusi:

— Smrznućeš se tu gore, a i naprašićeš se!

— Ja nisam mamina maza, kao neki — odgovori ona. — Sedeću ovde.

— Nije baš ljubazna — reče Link, okrećući se prema Kiti. — Izgleda da neće da se vozi s nama.

— Ja sam mrtva umorna, i spava mi se — reče Kiti. — Nisam mogla da spavam u vozu, i danas, izgleda, neću baš biti za društvo.

Naslonila se na njega, i zaspala pre nego što su izašli u preriju. Sedeli su na prednjem sedištu kola.

Link je proturio ruku kroz prozor, i uspeo je da dohvati Lusi.

Lak dodir njenih prstiju bio je prijatan, ali bi on radije sedeo s njom gore.

Sati su brzo prolazili. Sada mu je kraj već bio poznat.

Pred njima su se bili videli bregovi, i jaruge pretrpane zelenilom, i poneki potok. Put je bio dobar, i konji su brzo napredovali. Posle nekoliko sati vozač stade, u jednoj šumici kroz koju je tekao potok.

— Ovde ćemo malo da predahnemo i prezalogajimo — viknuo je veselo.

— Izgleda da će nevreme — reče Link.

— Da, oblači se. Mećava se spušta s bregova.

— Ja ću da ručam u kolima — reče Kiti.

— Kauboju, zapali vatru — reče kočijaš. — Ja ću da podmirim konje pa ću da skuvam kafu.

— A ja ću da proteglim noge — reče Lusi.

Kad se vratila, kafa i sendviči bili su spremni. Link primeti kako Lusi greje ruke kraj vatre. Duvao je hladan vetar, i ubrzo je sunce zašlo za oblake, pa je prilično zahladilo.

— Mogli bismo da krenemo — objavi kočijaš. — A ti, gospođice, sedi unutra. Biće snega.

— Koliko ima do Vest Forka? — upita Linkoln.

— Neima mnogo — odgovori kočijaš. — Idemo niz brdo. Stićićemo pre mraka. Ali, vi treba dobro da se umotate.

Lusi je sela nasuprot Linkolna. Kiti se brzo smestila, naslonila se Linkolnu na rame, i zatvorila oči.

— Pokrij me dobro — reče pospano.

Ćebe i teška kabanica bili su im dovoljni da se zaštite od promaje. Lusi se ispružila, dotičući nogama svog muža. Nasmešila mu se vragolasto pre nego što je sklopila oči.

Kiti je prva zaspala, a Lusi odmah za njom.

Kad ih je probudio nagli trzaj kola, popodne je već bilo poodmaklo, i bili su stigli u Vest Fork, gde će prenoćiti.

Krenuli su iz Vest Forka, i još uvek su bili jedini putnici u kolima. Lusi je sedela kraj kočijaša. Kiti je veselo najavila Linkolnu da će danas nadoknaditi sve ono što je zbog umora propustila juče. Ispitivala ga je o Vinsu i Tačeru, a i o šerifu.

— Da li me je odao? — upitala ga je.

— Kako to misliš?

— Da li ti je rekao da sam mu platila da te drži u zatvoru?

— Pa, nagovestio mi je to — odgovori Link. — Šta si htela time da postigneš?

— Pa, htela sam da se dobro brine o tebi, i da mogu da te viđam nasamo. Time baš nisam mnogo postigla, zar ne?

— Previše si se trudila.

— Reci mi, u čemu je problem između nas dvoje?

— Pa, bojim se da ih ima više, Kiti. Ja, izgleda, ne osećam prema tebi ono što ti pokušavaš da me ubediš da osećaš prema meni.

— To mi je jasno. Moja taština pretrpela je težak udarac. Ali, to sam i zaslužila. Međutim, to za mene nije problem, kao što ćeš videti. Kaži mi šta je još problem.

— Izvini, Kiti, ali radije ne bih da te povredim.

— Pa, već si me strašno povredio. Je li to zbog mog ortaka Emerija?

— Pa, vaši odnosi me se ne tiču. Ipak, mislim da je za tebe nedostojno da se družiš sa tom kockarskom propalicom.

— Tako je — priznade ona. — Ali, i da sam to shvatila ranije, ne bi mi bilo važno. A sada jeste. Ja nisam više stara Kiti Bendon. To moraš da mi veruješ, Link. Sa Emerijem sam imala samo veze preko kockarnice, i to je sve. Obično me nije bilo briga šta jedan muškarac misli o mojim odnosima sa drugim... Ali, hoću da ti znaš da mi on nije bio ljubavnik.

Linkoln joj nije odgovorio na to ništa.

— Linkolne, ti mi veruješ, zar ne?

— Da, verujem ti — polako odgovori on.

— Hvala... Je li, onda, problem u tračevima što si ih čuo o meni u Saut Pasu? U vezi sa Lijem Hargrouvom i ostalim stočarima?

— To meni ništa ne znači.

— Svi su me oni jurili, matori jarci! — prezrivo reče Kiti. — Priznajem da sam se možda suviše poigravala sa Lijem. Pre nekoliko godina čak sam pomišljala i da se udam za njega. Možda to i ne bi bilo loše... U stvari, bilo bi mi mnogo bolje da jesam, ali to tada nisam znala. Linkolne, ti izgleda nisi ljubomoran. Ipak, svi su muškarci isti. Hoću da znaš da sam išla sa Lijem zato što mi se stvarno sviđao. Je li ti to jasno?

— Savršeno jasno, Kiti.

— Sada, kad sam ti sve objasnila, nećeš imati pogrešnu predstavu o meni i Liju?

— Pogrešnu?! Žena može da zavede svakog muškarca, ako to hoće, ali to nije mnogo časno.

— Ti si baš čuo dosta o meni...

— Kiti ti, izgleda, ne shvataš da je neminovno da se o osobi kao što si ti priča.

— Šta ti je Džimi rekao?

— Pisao mi je da si ga otrgla od Lusi... Ne bih baš da ti kažem koje je reči upotrebio.

Glava joj je malo klonula, prsti su joj se stegli, a onda opustili. Pominjanje Džimijevog imena uvek ju je uznemiravalo.

— Linkolne, ja se jesam umešala između Lusi i Džimija. Ona se zagledala u njega, i bojala sam se da ne pretera. Moram da priznam da se i meni dosta sviđao. Bio je zgodan, vedar, vragolast, ali bio je potpuno nepouzdan, zbog čega nikako nisam mogla da prihvatim da postane Lusin muž.

— U tom slučaju — odgovori Linkoln — verovatno si imala pravo da ih razdvojiš. Ali, ne tako da njega privučeš sebi. Govorim otvoreno, Kiti, jer Džimi mi je bio najbolji prijatelj.

— To mi je uvek bila slabost — reče ona jednostavno. — To mi je slabost i sada, i to hiljadu puta jača nego što je ikad bila.

— Džimi mi je napisao jedno zbrkano pismo, verovatno u očajanju, ili pod uticajem alkohola, pa nisam sve primio zdravo za gotovo. Ali bilo bi dobro kada ti i ja ne bismo više govorili o njemu.

— Što se mene tiče, može — odgovori Kiti, s olakšanjem. — Što se tiče ostalih kauboja, moraš da imaš na umu da sam ja rančer. Unajmljivala sam mnogo njih. Bila sam im prijatelj, vadila ih iz zatvora, plaćala njihova sedla i revolvere koje su bili založili, uzajmljivala im novac. — U stvari, brinula sam se o njima kao majka. A, opet, ne smeš da zaboraviš da sam ja i mlada žena, i, mada ti to izgleda ne primećuješ, uvek su mi govorili da sam veoma privlačna.

Bredvej se nasmejao na to.

— To što ti ne dozvoljavam da me vrtiš oko malog prsta, Kiti, nije zato što ti nisi privlačna.

— Molim te, ne zavitlavaj se u ovakvom trenutku, Linkolne! Ja se mučim da ti objasnim kakava zaista jesam. Činjenica da su se zgodni kauboji povremeno zaljubljivali u mene uopšte mi nije smetala, dok ti nisi došao u Saut Pas. Priznajem, ja sam ih čak i hrabrila u tome... Sve što hoću sada jeste da shvatiš da su te gluposti iza mene, prošlost. Ti si za to zaslužan.

— Hvala, Kiti, ali i ja sam kauboj.

— Pa, ako baš cepidlačiš, mislila sam na ona lakomislena prijateljstva, nevažna i prolazna.

— Kiti, ovo tvoje poveravanje je zanimljivo, ali i malo neugodno. Ne znam šta smeraš.

— Linkolne, molim te, slušaj. Sada zaista govorim istinu. Ako dobro može da nadvlada sebičluk i želju za moći kod žene, onda se to meni desilo. Uvek sam se bojala da će mi se to dogoditi. To kod mene možda nije različito od onoga što su druge žene iskusile, ali je hiljadu puta jače... Čitav taj život, sve što se dogodilo otkad sam došla u Svit Voter, prošlo je zauvek nestalo. Nameravam da prodam ranč i hoću da se preselim negde na drugo, mesto, u neki drugi kraj Vajominga gde niko nikad nije čuo za mene. Volim te, Link, kao što nijedna žena nije volela. Ranije sam neozbiljno shvatala ljubav. Sada me je zgrabila tako da se ne bih otela čak i da mogu. U ovom trenutku, Linkolne, ja te ponizno molim da je prihvatiš. Biću srećna šta god mi pružiš. Link, ti ne shvataš šta znači to da gorda žena koju zovu »kaubojska kraljica« kleči pred tobom. Svim srcem i dušom kunem se da sam se promenila... Linkolne, hoćeš li da odeš sa mnom?

— Kiti, ne mogu — promuklo odgovori on.

— Je li to zato što ti nije stalo do mene?

— Ne.

— Je li zato što ti nije dovoljno stalo?

— Ne.

— Još uvek sumnjaš?

— Ne, nije ni to, Kiti. Život sa tobom bio bi pustolovina za koju bi mnogi ljudi dali sve. Ali, ja ne mogu da odem s tobom, Kiti.

— Reci mi zašto — prošaputa ona.

— Ti to ne bi shvatila — užurbano odgovori on. — Glavni razlog je što ja već imam ženu.

Preneraženo, ona se trgnu.

— Bože! Link, šta to govoriš? Imaš ženu!?

— To sam rekao, Kiti — odgovori on polako.

— Možeš li da je se otarasiš?

— Bojim se da ne mogu.

— Lepo! Na to nisam računala — reče ona, još uvek potresena. — Ne znam da li sada to za mene išta menja. Naravno, želela sam da ti budem žena, i kunem se nebesima da ću to biti!... Nastaviću sa svojim planovima. Jedino mi je važno da me ti ne prezireš, da ti je bar malo stalo do mene. Ostalo će sve doći, s vremenom...

— Kiti, ako misliš da je meni lako, mnogo grešiš.

Proturivši glavu kroz prozor, Link viknu kočijašu da stane. Kada su se kola zaustavila, on reče:

— Lusi, siđi. Hoću da promenimo mesta.

— Što se mene tiče, može — reče ona smejući se. — Dobro me je produvao vetar. Jesi li primetio kako smo brzo jurili niz onaj poslednji breg?

Lusi uđe i zalupi vrata, i kola ponovo krenuše.

— Izgleda da dobro napredujemo — reče Link kočijašu.

— A gde si ti to bio? — nasmeja se on. — Ovo je početak doline Svit Voter. Još tridesetak milja do ranča Bendonovih. Bićemo tamo za dva sata.

Ispostavilo se da Kiti nije rekla svom nadzorniku kad se vraćaju, pa je vozač skrenuo sa glavnog puta i pošao ka njenom ranču. Linkoln je video slikovit most, reku i kuću. Iako je mesto bilo lepo, izazivalo je u njemu mračna osećanja. Tu se dogodilo nešto što možda nikada neće otkriti, i skoro je poželeo da to zauvek ostane tajna.

— Evo nas — reče kočijaš zaustavljajući kola pred kapijom.

Lusi krenu ka kući, i sa trema mu doviknu vragolasto:

— Adios, gospodine Bredveju! Baš mi je prijalo vaše društvo, to jest, ono malo koliko smo bili zajedno.

Ona uze dve torbe i uđe u kuću.

— Šta to treba da znači? — upita Kiti. — Šta je s tom devojkom? Valjda je ljubomorna.

— Meni nije tako izgledalo — odgovori kauboj. — Mislim da se našalila sa mnom.

— Svi u kola! — viknu kočijaš nestrpljivo, uzimajući uzde. — Moramo da stignemo u Saut Pas pre mraka.

— Linkolne, ipak je ovo bilo divno putovanje, zar ne? — reče Kiti.

— Valjda jeste — odgovori Linkoln. — Do viđenja, Kiti.

— Do viđenja. Hoćeš li uskoro doći kod mene, ili ću ja morati da dođem u Saut Pas da te nađem? — upita ona, očigledno još neoporavljena od šoka koji je izazvalo njegovo priznanje.

— Ne znam šta da ti kažem na to — reče Linkoln, izvrdavajući. — Imam mnogo posla. Hajde da ne žurimo sa tim previše.

— Danas je četvrtak — reče Kiti. — Biću u gradu najkasnije u subotu. Treba da sredim nešto oko prodaje imanja. Ne zaboravi šta sam ti rekla o Emeriju.

Konji su brzo išli po čvrstom putu. Smrklo se kada su stigli do padine iznad Saut Pasa, a po dolini treperila su svetla. Vozač je preterao zapregu preko potoka i skrenuo u glavnu ulicu, osvetljenu gasnim lampama, prema stanici pred hotelom. Ukočen od puta, Link siđe i proviri unutra, da vidi da li ga Tačer i Vins čekaju. Njih nije bilo tu. Ulica je već bila puna ljudi. Link je požurio ka svom stanu. Gazdarica ga je dočekala sa dobrodošlicom, i on požuri u svoju sobicu, da upali svetlo.

— Baš mi je prijatno što sam se vratio — reče. — Kao da nisam bio ovde godinama.

— Pa, Bredveju, nije bilo toliko dugo da nismo čuli šta se desilo u Rok Springsu.

— Da — odgovori Link — ovo nije jedini grad u kome se nešto događa.

— Jesi li razgovarao sa nekim?

— Ni sa kim.

— Ovde je danas bilo dosta živo. Bad Harknis je dojahao na neosedlanom konju, dopola go. Kažu da su mu leđa jezivo izgledala! Hargrouv i Nezbit bili su u gradu sa nekim drugim stočarima. Čujem da su imali neki tajan, važan sastanak, pa su izašli i napili se. Kartali su se kod Emerija kad se Harknis pojavio, na drugom konju. Našao je neku odeću, i ušao je kod Emerija sa revolverima u rukama. Čula sam galamu odavde. Ne znam koliko je bilo pucnjeva. Kažu da se sukobio sa Emerijem i njegovim ljudima, i jednog od njih je ubio. Ne znam koga. A onda je obogaljio Nezbita i ubio Hargrouva. Posle su ga videli kako juri iz grada, uz brdo, prema Kasparu.

XI

SUKOB KAUBOJA I STOČARA

Duboko zamišljen, Bredvej je oprezno krenuo ka glavnoj ulici, držeći se senki. Otišao je do konjušnice. U Hedlijevom sobičku gorelo je svetlo, ali on nije bio tu. Taman je zakoračio ka štali, kad se iz mraka pojaviše Vins i Tačer.

— Zdravo, šefe — reče Vins. — Baš mi je milo što te vidim. Sačekao sam poštanska kola, ali nisam hteo da se pokazujem.

— Zdravo, Bredveju — reče Tačer.

— I meni je drago, kao i Vinsu, što te vidim.

— Gazdarica mi kaže da je danas ovde bilo mnogo gužve.

— Nego šta! — reče Vins. — Šefe, uđi ovamo, gde neće niko da nas vidi.

Ušli su u mračnu konjušnicu. Vins prstima ugasi cigaretu.

— Nadam se da vi niste umešani u to — reče Link.

— Ne tako da bi neko mogao to da primeti — odgovori Vins. — Mel i ja bili smo u gradu i muvali smo se ceo dan. Videli smo kako Harknis dolazi preko potoka. Jahao je neosedlanog konja i bio je go dopola. Sav je bio u crvenim masnicama. Dojahao je ovamo. Videli smo da će biti gužve, pa smo se razdvojili. Mel je ostao u gradu, a ja sam došao ovamo. Zatekao sam Harknisa ovde. Bio je besan kao ris. Čuo je od Hedlija da su Hargrouv i njegovi kompanjoni u gradu i da se provode. »Vinse«, rekao mi je on, »ja idem, ali imam jedan poslić da obavim pre nego što zbrišem. Treba mi revolver, konj i neko odelo. »Kazao sam mu da se obratio na pravu adresu. Dao sam mu košulju i svoj stari kaput, i onaj novi revolver što si mi ga ti kupio, i onaj stari koji si ostavio ovde. Dao sam mu i sve pare što sam imao. On je kupio konja i sedlo od Hedlija, i mogu da ti kažem da se Hedli lepo pokazao. Pitao sam Bada kuda će. Nikad nisam video da čovek tako pobesni. Pitao sam ga, zar ne bi bilo bolje da sačeka dok se smrkne, ali on nije hteo ni da čuje. Onda sam mu ispričao da smo Mel i ja videli kako ga bičuju, ali nismo mogli da mu pomognemo. »Nije moguće!«, kazao je on iznenađeno. »Ne bih mogao da nađem bolje svedoke. Ali to nije bilo ništa, Vinse. Strpali su me vezanog u neki podrum i izgladnjivali su me, da me nateraju da progovorim. Danas oko podne tresnuo sam stražara, i pobegao. Srećom, oslobodio sam ruke. Uhvatio sam jednog konja, i evo me... Sad ću da zbrišem. Kad bih ostao ovde, poveo bih kauboje protiv tih stočara. Ti znaš, Vinse, da bih u to uvukao i tebe i Tačera. Mnogo ti hvala za to što si mi učinio. Nadam se da će nekad i tebi neko tako pomoći. Nemoj da me pratiš, da se

ne uvališ u gužvu«. Podbo je konja, i odjurio niz ulicu. Prihvatio sam njegov savet, i nisam se pojavljivao.

— Jesi li siguran Vinse, da se neće saznati da si mu pomogao? — zabrinuto upita Link.

— Sigurno da jesam — odgovori Vins. — Niko me nije video, a Hedli će da ćuti.

— Bilo bi jako loše za nas da se u to upetljamo — ozbiljno reče Link. — Šta je posle bilo?

Tačer nastavi gde je Vins stao:

— Stajao sam ispred Emerija, sa nekim momcima, kad je Bad dojahao. Rasturio je šljunak na sve strane, kad je zaustavio konja. Izvukao je dva revolvera i uleteo u hol. Ostali su se razbežali, ali ja sam morao da vidim šta će da se desi. Izgleda da su Emeri i onaj njegov krupni crnobradi Banistr stojali baš na ulazu. Posle sam ukopčao da su sprečavali radoznalce da uđu u kockarnicu, gde se igralo u veliku lovu. Emeri je, očigledno, loše prosudio; pomislio je da je Bad pijani kauboj koji blefira, pa je naredio Banisteru da ga izbaci. To je Banistera koštalo života, a Emeri je u poslednjem trenutku zbrisao, i spasao glavu. Posle sam čuo da ga je Badov metak pogodio u guzicu, i napravio mu gadnu, ali ne i opasnu ranu. Onda je Bad uleteo u kockarnicu. Morao sam i to da vidim, pa sam provirio iza vrata. Harknis je povikao na njih kao ludak. Za stolom je bilo njih šest, a pred njima puno pića i love. »Hargrouve«, oštro je viknuo Harknis, »pre nisam hteo ništa da ti kažem, ali ću zato sad. Ako sam ti ukrao nekoliko teladi, sigurno nisam zaslužio da me tako mučiš. Rančeri kao ti podići će sve kauboje u dolini protiv sebe. Ja sam pogrešio, ali ti si bio mnogo gori. Kad se to pročuje, ni tebi ni Liju neće biti dobro u ovom kraju. A sad, evo ti plata za tvoj udeo u tom prljavom poslu!« I prostrelio je Hargrouva, kroz srce. Hargrouv je bio krupan čovek, i kad je pao preko stola, prevrnuo ga je. Ostali kockari su se razbežali, ali Nezbit je, ustajući, izvukao revolver. To je sve što je stigao da uradi, pre no što ga je Bad napunio olovom. Kažu da nema mnogo izgleda da preživi. Onda je Harknis izjurio, skočio na konja i odjahao iz grada.

— Pa, poravnao je račune, zar ne? — smrknuto reče Bredvej. — Ja ne bih da mu sudim, ali ti znaš šta će to da izazove.

— Biće rata ako stočari ne ostave kauboje na miru.

— Hajdemo, momci, da negde večeramo — reče Link. — Ja umirem od gladi.

Krenuli su tamnom poprečnom ulicom, i prošli pored nekoliko žutih svetiljki, dok nisu stigli do restorana u kome su se obično hranili.

— Vinse — tiho reče Link — treba da se pobrinemo da ti nađemo još gvožđurije.

— I ja sam o tome razmišljao — reče Vins.

— Revolveri se ovde lako kupuju — reče Tačer. — Samo nam treba love.

— To ćemo sutra — odgovori Link.

— Gazda, zar ti nemaš ništa da nam kažeš? — upita Vins.

— Ne mnogo. Putovanje od Springsa prošlo je bez incidenata. Bar su se putnici pristojno ponašali.

Večera koju su im doneli prekinula je razgovor.

— Šta ćemo sada? — upita Tačer kad su završili.

— Razdvojićemo se i promuvaćemo se gradom. Šta misliš, zašto su se oni stočari juče sastali?

— Nisam mogao to da saznam — odgovori Tačer. — Čini mi se da rančerima nije lako da se dogovore šta da preduzmu. Neki od njih bili bi na strani kauboja kad bi smeli da zinu. Li je najgori od svih. Dobro je što on nije bio ovde, inače bi dobio što je zaslužio. Ovako, on ostaje predvodnik pobunjenih stočara. Njih nema dovoljno da izjure kau-

boje odavde. Ova današnja gužva naučiće ih da više ne maltretiraju kauboje. Ja mislim da će većina stočara sada hteti da se povuče, ako ih Li pusti. Ako budu održavali još sastanaka, to će sigurno biti negde u šumi.

— Pa, videćemo šta ćemo sutra — reče Linkoln zamišljeno. — Ali, meni se čini da je rešenje našeg problema baš tamo, na licu mesta.

— Posle ove gužve danas, čovekov život ovde neće vredeti ni prebijene pare — reče Vins.

— Pazićemo šta radimo. A sad, vas dvojica idite i saznajte šta možete. I ja ću da se promuvam. Ujutru ćemo se naći na doručku, a onda ću ja kupiti još revolvera i municije. Evo ti nešto para, Vinse. Uzmi se u pamet! Postaje dosta gadno.

Pred Emerijevom kockarnicom bilo je dvadesetak ljudi. Držeći se senke, Linkoln priđe, da čuje šta govore.

Jedan krupan tip, sa belom košuljom, barmen, prednjačio je u govoru:

— Banister je baš riknuo. Bio je svestan do kraja. Proklinjao je Emerija što ga je napalio na onog kauboja. Emeri je unutra. Psuje, jer doktor još nije stigao kod njega. Nije teško ranjen, ali krvari kao svinja. Sad će morati da se kocka stojeći.

— Četiri mrtva — dodade drugi. — Izgleda da je Emeri jedini koji će da se izvuče, a on je baš zaslužio da dobije.

— To je tačno — reče neko. Emeri ga je ovde baš preterao.

— Da li je neko čuo zbog čega je taj kauboj napravio rusvaj?

— Ja mislim da je to zbog lošeg viskija.

— A, ne! Ja poznajem kauboje. To što je taj momak uradio nema nikakve veze s pićem — reče jedan ćelavko. — Bert Adams je izlazio iz saluna kad je kauboj naleteo na njega. Revolveri su mu se pušili. Bert kaže da nikada na čoveku nije video takve oči. Sigurno nije bio pijan. Uvek možeš da odrediš kad je čovek pod uticajem pića. Taj kauboj bio je pod uticajem nečeg jezivog.

— Zanima me šta će iz ovoga da se izrodi?

Nastavili su razgovor, ali je Link prestao da ih sluša, i ušao je u zgradu. Provirio je u salun, i video da posao ide kao i obično. Ljudi su pili za barom, a u sobi u kojoj je bilo pucnjave, kockalo se punom parom. Link priđe širokim vratima i uđe. Na drugom kraju primetio je petoricu stočara kako piju. Pretvarajući se da je pijan, približio im se. Naručio je piće. Jedan od stočara pogledao ga je kao da ga je već negde video. Svi su, očigledno, bili uzbuđeni. Linkoln je čuo jednog kad je promuklo prošaptao:

— Pogrešili smo. Li je bio u pravu. Ove kaubojske lopove treba srediti otvoreno.

— Ako se opet desi nešto kao ovo sa Hargrouvom — reče drugi koji je leđima bio okrenut Linku — biće rata!

— Što da ne? Kauboji ovde nemaju više šta da traže. Hajde da ih najurimo odavde.

— Ljudi, — progovori jedan visoki rančer — oko toga smo podeljeni od početka. Ja se slažem sa Lijem. Nas neće biti mnogo, ali bićemo odlučni, i, ako sprovedemo njegov plan, prokleta lopovska zaraza biće izlečena zauvek.

— Nemoguće — prošapta drugi stočar. — To je nezamislivo. Ja sam s Juga.

— I Li je s Juga, kaže da je to jedino što može da se učini.

— Sumnjam. Kladim se da u celom kraju ne može naći dvadesetak stočara koji misle isto kao on.

— Ako se kauboji priberu, smlatiće nas. Kažem vam da su svi kauboji u ovoj dolini opasni.

— Pa, kako god okreneš, u gadnom smo sosu. Hajde da sačekamo dok Li sazove tajni sastanak, sledeće nedelje. Ova ubistva danas prevršila su meru.

Stočari prođoše pored Linka. On ostavi svoje piće na šanku, netaknuto, i ubrzo krenu napolje.

Te večeri odlučio je da odjaše na ranč Bendonovih, da se sakrije u grmlju i da pokuša da odgonetne tajnu. Ipak, osećao se pomalo krivim što špijunira Kiti Bendon. Ako ne uspe da sazna ništa značajno, moraće nekako da natera Lusi da mu kaže sve što zna. Imao je još pet dana do sastanka s Lusi; za to vreme mogao je mnogo da sazna. Pomišljao je da povede Vinsa i Tačera, ali zaključio je da je bolje da ovog puta ide sam. Ako bi stočari slučajno naleteli na Tačera i Vinsa, u vrbaku, posumnjali bi da kauboji nešto spremaju. Nije bio spreman na veliki rizik, čak i ako bi neki kauboj bio uhvaćen kraj reke.

Njegovo razmišljanje prekinuo je Vinsov i Melov povratak. Nisu ga primetili dok nije progovorio.

— Zdravo, društvo. Kakve su vesti?

— Nisu baš dobre — odgovori Vins. — Svi pričaju o ratu između kauboja i stočara.

— Zar ni od koga niste čuli zašto su stočari tukli Harknisa?

Vins je rekao da on nije čuo, ali Link nije bio baš siguran da on govori istinu.

— Jesi li ti nešto saznao, Mele?

— Mnogo se brblja, ali sve bez veze — kratko odgovori Tačer.

— Baš ste mi vi od velike pomoći? — odvrati Link. — Vi kauboji mora da jako mnogo cenite Kiti Bendon.

Vins pljunu, i sede bez reči.

— A ti? — tiho upita Tačer.

Link udari pesnicom u dlan.

— E, to sam zaslužio! Izgleda da svi mi nešto krijemo.

— Sve je u redu, šefe. Mi shvatamo da je za tebe gadno ovde. Povedi Lusi, i hajde da se izgubimo iz ovog prokletog kraja!

— To ne možemo. Prvo, meni se jako sviđa ovde. A sa Lusi se neću videti do sledeće srede. Vi ćete ići sa mnom. Hoće da mi pokaže najlepše mesto za ranč na zapadu. To je neka dolina gore kod izvora Svit Votera.

— Šefe, ti nameravaš ovde da se naseliš za stalno? — upita Vins.

— Da. I, tako mi svega, vi ćete biti ovde sa mnom — odgovori Bredvej.

Zatim im je prepričao razgovor koji je čuo na ulici. Nisu komentarisali dok im nije rekao šta je čuo od stočara u salunu.

— Znao sam to, Mele! — reče Vins. — Znao sam to od početka.

Tačer samo klimnu glavom.

— Izgleda, moram da umlatim Lija, i to brzo — promrmlja Vins.

Link skoči i suprotstavi se dvojici besnih kauboja.

— Koji je đavo vama dvojici? Neću da vas pustim da postanete odmetnici, kao Harknis. Obećali ste da ćete ostati uz mene. Mi u ovoj dolini imamo velike mogućnosti da uzgajamo stoku. Bez obzira na razloge koje imate, nemate pravo da ubijete Lija. A sad hoću da obojica otvorite karte.

— To nije baš lako, Bredveju — prvi progovori Tačer. — Ali, dajem ti reč da ću da se potrudim da prihvatim tvoje mišljenje.

— Pa, i ja ću, šefe — dodade Vins, malo mirnije. — Pobesneo sam. Zanemari to. Biće sve u redu.

— Baš vam hvala, momci. Za trenutak ste me bili zabrinuli — reče Link. — Sutra, a možda i u subotu i nedelju, neću biti ovde. Ali, videćemo se sutra ujutru, i kupićemo novo oružje. Vi ostanite u gradu i ne uvaljujte se u gužvu. Kit Bendon će biti u gradu u subotu, i, u poverenju, razići će se s Emerijem. Možda ćete čuti šta će da ispadne od toga. Ja sam prilično umoran, pa ću na spavanje.

Idućeg jutra Linka su prijatelji čekali u kineskom restoranu. Posle doručka otišli su u prodavnicu i kupili što im je bilo potrebno. Vraćajući se u stan, Link je razmišljao o tome šta da preduzme. Rešio je da se

uveče spusti u dolinu i da pronjuška okolo.

Posle podne je otišao u konjušnicu. Hedli je već bio tamo kad je stigao, ali njegovi prijatelji kauboji nisu. Uzjahao je konja i krenuo preko čistine, prema potoku.

Spuštao se sumrak kada je stigao do vrha duge strmine koja je vodila ka prevoju. Put koji se spuštao u dolinu bio je u mraku. Jahao je sve sporije, pošto je prilazio ivici zaravni. Posle jednog brzog pogleda dole, u tamu, naglo je stao. Sjahao je, zurio u tajnovite dubine velike doline. Ovde-onde ugledao bi treperavo svetlo. Jedno od svetala bilo je na ranču Bendonovih.

Brzo je uzjahao i poterao konja putem. Na milju od mosta koji je vodio ka kući Bendonovih stade, kod vrbaka, da pronađe dobro mesto gde će da ostavi konja. Zatim je skinuo mamuze i peške krenuo ka kući. Kada je opet izbio na čistinu, krenuo je, zastajući svakih nekoliko koraka, da oslušne. Uskoro će izaći mesec; do tada bi već morao da bude negde skriven. U blizini korala. Osluškivao je. Nijedan zvuk nije remetio noćnu tišinu. Obazrivo je prešao most i, držeći se senki drveća uz reku, stigao iza korala. Kada je došao do dugog reda puša, Mesec je obasjao krov bele kuće. Pažljivo se prikrao koralu u kome su žigosali telad. Sačekavši da mu se oči naviknu na mrak, ušao je u šupu i smestio se do prozora. Kada se unutra malo rasvetlilo, od mesečine, našao je mesto blizu zida u najtamnijoj senci, gde nisu mogli da ga vide, a on je mogao da prati sve što se dešavalo.

Vreme je sporo prolazilo. Posle sat vremena odjednom je začuo bat kopita, a ubrzo zatim i metalni zvuk mamuza. Vrata korala su se sa škripom otvorila.

Link proviri, i vide jednu tamnu priliku kako ubacuje tele u koral. Dišući teško, čovek je za trenutak zastao na otvorenoj kapiji, a onda je izašao, zatvorio je za sobom kapiju, i iščezao.

Link se opustio. Njegove sumnje su se potvrđivale. To je bio kauboj sa ukradenim nežigosanim teletom; sada je otišao da naplati svoj trud od »kaubojske kraljice«.

Dok su minuti sporo prolazili, Linka obli hladan znoj. Uprkos svojoj uobičajenoj pribranosti, poželeo je da se taj kauboj brzo, istog momenta, vrati. Zahvatilo ga je neizrecivo olakšanje kada je video da se kauboj zaista vraća. Sad je tiho psovao, i uopšte se nije trudio da hoda nečujno. Cimnuo je vrata korala, a onda se odjednom sledio. Topot kopita još jednog konja naglo se približavao. Zatim se začulo i otimanje vezanog teleta, koje je neko vukao prema koralu.

— Zdravo, Berte! — zlovoljno doviknu prvi kauboj.

— Jesi li to ti, Monti? — stiže rezak odgovor iz mraka.

— Pa, znaš da sam ja.

— Kog đavola tražiš ovde? Rekao si da ćeš otići pre ponoći.

— Rekao sam mnogo šta, pa se nije desilo — besno će Monti.

Čas kasnije Bert se pojavi, vukući tele. Zaustavio se kod vrata i, opustivši konopac, gurnuo tele u koral.

— Berte, vatra se ugasila.

— Kako to misliš?

— Hoću da kažem, ugasila se vatra što se tiče Kiti Bendon.

— Kauboju, jesi li ti pijan, ili lud?

— Ne, nego sam pobesneo. Kiti me je odbila.

— Do đavola! — uzviknu Bert. — Šta ima protiv tebe?

— Nema ništa. Nije bila ljuta na mene. Samo se predomislila, što se tiče kupovine.

— Sačekaj malo ovde — odvrati drugi. — Kladim se da mene neće odbiti.

— Berte Rolinse, kladim se u sedlo, revolver i mamuze da će te odbiti.

— Važi, Monti! Pazi da se ne umoriš dok me čekaš.

Rekavši to, kauboj ode, u mrak. Link je ležao, i jedva se usuđivao da diše. Skoro je bio spreman da poveruje kako ga je Kiti lagala. Ako sad odbije da kupi ukradenu stoku i od drugog kauboja, znači da je rekla istinu. Ubrzo se kauboj pojavio.

— Imaš li duvana, drugar? — upita on Montija.

— Imam, Berte. Nisi ostao baš dugo.

— Ha! A što bih? Došla je čim sam je pozvao. Rekla mi je da više ne kupuje nežigosane. Objašnjavao sam se s njom. Imala je strpljenja sa mnom, i probala je da me ubedi kako žali zbog naših prošlih poslova. Zahvalila mi je za ono što sam učinio za nju, ali takve priče kod mene ne pale. Rekao sam joj da sam ja uradio svoje, i da mi plati odmah. A onda je ona potegla revolver na mene, i najurila me je.

— Da li ti to razumeš? Šta joj je odjedanput?

— Monti, ja više ne poznajem tu ženu. Šta će sad biti sa mnom? Pa, ja sam živeo samo od nade da ću je videti, da ću čuti njezin glas...

— Pa, drugar, nisi sam. Hajde da brišemo odavde.

— Šta ćemo sa ova dva telete?

— Ostavi vrata otvorena. Odlutaće nekud.

XII
ŠPIJUNIRANJE

Link ustade i protegli se. Izašao je iz šupe, i stojao je u senci, razmišljajući šta da radi. Mesec je bio pun, sjajan. I krenuo je pored ograde ranča. Odjednom mu pade na pamet da i sam iskuša Kiti. Ako ga bude odbila, biće siguran da se promenila. Vešto se prikrao dvorištu. Kapija je bila otvorena. Brzo je prošao do kuće, i ponovo zastao, da osluša. Noć je bila veoma tiha. On prođe uz kuću, i ubrzo stiže do jednog otvorenog prozora. Trgao se kada je na njemu primetio Lusin šešir i maramu. Odjednom mu pade na pamet da probudi Lusi, ali zovući Kiti. Provirio je kroz prozor i izmenjenim glasom pozvao:

— Kiti, probudi se!

Čuo je pokret, a onda tih, ljutit glas:

— Gubi se, kauboju! Ovo nije njena soba.

Bio je to Lusin glas.

On prošapta:

— Lusi, ja sam, Linkoln. Dođi do prozora.

Začuli su se koraci bosih nogu po podu, a onda se Lusi pojavila na prozoru.

— Da li sanjam, ili sam poludela? Jesi li to ti, Linkolne?

— Jesam. Ne boj se Lusi, sve je u redu.

— Ali, šta ćeš ti ovde?

— Čekaj. Gde je njena soba?

— S druge strane kuće. Između moje i njene je dnevna soba.

— Odlično! Ne bih hteo da me uhvati — reče on, uzevši Lusi za ruke. — Kažem ti, ne boj se. Došao sam ovamo da nešto izvidim. Krio sam se dok nisam saznao ono što sam hteo: da Kiti Benton više neće da kupuje ukradenu stoku. Hteo sam da budem siguran da se promenila, za slučaj da moram da je branim od ostalih stočara.

— Oh, Linkolne, ja znam da se promenila! — uzbuđeno prošapta Lusi. — Govori o selidbi odavde.

— Divno — prošapta Bredvej. — A sad, Lusi, otići ću s druge strane kuće i pozvaću Kiti, isto kao i drugi kauboji. Pretvaraću se da sam stranac.

— Linkolne, budi jako pažljiv. Ako sazna ko si, i pomisli da je špijuniraš, ubiće te.

— Paziću. Ali, ja ne žurim. Baš mi je lepo ovde s tobom.

Rekavši to, on je poljubi. Ona mu je uzvraćala nežnost. Izvukavši se iz njenog zagrljaja, Link se tiho pomerio u senku, ka kraju kuće. Tamo je zastao, da se pribere.

S druge strane kuće bio je samo jedan prozor, u senci drveta koje je

raslo blizu zida. Bio je otvoren. Link mu priđe i pozva:

— Kiti Bendon.

Čuo je kako je zašuštala posteljina.

— Šta je? Ko je? — upita ona. — Jesi li opet ti, Rolinse?

— Ne, nije Rolins — otegnu Linkoln. Dođi do prozora.

Pomerio se u senku, zaklanjajući lice šeširom. Kiti je prišla prozoru i nagnula se napolje.

Čuo je kako je revolver lupio o prozorsku dasku.

— Ko si ti? — reče Kiti zureći u njega.

— Stranac — odgovori Link. — Orvil Stoun. Skoro sam došao u Svit Voter. Radim za Parkinsa.

— Da, i šta hoćeš? — upita ona.

— Uputio me je jedan kauboj.

— Da li si naišao na neke kauboje ovde?

— Da, na dvojicu, ali me nisu videli.

— Pa, kaži šta hoćeš.

— Doterao sam ti jedno nežigosano tele.

— Ne treba mi! — oštro odgovori Kiti.

— Kako to?! Pa rekli su mi...

— Predomislila sam se. Više ne uzimam od kauboja.

— Ali, meni su rekli drugačije. Toliko sam rizikovao! Zar ne bi mogla da napraviš izuzetak u ovom slučaju?

— Razumem te. Stvarno nije lako. Jesam li te ikad videla?

— Ne, ali ja sam tebe video tri puta.

— Kako to misliš?

— Pa, ovaj, voleo bih da mi dozvolišt da ti ponekad dođem...

— Neka te đavo nosi!

Bredvej je trenutak stajao ćutke. Obistinilo se ono čemu se nadao. A onda je progovorio svojim glasom:

— Kiti, pazi šta radiš s tim revolverom.

— Bože! Ko si ti?

— Link Bredvej, Kiti. Oprosti mi za ovaj trik.

Ispustila je revolver i glavu naslonila na prozorsku dasku.

— Oh, Link, sve si otkrio! — prošapta.

Pridigla se, i nalaktila se na prozor. Izgledala je čudesno lepo, na mesečini. Lice joj je bilo belo, a krupne crne oči širom otvorene, i očajne.

— Šta sad osećaš prema meni? — upita ga.

— Osećam ogromno poštovanje.

— Ali, ja sam uradila sve ono za šta si me sumnjičio, Link!

— Sad si druga žena, i drago mi je zbog toga. Kiti, poštujem te zbog jakog...

— On, Link poštovanje jeste nešto... ali malo ljubavi bilo bi...

Ona ispruži ruke ka njemu i zagrli ga. On se nije opirao.

— Dragi, kad bi me voleo, bar malo, da li bi otišao odavde sa mnom?

— Ne mogu, Kiti. Rekao sam ti da sam oženjen.

— Ali, ti si me spasao greha.

— Kiti, slušaj me. To je sve lepo, ali ja hoću da sačuvam i tvoje ime, i ime tvoje nećake, od sramote... Da sačuvam tvoju slobodu, i možda tvoj život.

— Moj život! — uzviknu ona, trgnuvši se. — Šta hoćeš time da kažeš?

— Možda preterujem — užurbano nastavi Link — ali brinem se. Izbio je sukob između kauboja i stočara. Stočari su razjedinjeni, a među njima postoji jedna struja koja bi da se sveti. Ne znam ko su, ali Li ih predvodi. Li ima dovoljno razloga da te obesi.

— Ali, Linkolne, to ne može da se nastavi. Ja sam prestala. Nikad više neću krasti stoku. Ovo što sam odbila Montija i Rolinsa raščuće se odmah po celoj dolini.

— Ali, draga moja, možda je prekasno.

— On, ne, Linkolne! Sigurna sam da grešiš. Ja mogu sa svim tim da

izađem nakraj. Popraviću sve. Raskinuću sa Emerijem. Naći ću neki način da primirim svoje ogorčene neprijatelje.

— Za sve to treba vremena — otvoreno reče Link.

— Doći ću u grad sutra, ili u nedelju. Idi sada, Linkolne, da stigneš u grad pre zore. Ne bih htela da se zna da si i ti bio ovde.

Poljubila ga je i odmakla se. On je stavio njen revolver na prozor, a onda se okrenuo i otrčao.

Jašući ka gradu, Link je razmišljao o nekim stvarima koje mu još nisu bile jasne. Džimi Veston bio je ubijen na tom ranču. Kiti to nije priznala, mada je rekla da je odgovorna za »smrt nekoliko kauboja«.

X

Bila je nedelja, kasno prepodne, kada je izašao iz sobe. U gradu je bila gužva, kao i obično. Oko podne otišao je u kineski restoran, nadajući se da će tamo naći Vinsa i Tačera. Kelner mu je rekao da su svraćali rano ujutru.

Nisu se pojavljivali, a već je bilo tri sata. Link više nije tratio vreme, nego je otišao pravo u konjušnicu. Hedli je bio tamo.

— Nisu dolazili od jutros — reče mu Hedli. — Jesi li primetio da je grad pun kauboja?

— Nisam — odgovori Link. — Šta to treba da znači?

— Pojma nemam. Previše ih je dobilo slobodan dan u nedelju.

— Da li ima više stočara nego obično? — upita Link.

— Gde su ti oči, kauboju? Kod mene u dvorištu je sedmoro kola, i nema više mesta.

— Jesu li tu i kola Kiti Bendon?

— Nisu. Valjda još nije došla.

Link sede, da čeka da se momci pojave.

Konačno su stigli, ćutljivi i namrgođeni.

— Verovatno ste gladni — upita ih Link.

— Umiremo od gladi — reče Vins.

— Bili smo suviše zauzeti.

— Čime ste bili zauzeti? — upita Link.

— Probali smo da otkrijemo šta se dešava.

— Uzbunili su vas ovi kauboji i rančeri, a?

— To je jako zanimljivo, šefe. Mel ima svoje mišljenje, a ja svoje.

— Dobro. Hajde da jedemo — kratko odgovori Link.

Otišli su u grad. Link od dolaska u Saut Pas nije video toliko pešaka, osedlanih konja i kola. Naručili su večeru, i jeli ćutke. Konačno, naginjući se da zapali cigaretu, Tačer progovori:

— Šefe, Vins i ja smo cunjali po gradu dva dana i dve noći. Imao sam sreće da pođem sa jednom od igračica, i bio sam s njom u sobici na spratu kad je Emeri došepao hodnikom sa Kiti Bendon. Bilo je to danas oko jedan. Mogao sam da ih vidim iza zavese. Emeri joj je rekao da nema ništa protiv da raskinu, ali da ne može da joj isplati njen deo, jer nema novaca. Ona mu je rekla da je lažov. »Istinu govoreći«, kazao joj je on, »ja sam ovde nagrabusio. Morao sam da isplatim dugove. Neki od poverilaca bili su jako gadni. Jedan mi je rekao da pazim da me ne najure iz grada. Svi su besni na mene«. Kiti mu je rekla da je se to ne tiče, i da nađe novac da joj isplati ono što je uložila u kockarnicu. On se zabrinuo, pa ju je onda pitao hoće li da raskine i zajedničke poslove sa stokom, koje su imali. Ona je rekla da hoće. Onda se on razljutio, i pripretio joj da će progovoriti ako se ona bude tako nepošteno ponašala prema njemu. Onda mu je ona rekla: »Ja sam ubila neke i za manje stvari. Dobro promisli!«

Tačer zastade, da udahne.

— Momci — nastavi — da pogled može da ubije, Emeri bi već bio mrtav. Trebalo je da vidite kako ga je Kiti pogledala. A onda se okrenula i strčala niz stepenice. Emeri je

otišao u svoju sobu, i ne bi me iznenadilo da ga nađu izbušenog.

— Oho! — tiho uskliknu Link. — Ovde se, očigledno, nešto dešava.

— Nego! — ubaci Vins. — Ali, to je samo pola istine.

— Momci, baš mi je milo što sam čuo za to za Emerija — reče Link. — Jer, znam da će Kiti odsad biti poštena. Ovaj raskid sa Emerijem je četvrti dokaz za to. Ona nikada više neće uzimati ukradenu junad od kauboja.

Vins se zablenuo u njega.

Tačer, ne manje iznenađen, reče:

— Znaš da mene to nije iznenadilo, Kiti je u stanju da tako nešto uradi!

— Momci uskoro ću imati još da vam pričam — nastavi Link. — Sada hoću da saznate šta ovi kauboji rade u gradu.

— Prijatelju — prošapta Vins, nagnuvši se ka njemu — kauboji pričaju o tome šta rančeri spremaju.

— Hoće li oni da razgovaraju sa mnom? — upita Link.

— Ne bih rekao, ali možeš da probaš — odgovori Mel.

— Kažem ti, šefe, ako večeras ne odu, znači da su napustili posao, a nema ništa gore od gomile besposlenih kauboja.

— Moraćemo da probamo — reče Link. — Obratićemo se svakom kauboju kome možemo. Kad bismo mogli jednog od njih da napijemo, možda bi progovorio.

— Naravno, šefe — reče Tačer — ali, čudno, ovi kauboji uopšte ne piju.

— Možda možemo da nađemo nekog koji se sprema da zbriše — predloži Vins — pa da mu platimo da nam kaže šta se dešava, ako zna.

— Vinse, ako iko zna, ti bi trebalo to da znaš.

— Sigurno da bi. Ali, bojim se da poverujem u ono što mislim.

— Bojiš se! — uzviknu Linkoln. — Čega se bojiš?

— E, to sam ukapirao — odbrusi nu Vins. — Hajde da krenemo. Samo tračimo vreme.

Dva kauboja krenuše u jednom pravcu, a Link se zaputi sam. Te večeri proveo je tri-četiri sata prilazeći raznim grupama kauboja. Kad god bi pokušao da nešto sazna, od njih, ućutali bi kao zaliveni.

Link nije išao do Emerijeve kockarnice. Oko ponoći se vratio u svoju sobu, zbunjen i prilično zabrinut.

Idućeg jutra prijatelji su ga čekali u restoranu.

— Imate li šta novo, momci? — upitao ih je.

— Šefe, evo šta je bilo. Sinoć su rančeri održali tajni sastanak u banci, i to u mraku. Mora da su otišli tamo jedan po jedan, kradomice. Kada su izašli na ulicu, nosili su maske.

— Kako ste uspeli sve to da saznate? — upita Bredvej.

— Dosta o tome sada — odgovori Tačer brzo.

— Momci, ja mislim da rančeri danas idu iz grada.

Kasnije, istog prepodneva, Link je naišao na dva mlada kauboja, koji su mu se dopali.

— Zdravo, momci. Hoćete li da popijete nešto? — veselo ih je upitao.

— Pa, što da ne? — odgovori jedan od njih.

Link ih povede u jedan salun i naruči im piće.

— Hoćete li da otvoreno porazgovaramo o poslu? — upita ih.

— O kakvom poslu? — reče jedan, pogledavši svog drugara.

— Hoću da počnem da gajim stoku — odgovori Link. — Potrebni su mi dobri kauboji. Pronašao sam dobro mesto, dvadesetak milja od grada, i hoću odmah da zaposlim dva — tri čoveka. Ja se zovem Bredvej.

— Meni to izgleda dobro, jer sam baš napustio posao u Svit Voteru — odgovori momak sa svetlosmeđom kosom. — Kolika je plata?

— Platiću vam deset dolara mesečno više nego što ste dobijali.

— Ja pristajem. Zovem se Slim Moris. Radio sam za Higinsa. Treba

mi neki dan da odjašem do ranča, po svog drugog konja i stvari.

— Dobro, Slime — srdačno odgovori Linkoln. — Pojavi se u Hedlijevoj konjušnici u četvrtak.

— Tome, zar nećeš i ti da se uključiš? — upita Moris okrećući se svom drugaru.

— Ne mogu — odgovori mu ovaj. — Uzeo sam platu za nekoliko meseci unapred, i ne mogu da napustim Sema Blejka dok to ne odradim.

— Da li bi raščistio račune s Blejkom ako bi mu platio? — upita Linkoln.

— Pa, mislim da bih — nasmeši se Tom. — Nijedan od Blejkovih kauboja nije napustio posao zbog gužve u ovom kraju doline.

Kada je saznao koliko Tom duguje rančeru, Link mu je pružio novac, i rekao mu da dođe u četvrtak sa Morisom.

— Momci, mislim da sam napravio dobar posao što sam vas unajmio. Recite mi nešto. Nisu li svi kauboji u ovom kraju napustili posao?

— Tako je, Bredveju. Svi kauboji severno od mesta gde se reka račva napustili su posao. Možeš da ih unajmiš koliko hoćeš.

— Hvala, to je dobra vest. Pogledaću da li mogu da nađem još takvih kao što ste vi.

Pozdravio se sa njima i pošao ulicom. Svraćao je u prodavnice i salune i razgovarao sa još pet — šest kauboja. Nije mu bilo potrebno da i njih unajmi, ali koristio je to kao izgovor da se upozna s njima.

Kada se posle podne vraćao u konjušnicu, prvi put je primetio da nigde nema nikakvih kola. Vozila koja su rančeri bili ostavili u Hedlijevoj konjušnici više nisu bila tamo.

— Svi su iznenada zbrisali iz grada — reče Hedli.

Čim su Vins i Tačer stigli, porazgovarali su o tom naglom odlasku.

— Meni ovo baš odgovara — zagoneto reče Mel.

— Hoćeš da kažeš — brzo reče Link — da su se rasturili zato što nisu mogli da se slože, da ne znaju šta da rade?

— Mislim da to važi za većinu.

Link im ispriča o dvojici kauboja koje je unajmio i reče im njihova imena.

— Znam Slima Morisa — reče Mel. — Odličan momak. Tog Toma ne znam.

— Hajde da ih nađemo i da se upoznamo — reče Vins.

Idućeg dana Link nije našao svoje drugare sve do večeri.

— Šefe, jesi li primetio nešto naročito? — upita ga Vins.

— Ne danas pre podne. Suviše sam zauzet, razmišljanjem o tome šta će biti sutra — odgovori Link smešeći se.

— E, mi smo jedini kauboji koji su ostali u celom ovom idiotskom gradu.

— Nije valjda?! — uzviknu Linkoln. — Onda ćete i vi iz grada. Poveščću vas sa sobom, do izvorišta Svit Votera. Ne treba vam ništa osim malo hrane, jer se vraćamo sutra uveče. Krećemo u zoru. Ići ćemo uz Rok Krik, pa kroz rudarske kopove, do strmine pred početkom kanjona, i tamo ćemo se popeti, da trasiramo put.

— To će biti lepo — reče Tačer. — Nov posao, dosta divljači, brvnare... Baš mi se to sviđa.

XIII

DOLINA SVIT VOTER

Sutradan u zoru Link i njegova dva drugara popeli su se iz Saut Pasa na vrh brega. Kada su stigli gore, oštrooki Vins je pokazao na kola sa četiri konja koja su išla krivudavim putem, iz grada.

— Baš me zanima ko je to — reče Linkoln.

Nastavili su da jašu po zaravni. Sada im je bilo lakše. Oko njih je na sve strane bilo žbunje i usamljene jele. Posle pet — šest milja stigli su do uzane doline Svit Voter, koja je,

u stvari, bila samo široka jaruga, sa stranama punim zelenog rastinja, od kojeg se reka uopšte nije videla.

— E, ovde je prilično lako trasirati put — reče Bredvej. — Momci, ja ću sići, i nastaviću stazom, da uštedim vreme. Vi idite ovom padinom dok se ne spustite u dolinu, a onda odaberite najpogodnije mesto, prema zapadu, gde može da se useče ravan put.

— To je dosta daleko — odgovori Vins. — Ja odavde ne vidim dolinu.

— Dobro, videćete kad se ja pojavim. Pazite da vam ne promaknem, a i ja ću da gledam gde ste vi.

Link se pozdravio s njima i poterao konja niz padinu, u gustiš. Što se više spuštao, žbunje je bilo sve rede. Uskoro je došao do mesta koje je bilo nekoliko stotina metara udaljeno od suprotne padine. Pronašao je stazu, na kojoj je video sveže tragove kopita. Srce mu je poskočilo od sreće. Verovao je da su to tragovi Lusinog ponija. Poterao je konja brže.

Iza jedne okuke pred Linkom ukaza se čudesna dolina. Zaustavio je konja, i kao opčinjen posmatrao najlepšu dolinu koju je ikad video. Bila je ravna, zlatasta i zelena, i kroz nju je krivudao potok, oivičen vrbama i niskim grmljem. Koliko je mogao da vidi, strma zapadna padina bila je pokrivena rastinjem i sjajnim stenama. Ovde-onde video se poneki vodopad, kako se belasa na plavosivoj pozadini. Obuhvativši još jednom sve pogledom, Link ponovo krenu stazom.

Jahao je pazeći da ugleda Lusi. Prešao je nekoliko milja pre nego što ju je spazio. Stajala je na jednoj stenovitoj izbočini, i mahala mu je crvenom maramom. Našao je jednu prilično strmu stazu, koja je krivudala ka visoravni. Kada se popeo, zaustavio je konja, i sjahao. Video je kako Lusi trči ka njemu. Njena plava kosa blistala je na suncu, a crvena marama viorila se za njom. Bila je rumena i nasmejana.

— O, Linkolne! — radosno viknu ona. — Došao si! U moju dolinu! Gledala sam te sve vreme otkad si ušao.

Uzeo ju je u naručje i držao je, ponavljajući:

— Ženice moja, moja draga Lusi!

— Reci mi brzo kako ti se sviđa moja, naša dolina.

— Nisam je još dobro pogledao — odgovorio je Link. — Ali, ništa lepše nisam video.

— Onda požuri, i dobro je pogledaj — reče mu ona smejući se. — Hoću da znam da li ćemo ovde da se nastanimo.

— Lusi, ne treba ništa više da vidim da bih to odlučio. Tačer i Vins su negde na drugoj strani, niže odavde, i traže dobro mesto za put.

— Oh, mi smo to već sredili.

— Ko to?

— Moj stari prijatelj traper Ben Torp. Njegova brvnara je ovde blizu. Otići ćemo do njega. Hajde sad da ti pokažem gde možemo da sagradimo kuću. Vidiš, ova terasa je ravna, i ima deset dvanaest jutara. Kolski put ići će pravo odavde, preko doline, pa kroz jedini prolaz, osim onog kroz koji si ti ušao. Ben kaže da nijedna krava neće moći da izađe ako taj prolaz pregradimo. Šta misliš o tome?

— Sve lepše i lepše!

— Dođi sada ovamo — reče ona, veselo ga vukući za ruku. — Gledaj! Tamo gde potok pada preko stena. Pozadi je jezerce puno velikih pastrmki!

Njoj ponestade daha, i Linkoln to iskoristi da je opet poljubi.

Povela ga je nekoliko stotina metara nazad, kroz polje pokriveno žalfijom i raznim cvećem. Odatle se stenoviti zid uzdizao prilično visoko, u stepenicama, preko kojih se spuštao potok, i ulivao se u jezerce što ga je Lusi opisala. Iz njega je isticao preko malog vodopada, i tiho žuborio preko zaravni.

— Ben Torp kaže da je ova dolina zaštićena zimi — nastavi Lusi. — Ni-

kad nije jako hladno, kao na prevoju. Ovde možemo da napravimo veliku baštu, da je navodnjavamo, i da gajimo povrće.

— Ti si sve to odavno isplanirala, zar ne, Lusi? — upita je on, osmehujući se.

— Jesam, Oh, Linkolne, bilo je tako lepo da se sanjari i planira! Kad ćemo moći da dođemo ovamo i počnemo da gradimo kuću?

— Ne znam, ali nadam se da će to biti brzo. Mogli bismo da pobegnemo. Kiti da ostavimo poruku, a ovde da dovedemo nekoliko ljudi da rade, i posle da se vratimo. Lusi, mislim da je došlo vreme, ne da pobegnemo, nego da pogledamo tvojoj tetki u oči i da joj kažemo istinu, i da svršimo s tim. Ja sad treba da se bavim tobom, a ne nekim tajnama.

— Kad samo pomislim šta će da uradi kad sazna. . . Oh, Link, hajde da sad ne pričamo o tome. Kiti prodaje imanje i rešila je da ode iz Vajominga. Još uvek misli da ćeš ti s njom.

— Ne misli! Rekao sam joj da sam oženjen, Lusi.

— Nisi valjda! — viknu ona prestrašeno.

— Nisam joj rekao ko mi je žena.

— Linkolne, ako budemo imali medeni mesec , hoću da to bude ovde.

— I meni se to sviđa! Mogli bismo da spavamo u šatoru, dok gradimo brvnaru.

Zagrljeni, pričali su satima. Šetali su po zaravni, svesni jedino svojih maštanja i planova za budućnost.

— Linkolne — reče Lusi konačno — imam još nešto da ti pokažem. To sam čuvala za kraj. Ali, prvo moramo da odjašemo do Bena.

Kad su stigli do traperove brvnare, plavi dim dizao se iz dimnjaka. Na Lusin poziv dotrča crn pas, a mršavi traper, obučen u odelo od jelenske kože, pojavi se na vratima. Imao je preplanulo lice i bistre oči čoveka koji živi u divljini.

— Bene, ti me juče nisi ozbiljno shvatio, ali on je došao — reče Lusi, smejući se. — Ovo je moj muž, Linkoln Bredvej. . . Linkolne, moj prijatelj Ben Torp.

— Pa, mladiću, je li istina da ćeš podignuti brvnaru i nastaniti se u ovoj dolini?

— Ako vam treba društvo — nasmejao se Linkoln.

— Sigurno da treba. Pre nisam bio tako usamljen, ali valjda starim, pa sam se uželeo ljudi.

— Dobro — reče Link. — Da sad pređemo na posao. Dovde treba da se napravi put. Lusi kaže da je to sve već sređeno.

— Eno, onuda — reče traper, ustajući i pokazujući rukom. — Vidiš onaj procep? Možemo da prosečemo put za nekoliko dana.

— Da li bi ti radio za mene? — upita Link. — Već imam četiri kauboja. Možemo da napravimo put, a onda ćete vas dvoje dovući stvari, i ostale potrepštine, dok ostali budu sekli drva za brvnaru i korale. Dobro plaćam.

— Pusti sad plaćanje, sinko. Imam četiri dobra konja, koje godinama koristim za tovar, ali mogu i da vuku kola. Samo, nemam kola, a ni mnogo alata. Sinko, biće potrebno dosta novaca da ovo udesimo kako ti, izgleda, hoćeš.

— Imam ga dovoljno — odgovori Link veselo. — Kad možeš da počneš?

— Odmah — reče traper.

— Odlično — reče Linkoln. — Potražiću te u gradu za dva-tri dana. Kupićemo dvoje kola, i sve od alata što možemo da ponesemo. I opremu za logorovanje, i sve što uz to ide. Počećemo da radimo s druge strane. Moja četiri čoveka mogu, po tvom uputstvu da proseku put, dok ja doteram šatore, hranu, i drugo što Lusi i meni treba za početak.

— To je veliki posao, sinko — reče traper. — Ali, mislim da smo mu dorasli.

— Onda je to dogovoreno! — reče Link. — Izvini što ne možemo da ostanemo duže, Bene. Imamo toliko

toga da vidimo i popričamo, a hoću i da Lusi stigne kući pre mraka.

— Pa, dobro. Nemam čime da vas ponudim, osim mesom od jelena. Brašna i kafe mi je nestalo.

— Poneli smo nešto za ručak — reče Lusi. — Doći ću ovde sledeće nedelje, da ostanem zauvek! Do viđenja do tada, Bene!

Uzjahali su konje i krenuli nazad. Lusi je bila na sedmom nebu. Ali sada, kad su se sve dogovorili, Linkoln je osećao nelagodnost. Više nije mogao da odlaže neizbežno objašnjenje sa Lusinom tetkom, a pošto više nije osećao da je neophodno da osveti svog prijatelja, nije bilo potrebno da se i dalje dodvorava toj lepoj ženi.

— Najdraži, — odjednom se pobuni Lusi. — Ti me ne slušaš!

— Izvini. Šta si rekla?

— Još uvek hoću da ti pokažem ono divno mesto o kome sam ti pričala. . . Moje mesto, gde sam sanjarila i maštala o budućnosti. Tamo je najbolje da ručamo. A ja sam gladna, iako sam zaljubljena.

Jahali su ivicom zaravni, do travnatog ispusta koji se nadvio nad dolinom. Linkoln je savio svoj kaput na travu, da Lusi sedne na njega. Dok je ona pripremala ručak, čavrljajući kao zadovoljno dete, Linkoln je gledao ravnicu.

Lusi ga je posmatrala, srećna što je njeno voljeno mesto ostavilo na njega tako jak utisak. Planinski lanac u daljini delovao je uzvišeno i veličanstveno; klisure i šume, vodopadi i litice nisu izgledali jako udaljeni. Bliže je bio mnogo pastoralnije prizor: zeleni proplanci, i na njima jeleni. Linkoln je pomislio kako će jednog dana tu pasti i njegova goveda.

Lusina ruka nađe se u njegovoj. On se spusti pored Lusi na travu. Zagledao se u njeno milo lice. Odgovorila je na njegove zagrljaje i milovanja jednakom žestinom.

Držeći je u zagrljaju, obuzet njenim toplim usnama, najednom je začuo zveket mamuza. Sa rukom na revolveru, naglo se pridigao.

Na dvadesetak koraka od njih, držeći se za dve mlade jasike, stojala je Kiti Bendon.

XIV

KAUBOJSKA KRALjICA

Link, šta je bilo? — upita Lusi.

— O. . . Kiti — reče promuklo Link.

Kiti Bendon je izgledala kao zvečarka koja se priprema da napadne. Dve mladice za koje se držala snažno su se tresle.

Ona krenu polako napred. Imala je na sebi crno odelo, za jahanje, i revolver o pojasu. Bila je gologlava, lica belog kao kreč.

— Kiti. . . — poče Link — otkud. . . odakle si došla?

— Znala sam da ste ovde — hladno odgovori ona. — Emeri je jutros došao kod mene. Video je tebe kako izlaziš iz Saut Pasa. Kasnije je video Lusi kako jaše. Ali, uopšte nisam pomišljala da ću na ovo da naiđem.

Jako crvenilo obli joj lice. Link je primetio da Kiti ima rukavice i bič u ruci. Gledala je pokraj njega, u devojku.

— Ti, mala prevarantkinjo! — zareža.

— Slušaj, Kiti! — umešao se Link. — Nemoj više tako da govoriš, Lusi nije kriva. Sve je to moje delo.

Kiti zakorači pored njega, ka Lusi.

— Znači, tako izgleda fina, poštena devojka koja nije htela da se ljubi s kaubojima! Pogledaj kakva si! Kakvo ti je lice! Kosa! Bluza! Ti. . . što si bila toliko stidljiva i pristojna kad je Džimi Veston. . .

— Ti. . . grešiš. . . tetka Kiti — zamuca Lusi, zaklanjajući raskopčanu bluzu.

— I jesam pogrešila! To mi je hvala što sam te podigla!

Kiti zamahnu, i ošinu Lusi bičem po licu. Linkoln joj istrže bič iz ruke, zajedno sa rukavicom.

— Jesi li ti poludela?!

Kit nije obraćala pažnju na njega. Još uvek je bila pred zgrčenom devojkom.

— Nisi htela da pođeš sa nekim od svojih prijatelja kauboja. Uvek si se bacala na moje. A sad si napravila budalu od jedinog čoveka do koga je meni stalo!

— To nije istina! — viknu Lusi, bleda i ljutita. — Sve što si rekla je laž. Nikad. . . ja i Link. . .

— Ti znaš na šta mislim, Lusi. Tvoja nevinost! Kako sam samo mogla da budem tako slepa!

Sa jednom rukom preko crvene masnice na licu, Lusi stade pred svoju tetku.

— Kiti, ja te nisam izneverila. Linkolnu nikad ni nije bilo stalo do tebe!

— Kučko pokvarena! — planu Kiti.

— Dosta, Kiti — žustro se umeša Link. — Neću da dozvolim da vređaš moju. . . moju. . . Ja mislim da je sad na mene red.

— Slušaj ti, prevarantu jedan! Popričaću s tobom kad završim s njom.

— Istutnji se na meni ako hoćeš, ali pusti Lusi na miru.

Lusi je gorko plakala, i Link je zaštitnički zagrli.

— Da je pustim na miru! — viknu Kiti van sebe. — Pa, ta mala prljava. . .

Link je pljesnu preko usta, tako da joj je potekla krv.

— Ti si me udario. . . zbog nje!

— Da, a mogu i jače, ako nastaviš da se dereš kao luda. Lusi ne laže. Nije uradila ništa ružno. Ako je neko kriv, to sam ja.

— Slušaj brata lažova! I ti se pokvaren kao ona!

— Ja sam te poštovao Kiti, ali te nikad nisam voleo. Ja nisam kriv što si ti umišljala svašta.

— Govoriš kao svaki kauboj uhvaćen na delu.

— Kažem ti da te nisam voleo kao Lusi.

— I to mi kažeš u lice?! — ciknu ona.

— Izvini, Kiti, što moraš na ovaj način da čuješ vest. Lusi i ja smo venčani. Lusi je moja žena!

Gledala ga je kao da nije dobro čula.

— Šta?! — upitala je preneraženo.

— Da, Kiti — umeša se Lusi. — Još od prvog dana u Rok Springsu, kad si ti bila zauzeta sa Henkom Milerom, pa si nas ostavila nasamo.

— Oboje lažete! — vrisnu Kiti.

— Ne. Kiti, to je istina. Gledaj.

Link izvadi venčanicu, koju je uvek nosio, i pokaza je Kiti.

Ona je pročita, pa zavapi:

— Kako? Kada?

— Kiti, bilo je to one večeri kad si ti imala posla sa onim stočarom — odgovori Linkoln.

— Jeste li se tada. . . prvi put. . . sreli?

— Ne. Naleteo sam na Lusi još prvog dana u Saut Pasu, i zaljubio sam se u nju na prvi pogled.

— A ti. . . Lusi?

— I ja isto.

— Oh, tako — odvrati Kiti uzdrhtalo. — Ali, nikad mi nisi pričala. . .

— Zamolio sam Lusi da ćuti, radi mene. Bilo bi lakše da smo se pokupili i bez reči otišli u Nebrasku. Ali, ja sam ovde imao nešto da obavim.

— I ti si pustila da se zaljubim u njega, a znala si da je tvoj — nastavi Kiti da govori Lusi. — Mogla si bar da mi to kažeš, da ne pravim budalu od sebe. To ti nikad neću oprostiti. Oboje ste mi učinili nažao.

— Nismo — viknu Lusi. — To je sve tvoja grozna taština. Zbog toga si mi i preotela Džimija Vestona.

— Ne budi smešna, Kiti — ljutito se umeša Link. — Ti si pravila teške greške. A najgore je ono što si uradila Vestonu.

— Ne nabijaj mi tog zaljubljenog idiota na nos!

— Ti si to napravila od njega — odvrati joj Lusi. — Njemu je zaista

bilo stalo do mene. A ti, Kiti, znaš koliko ga je to koštalo.

— Dobro, ti znaš da to više ne može da se ispravi.

— Da, znam — odgovori Lusi. — Ali ja te se više ne plašim, Kiti. Mogu da ti kažem pred Linkolnom. . . Džimi jeste bio rđav, neveran. . . zaslužio je kaznu. . . ali ne i takvu smrt. Pijan, i na spavanju!

Kiti kriknu i, lica izobličenog od straha i besa, izvuče revolver. Link ju je brzo zgrabio za ruku, tako da je metak otišao u vazduh, iznad Lusine glave. Linkoln joj je držao ruku s revolverom podignutu. Otimala se i udarala slobodnom rukom. Ugrizla ga je za nadlanicu.

— Ubiću te za ovo, Lusi! — vrištala je Kiti. — I tebe, Bredveju! Prosuću ti creva!

— Zaboga, Kiti, priberi se!

— Ubiću vas! Za vas dvoje nema mesta na ovom svetu uz mene!

On joj naglo zavrnu ruku i ona, bolno vrisnuvši, ispusti revolver. Odletela je od njega i, udarivši u drvo, kliznula na zemlju, i ostala nepomična.

— Bože! — prošapta Linkoln. — Izgleda da je ovo bilo pogrešno vreme da joj se kaže. Lusi, ona bi nas oboje ubila.

Lusi je počela da umiva tetkino lice ledenom vodom, dok joj je Link masirao članke na rukama. Zajedno su uspeli da povrate Kiti.

— Šta je. . . bilo? — tiho upita ona.

— Posvađali smo se, Kiti, i morao sam da te razoružam — odgovori Linkoln. — Udarila si glavom, i izgubila svest.

— Šta sam htela. . . da uradim?

— Nije važno. To ćemo da zaboravimo.

Kiti bolno uzdahnu.

— Sećam se. . . Ti i Lusi. . . Ljubav na prvi pogled. . . Venčali ste se u Rok Springsu. Šta ću sada ja? — upita, briznuvši u plač.

— Kasno je — reče Link, uzevši Kiti za ruku. — Kiti, možeš li da jašeš?

— Da, sad mi je dobro — tiho odgovori ona.

Nije uzjahala baš žustro, ali izgledalo je da je sigurna u sedlu.

— Odvedi je kući, Lusi — reče Link. Ja bih pošao preko doline, da se nađem s kaubojima. Videćemo se za dan-dva. Ne uzimaj ovo previše k srcu, Kiti.

Posmatrao ih je kako jašu preko zaravni. Uskoro su poterale konje brže, i Linkolnu je bilo jasno da mogu bezbedno da stignu kući.

Prešao je dolinu brzim kasom, i na vrhu našao Tačera i Vinsa, kako ga čekaju.

Kada su se ujutro probudili, planinski vrhovi bili su ružičasti, od ranog sunca, jelove iglice talasale su se na povetarcu.

Rano su krenuli na istok, tražeći najbolji položaj za put. Kada su popodne stigli do Hedlijeve konjušnice, bili su prilično umorni.

Posle večere izašli su iz restorana. Šetali su ulicom, tražeći, kao i obično, kauboje i stočare, ali svuda su se muvali samo rudari i gradski besposličari.

— Ej, gledaj onamo — reče Vins, pokazujući niz ulicu. — Nešto se desilo kod Emerija.

— Emeri je juče ujutro otišao iz Saut Pasa. Video nas je kako se penjemo uz brdo. Sećaš li se onih kola koja su brzo išla? A video je i Lusi kako jaše uz Svit Voter, rekao je sve Kiti Bendon.

— To mora da je nešto jako važno, kad se Emeri tamo zaputio — zamišljeno reče Vins. — Hajde da vidimo.

— Dobro — složio se Link. — Hajde da se razdvojimo, pa da se raspitamo. Naći ćemo se kasnije, da vidimo ko je šta saznao.

Link se progurao u salun. Bilo je više gužve i galame nego ikad. Svi kockarski stolovi bili su zauzeti, a oko bara nije bilo mesta da se stane. Uspeo je da, od dva brbljiva rudara,

sazna šta se dešava. Emerijevi poverioci, krupni rančeri iz doline, među njima i Kiti Bendon, uzeli su mu kockarnicu i najurili ga iz grada.

— Emeri je uvek bio prevarant, i čudo je što ga neko još nije ucmekao. Ali, on se udružio sa kockarima i delio je zaradu s njima. Slučajno je ispalo da nijedan kauboj nije toliko izgubio, ili pobesneo, da bi potegao na njega. Ali, šefe, sad su svi prilično sigurni da je Emeri bio umešan u mutne radnje oko stoke, sa Kiti Bendon. Ovi ljuti stočari mogu sad da dograbe Kiti, zbog njene veze sa Emerijem.

— Valjalo bi da učinimo nešto da pomognemo Kiti, ali i da sačuvamo glave. Ako ona hoće da prihvati našu pomoć.

Tu su se rastali, i Link ode na spavanje.

Idućeg jutra zabrinuto je primetio da kauboji nisu došli na doručak. Otišao je dao Hedlijeve konjušnice, i tamo saznao da su oni u toku noći osedlali konje i odjahali iz grada. Hedli nije znao da li su otišli zajedno.

Nije mogao da uradi ništa, osim da čeka.

Sati su sporo prolazili.

Oko ponoći se vratio u svoju sobu. Skinuo je opasač s revolverom, čizme i kaput. Iako je bio zabrinut, ubrzo je uspeo da zaspi. Činilo mu se da je tek zatvorio oči kad ga je probudilo glasno kucanje na vrata. Skočio je s kreveta.

— Ko je to? — upitao je.

— Tačer — začuo se šapat. — Pusti me da uđem. Biće gužve.

— Koliko je sati?

— Sat-dva do svitanja. Moraćemo brzo da jašemo, a bojim se da ćemo ipak zakasniti. Dobro je što se nisi svukao. Moramo da žurimo. Osedlao sam i tvog konja.

— Grupa razbesnelih rančera krenula je da uhvati Emerija i Kiti.

Jahali su što su brže mogli, dok nisu stigli blizu vatre.

Kad su stigli do vrbaka, sjahali su, i konje vezali, a onda su izbili na čistinu.

Kada su došli do ivice gustiša, nebo je već bilo svetlo, a u vrbaku je još uvek bilo mračno.

Pvikuli su se, koliko su mogli, do mesta gde je čekala grupa stočara. Jedan od stočara pokazivao je rukom u pravcu ranča Bendonovih.

— Uskoro ćemo moći da pridemo bliže. Ovi stočari biće toliko zaokupljeni svojim prljavim poslom da nas neće čuti. Pitam se samo šta će uraditi Vins i oni momci u vrbaku. Ako ih dobro poznajem, oni će jurnuti pravo na ovu bagru.

Linkoln nije mogao ništa da kaže. U grupi koja se približavala bilo je deset ljudi.

Jahali su ćutke, i zastali ispod najvećeg drveća, gde su ih ostali dočekali.

Pošto su se dve grupe stočara spojile. Link i Mel dopuzaše na pedesetak koraka od njih, odakle su mogli da čuju šta oni govore. Jedan visoki rančer, po prilici Li, ponašao se kao voda.

Zarobljenici su se dobro videli. Sunce se podiglo, i okupalo dolinu zlatnocrvenim svetlom. Link je video kako Emeri, tamnog i izmučenog lica, vezanih ruku, sedi na konju. Kiti je imala na sebi dug crni kaput, navučen preko spavaćice. Bila je bosa. Nije pokazivala nikakav strah. Prezrivo je okrenula glavu od prestrašenog čoveka kraj sebe.

— Emeri, da čujemo dokaze! — zareža vođa.

— Bio sam joj ortak u mnogim poslovima sa stokom — odgovori kockar.

— On je lažljivac! — prezrivo viknu Kiti. — Ja u tim poslovima nisam imala ortaka.

— Ona je upropašćavala kauboje! — očajnički viknu Emeri. Navodila ih je da kradu za nju. Plaćala im je, novcem i... na drugi način. Prodavala se!

— Kiti Bendon, šta kažeš na to? —

upita je vođa.

— Ja sam vam rekla što sam imala. Možete da mislite šta god hoćete — odgovori Kiti.

— Ljudi, čuli ste! Imamo dokaze. Pravda je na našoj strani. Oslobodite Emerija, i pustite ga da ide!

Dvojica pridoše Emeriju i oslobodiše ga veza. Zatim mu jedan od njih ošinu konja, rekavši:

— Beži, smrdljivko, dok se nismo predomislili!

Izobličenog lica i tresući se, Emeri okrete konja. Kad je stigao do najdaljeg od tri drveta, presretoše ga kauboji. Konopac zazviždа, i omča se steže oko Emerijevog vrata, pre-

Kauboji su bili neobično tihi. Gledali su kako se Emeri koprca a onda smiruje.

Link se okrenu prema Kiti. Bila je sasvim mirna.

U tom trenutku zagrme oštar glas stočarskog vođe:

— Kiti Bendon, osuđujemo te na smrt vešanjem, zbog dokazanih zločina!

Link se otrže od Tačera, koji je pokušao da ga zadrži, i potrča prema stočarima.

— Ljudi. Vi ne znate šta radite! — reče mirnim glasom. Ne možete tek tako da obesite jednu ženu! I neki od vas imaju ženu i ćerke. Ako se ona i udruživala sa neobuzdanim, prostodušnim kaubojima da bi krala vašu stoku, onda zaslužuje kaznu. Ali, ne možete tek tako da je obesite!

Link priđe vođi, u kome je sad sasvim sigurno prepoznao Lija, pa mu se opet obrati molbom.

— Nema svrhe Link — viknu Kiti Bendon. — Bog te blagoslovio što pokušavaš da me spaseš od ljubomorne mržnje ovog čoveka. Sada je prekasno, link. Sve je prekasno... osim za tebe i Lusi. A sad ću da ti kažem ono što nisam želela da saznaš: ja sam ubila tvog prijatelja Džimija Vestona... Bog neka mi oprosti, ubila sam ga!

— To je dovoljno — zareža Li. — Bredveju, beži nazad, ili ću te izbušiti! Ova žena će da visi.

Li je sjahao s konja i prišao Kiti. Prebaci joj omču oko vrata. Onda je prebacio drugi kraj užeta preko grane, iznad njene glave.

Kad je zakoračio unazad, začuo se jeziv krik, pun mržnje i prezira. Jedan konjanik se zaustavio ispred Lija, i sjahao. Bio je to Vins.

— Provalila te je, stočaru! — viknu on. — Iza ovog prljavog posla stoji tvoja mržnja, tvoja ljubomora.

— Drži usta, kauboju!

— Kazaću sve što hoću, Li!

Vins opali dva puta. Li se zaljulja, i pade pod svog konja. Link je stigao samo da vikne »Vinse!«, kad zapraštaše revolveri. Čas kasnije, Vins je ležao u prašini, izrešetan mecima.

— Vešajmo ovu đavolsku ženu dok još neko od nas ne strada. Niko nije bezbedan dok je ona živa! — viknu neko.

Link se okrenu. Video je Tačera kraj sebe. Čuo je komešanje, gužvu, pa krik, naglo presečen.

Polako je otvorio oči. Kiti Bendon, samo u spavaćici, sa kosom preko lica, visila je o grani.

A onda se začu pucanj. Milosrdni kaubojski metak prekratio je muke »kaubojskoj kraljici«.

Uz gužvu i zveckanje mamuza, rančeri su podigli Lijevo telo na konja, i odjahali. Dok se topot kopita gubio u daljini, Link vide da su kauboji došli po Vinsa.

Rat je završen. Vins je mrtav. Li je mrtav, Kiti Bendon i Emeri su mrtvi. Džimi Veston takođe.

Mel Tačer ga je blago drmusao.

— Ne gledaj, drugar. Sve je gotovo. Pusti ostalo nama. Nađi svog konja i brzo idi kod Lusi. Ali, nemoj joj reći kako je Kiti umrla. Povedi je sa sobom, i ne vraćaj se u Saut Pas dok ovo ne prođe. Ja ću se pobrinuti za ostalo.

Link je slušao svog prijatelja kao kroz san.

Onda priđe vrbi na kojoj se njihalo telo Kiti Bendon, pod junskim ju-

tarnjim svetlom.

Kauboji su ga gledali kako se vraća. Mel mu reče:

— Mi ćemo da se pobrinemo i o njoj. Nijedan kauboj u ovoj dolini nikada neće moći da kaže da je nismo dostojno sahranili. Neke od nas iskoristila je grubo. Vins nije prvi koji je zbog nje natrčao na metak. Ali, niko u ovom kraju, čak i kad nas vi-

Zatim se Link ćutke rukovao sa Tačerom i ostalim kaubojima, bacio je poslednji pogled na Vinsa, i polako krenuo ka mestu gde je ostavio konja.

Uzjahao je konja, i odjahao do ranča.

Kad je prelazio most, primetio je nekog u drveću pred kućom.

Hromi sluga izašao je na kapiju, i gledao niz put.

Link primeti da nekog ima na tremu. Kod kapije je zaustavio konja.

— Simpsone — rekao je hromom slugi — verovatno si naslutio... Tvoja gazdarica je mrtva. Brzo upregni kola. Ja vodim Lusi odavde. Ti ostani ovde, do daljnjeg. Moj prijatelj će da se pobrine za... Kiti Bendon.

Onda se okrenu ka tremu. Bleda devojka, raspuštene zlataste kose, trčala mu je u susret.

— Link... Link, molim te, kaži mi — viknu ona — šta su uradili tetka Kiti!

Link je nežno zagrli. Naslonila mu je lice na grudi.

— Draga — reče joj nežno, s puno ljubavi — sve je prošlo. Kiti i Emeri... dobili su... zasluženu kaznu. Vodim te odavde, za neko vreme. Spakuj nešto odeće i stvari. Tačer će se pobrinuti za sve ostalo, i zatvoriće kuću. Mislim da ti ni ja nećemo nikada hteti da se vratimo na ovaj ranč.

Lusi klimnu glavom.

— Počećemo sve iz početka... u našoj dolini.

Ona podiže glavu s njegovog ramena, i oboje se okrenuše prema udaljenim brdima, i dolini u kojoj će jednog dana imati svoj dom.

K R A J

U SLEDEĆEM BROJU

Denijel Filak

TRAGOVI KRVI U SNEGU

Uskoro je svetlost dana ovladala kolibom. Fliganovo lice bilo je podbulo od hladnoće, a nije imao ni šešir, ni pušku. Pamučna marama kojom je omotao glavu kada je odlazio, sada je bila natopljena krvlju. Bio je bez svesti. Mnogo snage je morao utrošiti da se razbijene glave provuče kroz sneg. . .

JUGOBANKA

JUGOBANKA

DODITE DA SE DOGOVORIMO!